

ยังอ้วน! สวย!

รวมผลงานประกวดเรื่องสั้น นักเขียนมืออาชีพ และเยาวชน
“อย่าปล่อยให้เด็กอ้วน”

รวมเรื่องสั้น

ชวนกันอย่าอ้วน

ยิ่งอ้วนยิ่งรวย!?

รวมเรื่องสั้น ชวนกันอย่าอ้วน

ยิ่งอ้วนยิ่งรวย!?

เรื่อง รวมผลงานนักเขียนกิตติมศักดิ์และเยาวชนในโครงการ ปิงส์ เด็กเขี้ยว นักผลิตสื่อสร้างเสริมสุขภาพ
สร้างแรงบันดาลใจ

พิมพ์ครั้งแรก : กันยายน ๒๕๕๗

จำนวนพิมพ์ : ๓,๐๐๐ เล่ม

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ : 978-616-7790-61-9

จัดพิมพ์โดย : สำนักพิมพ์สุข (SOOK Publishing)

พิมพ์ที่ : บริษัท จ.เจริญ อินเทอร์เน็ต (ประเทศไทย) จำกัด

จัดจำหน่าย : บริษัท เคส็ดไทย จำกัด

๑๑๗ ถนนเฟื่องนคร (ตรงข้ามวัดราชบพิธ) เขตพระนคร กรุงเทพฯ ๑๐๒๐๐
โทรศัพท์ ๐-๒๒๒๕-๙๕๓๖

บรรณาธิการ : จริญญา ปรปักษ์ประลัย, ห้างหุ้นส่วนจำกัดสำนักพิมพ์คมบาง

ออกแบบรูปเล่ม : ห้างหุ้นส่วนจำกัดสำนักพิมพ์คมบาง

ออกแบบปก : วีระชัย ดวงพลา

ภาพประกอบ : สินีนาถ เศรษฐพิศาล

ประสานงานการผลิต : โศภิชฐ์ ชันแข็ง

ประสานงานโครงการ : เกวรินทร์ ศิลาพัฒน์, ฉญานี ร่วมรักษ์

คณะกรรมการ : ชัยภร แสงกระจ่าง (บางคมบาง), มานพ แยมอุทัย, ประภาส นวลนตร, ดนัย หวังบุญชัย,
จริญญา ปรปักษ์ประลัย, เรื่องศักดิ์ ดวงพลา, วีระชัย ดวงพลา

ราคา : ๑๒๐ บาท

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

National Library of Thailand Cataloging in Publication Data

ยิ่งอ้วนยิ่งรวย!!-- กรุงเทพฯ : สำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ (สสส.), 2557.
208 หน้า.

1. เรื่องสั้นไทย--รวมเรื่อง. I. จริญญา ปรปักษ์ประลัย II. วีระชัย ดวงพลา , ผู้วาดภาพประกอบ.
III. ชื่อเรื่อง.

895.91301

ISBN 978-616-7790-61-9

คำนำ : ความอ้วนร่วมสมัย

เด็กทุกวันนี้มองโลกด้วยสายตาที่ต่างไปจากเด็กยุคก่อน ผู้ใหญ่ทุกวันนี้ก็เช่นกัน โลกในศตวรรษที่ ๒๑ ต่างจากโลกในอดีตอย่างเหลือเชื่อ

เด็ก ๆ เกิดขึ้นมาบนโลกที่เต็มไปด้วยการปรุงแต่ง ด้วยเทคโนโลยี ด้วยอุปกรณ์เครื่องใช้ต่าง ๆ ในชีวิตประจำวัน ด้วยระบบสื่อสารความเร็วสูง ด้วยสื่อความบันเทิงที่เรรมิตทุกสิ่งทุกอย่างได้ ด้วยสื่อโฆษณาอันดึงดูดและเร้งเราให้จับจ่ายซื้อหา ด้วยร้านสะดวกซื้อที่เปิด ๒๔ ชั่วโมง ด้วยห้างสรรพสินค้าที่มีทุกสิ่งพร้อมให้เลือกสรร ด้วยร้านอาหารฟาสต์ฟู้ดซึ่งเต็มไปด้วยอาหารที่รับรองความอร่อย ด้วยร้านอาหารแบบบุฟเฟต์ที่กินได้ไม่อั้น และอีกสารพัดสิ่งที่เราเรียกกันรวม ๆ ว่าความทันสมัย

น่าสังเกตว่า เด็กที่อยู่ในเมืองอันเพียบพร้อม มักมีรูปร่างอ้วนมากกว่าเด็กในพื้นที่ที่ห่างออกไป จนใครบางคนสรุปออกมาว่า ขนาดตัวของเด็ก ๆ ผกผันกับระยะห่างจากกลางใจเมือง ยิ่งอยู่ห่างมาก ปริมาณเด็กอ้วนก็ยิ่งน้อยตรงกันข้าม ยิ่งอยู่ในศูนย์กลางของเมืองเท่าไร เรายิ่งเห็นเด็กอ้วนมากขึ้นเท่านั้น

ในภาพยนตร์เรื่อง Wall - E ส่วนหนึ่งของโลกอนาคตสะท้อนผ่านตัวละครที่เป็นมนุษย์ ทั้งหมดเป็นคนอ้วน พวกเขาเป็นเหมือนผู้พิการ ต้องนั่งอยู่แต่บนเก้าอี้ที่พาไปยังที่ต่าง ๆ และไม่ว่าจะทำอะไร พวกเขาก็จะเหนื่อยอ่อนง่ายจากการที่ต้องแบกน้ำหนักอันมากมายของตัวเอง

จินตนาการของผู้สร้างได้ผลักดันโลกอนาคตให้เป็นโลกแห่งคนอ้วน

สมบูรณ์แบบ คือประชากรทั้งร้อยเปอร์เซ็นต์ล้วนเป็นคนอ้วน บางคนอาจแย้งว่าไม่จริงหรอก นั้นมันแค่หนังการ์ตูน แต่ถ้าเราลองดูกันดีๆ ในจำนวนประชากรเจ็ดพันล้านคนบนโลก นับวันยังมีคนอ้วนมากขึ้นเรื่อยๆ โดยเฉพาะประชากรในเมืองใหญ่ ซึ่งทำงานอยู่ในตึกสูง เคลื่อนไหวน้อย กินอาหารอย่างเร่งรีบหมดเวลาอันมีค่าไปบนท้องถนน และหาความบันเทิงจากการนั่งนิ่งๆ หน้าจอโทรทัศน์ จอคอมพิวเตอร์ หรือไม่กี่จอโทรศัพท์มือถือ

ความอ้วนกลายเป็นปัญหาระดับโลก แต่ละปีผู้คนมากมายต้องล้มป่วยเงินจำนวนมหาศาลถูกใช้ไปในการรักษาพยาบาล แม้ว่าเทคโนโลยีการแพทย์อันล้ำหน้าจะช่วยชีวิตคนส่วนหนึ่งไว้ได้ แต่โรคร้ายก็ส่งผลให้พวกเขาต้องอยู่อย่างคนเจ็บป่วยไปตลอดชีวิต

จำได้ว่า สมัยหนึ่ง หนึ่งในคำขวัญวันเด็กคือ “เด็กวันนี้คือผู้ใหญ่ในวันหน้า” นี่เป็นคำขวัญที่ตรงสุดๆ ดูตามคำแล้วเหมือนไม่มีอะไรเลย เพราะเด็กในวันนี้คงไม่เป็นอย่างอื่นแน่ในวันหน้า แต่ถ้าคิดอีกนิต เราจะพบว่าคำขวัญนี้กำลังบอกว่า เด็กในวันนี้เป็นอย่างไร เมื่อเขาโตเป็นผู้ใหญ่ก็จะเป็นอย่างนั้น

เด็ก (เกเร) วันนี้	คือ	ผู้ใหญ่ (เกเร) ในวันหน้า
เด็ก (ขี้โกง) วันนี้	คือ	ผู้ใหญ่ (ขี้โกง) ในวันหน้า
เด็ก (เกียจคร้าน) วันนี้	คือ	ผู้ใหญ่ (เกียจคร้าน) ในวันหน้า
เด็ก (อ้วน) วันนี้	คือ	ผู้ใหญ่ (อ้วน) ในวันหน้า

ฯลฯ

เราเลี้ยงดูเด็กอย่างไร ก็จะได้ผู้ใหญ่ที่เป็นอย่างนั้น แม้อาจฟังธงไม่ได้ว่าทั้งหมดต้องเป็นตามนี้ แต่ส่วนใหญ่แล้วก็ไม่ใช่ข้อยกเว้น

โครงการร่วมสร้างสรรค์สื่อเรื่องสั้นและการ์ตูน “อย่าปล่อยให้เด็กอ้วน” ของสำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพตอกย้ำความจริงนี้ด้วยผลงานที่มีผู้ส่งเข้ามามากมาย ซึ่งทั้งหมดเข้าไปในทิศทางเดียวกัน ถึงอันตรายของความอ้วนที่ส่งผลต่อเนื่องยาวนาน ทั้งโดยเรื่องเล่าแบบสมจริงและเห็นอจจริง

ปัญหาสำคัญไม่ใช่คนส่วนใหญ่มักรู้ ว่าความอ้วนส่งผลร้ายแรงต่อสุขภาพ แต่อยู่ที่ตรงการลงมือปฏิบัติอย่างจริงจัง เพื่อขจัดความอ้วนไปจาก

ชีวิตต่างหาก

เพียงคิดที่จะเริ่มยังไม่เพียงพอ ต้องเริ่มทันที!

การจัดการกับความอ้วนไม่มีทางลัดและตัวช่วย อย่าเชื่อคำโฆษณา
ใดๆ แค่ขนะใจตัวเอง ควบคุมการกินอาหาร และหมั่นออกกำลังกายเป็นประจำ
เพียงเท่านี้ความอ้วนจะกลายเป็นแค่เรื่องเล็กๆ ที่คุณและครอบครัวคุณจะผ่าน
มันไปได้ โดยไม่ยากเย็นเกินไปเลย.

นายदनัย หวังบุญชัย

ผู้จัดการแผนงานสื่อศิลปวัฒนธรรมสร้างเสริมสุขภาพ
สำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ (สสส.)

บรรณาธิการบันทึก

“ยิ่งอ้วนยิ่งรวย” มาพร้อมกับเครื่องหมายตกใจและเครื่องหมายคำถามว่าจริงหรือ! แนะหรือ? นี่เป็นชื่อเรื่องสั้นหนึ่งในห้าเรื่องที่ได้รับรางวัล ถึงจะไม่ได้รับรางวัลชนะเลิศ ก็โดดเด่นจนคณะกรรมการต้องพูดถึงกันมากเป็นพิเศษ

จากผลงานระดับเยาวชนที่ส่งเข้ามาในขั้นต้น คณะกรรมการได้เลือกให้นักเขียนหนุ่มสาวที่ฉาย ‘ประกาย’ มาเข้าค่ายอบรม โดยมี ชัยภกร แสงกระจ่าง นำทีมวิทยากรอันประกอบไปด้วย กล้า สมุทวนิช, นที ศศิวิมล, อุเทน วงศ์จินดา และ ธารา ศรีอนุรักษ์ ร่วมกันถ่ายทอดประสบการณ์ความรู้ถึงสองวันหนึ่งคืน ก่อนที่จะให้ทั้งหมดเขียนเรื่องสั้นในหัวข้อ “อย่าปล่อยให้เด็กอ้วน” มาแสดงฝีมือลายมือกัน

หลังจากที่แต่ละคนได้ส่งผลงานให้พี่ๆ วิทยากรช่วยส่งดูรอยตำหนิ และนำไปปรับปรุงแก้ไขขัดเกลากันอีกคนละหลายครั้งแล้ว สุดท้ายก็ได้เรื่องสั้น ๑๑ เรื่องที่คณะกรรมการคัดสรรเข้ามา เพื่อค้นหาเรื่องสั้นรางวัลชนะเลิศ รองชนะเลิศอันดับหนึ่ง รองชนะเลิศอันดับสอง และชมเชยอีกสองรางวัลกันอีกครั้ง

เมื่อพลิกอ่านเรื่องสั้นทั้ง ๑๑ เรื่อง เราจะพบว่า นักเขียนแต่ละคนเล่นกับกลวิธีการนำเสนอแบบไม่มีใครยอมใครเลย ทั้งที่เล่าเรื่องอย่างสมจริง และที่พาเราไปในอาณาเขตแห่งจินตนาการ มีตั้งแต่เรื่องของยมทูตและพระเจ้าที่นำสะพริงแก้วไม่แพ้กัน (จากเรื่องสั้นสองเรื่อง) โลกที่แตกต่างกันอย่างสุดขั้วระหว่างคนอ้วนกับคนผอม ความเชื่อเรื่องดวงชะตาแบบสุดโต่ง เมื่อวิเศษที่

ไม่ได้เป็นอย่างที่หลายคนคิด การต่อสู้ในเกมคอมพิวเตอร์ซึ่งซอห์นทับกับการสู้
เอาชนะในโลกความเป็นจริง และอื่นๆ อีกมากมายที่ทำให้เรื่องราวความอ้วน
ดูไม่ธรรมดาเอาเสียเลย นักเขียนรุ่นเยาว์นี้บางคนเคยมีผลงานมาบ้าง แต่สำหรับ
บางคนแล้ว เรื่องสั้นในเล่มนี้เป็นครั้งแรกแบบแจ้งเกิดเลยก็ว่าได้

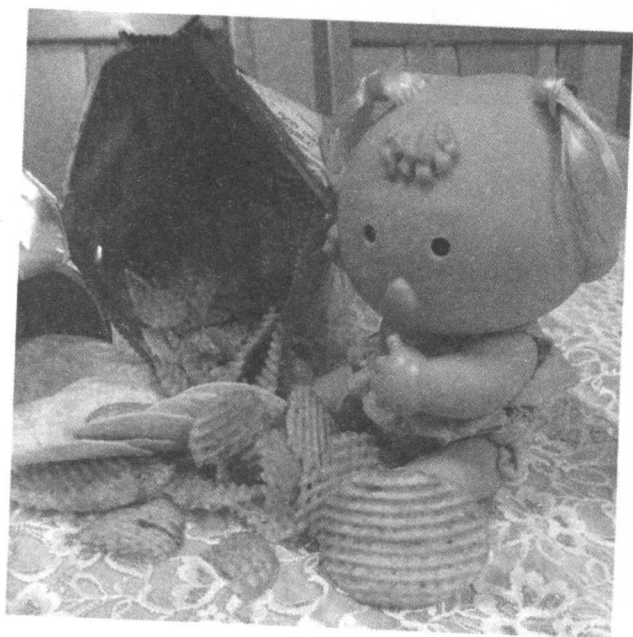
นอกจากผลงานของนักเขียนหน้าใหม่ไฟแรงแล้ว โครงการนี้ยังได้รับ
เกียรติจากนักเขียนกิตติมศักดิ์ รั้งสรรค์ผลงานมาร่วม ด้วยแนวทางและลีลา
เฉพาะตัวที่น่าสนใจอย่างยิ่ง เริ่มจาก “สามอ้วน” ของ ชมัยภร แสงกระจ่าง
ที่หยิบสถานการณ์การเมืองมาผนวกเข้ากับสถานการณ์ความอ้วนในครอบครัว
ได้อย่างมีอารมณ์ขัน ทำให้ได้เห็นว่ บางทีคนเราก็มองไม่เห็นปัญหาใกล้ตัว
เพราะมัวแต่ไปมองอะไรที่มันไกลๆ “บนโต๊ะกระทะร้อน” ของ นทธี ศศิวิมล
ที่เห็นบสังคมนตรีโศกที่กินกันอย่างไม่บันยะบันยัง จนการกินที่น่าจะบรมสุข
กลับกลายเป็นความทุกข์ทรมาน “เด็กชายพะไลกับครอบครัวตัว O” ของ ธารา
ศรีอนุรักษ์ ที่เล่าเรื่องราวน่ารักๆ ของครอบครัวที่อ้วนกันทั้งพ่อแม่ลูก จนกระทั่ง
มีเหตุการณ์ที่สร้างจุดเปลี่ยน “กั๊งหันลม” ของ อุเทน วงศ์จันดา ที่ใช้สัญลักษณ์
ในการเล่าเรื่องราวความผูกพันของคนในครอบครัว และ “เด็กชายในบ้าน” ของ
กล้า สมุทวนิช ที่เหวี่ยงไปอีกด้านของความอ้วน ด้วยตัวละครที่กลัวความอ้วน
จนกลายเป็นการป่วยไข้ไปอีกแบบ

เมื่อนำผลงานนักเขียนเยาวชนมารวมกับเรื่องสั้นของนักเขียน
กิตติมศักดิ์อีก ๕ เรื่อง ก็ได้มาเป็นหนังสือขนาดน่ารักอย่างที่เห็นกันนี้แหละ

ลองพลิกอ่านแล้วก็เข้าใจว่า ทำไมชื่อรวมเรื่องสั้น “ยิ่งอ้วนยิ่งรวย”
ต้องตามด้วยเครื่องหมายตกใจ และเครื่องหมายคำถาม

คำตอบรออยู่ในเล่มแล้ว.

จรูญพร ปรปักษ์ประลัย

สารบัญ

นักเขียนกิตติมศักดิ์

“เด็กชายในบ้าน” กล้า สมุทวณิช	๒๑
สามอ้วน ชมัยภร แสงกระจ่าง	๓๕
เด็กชายพะไลกับครอบครัวตัว O ธารา ศรีอนุรักษ์	๔๗
บนโต๊ะกระทะร้อน นที ศศิวิมล	๕๗
กั้งหันลม อุเทน วงศ์จินดา	๖๕

นักเขียนเยาวชน

กลมกลิ้ง จุฑามาศ บุญเย็น	๗๗
เพื่อนคนละโลก จุลลดา จุลเจริญ	๙๓
“หนูไม่เข้าใจ” ชนิกันต์ งามวลุศิริ	๑๐๓
เมืองวิเศษ ขญานิศ สรสุชาติ	๑๐๙
เกมสุดท้าย...ขอชนะละไฉย ขยางกูร วันทนียวงศ์	๑๑๗
ไข่มັນ, พันธนาการ นลิน สินธุประมา	๑๒๙
คอก พาขวัญ พินิจกิจวัฒน์	๑๔๑
ยมทูตที่มีตัวตน รัตนา แก้วดวง	๑๕๑
จดหมายจากพระเจ้า รุจีวี นาเอก	๑๖๑
ยิ่งอ้วนยิ่งรวย รุจิกัญจน์ รุจิวนารมย์	๑๗๙
เรื่องตลกร้าย วิภู ขลานุกเคราะห์	๑๘๕

รวมเรื่องสั้น

ชวนกันอย่าอ้วน

ยิ่งอ้วนยิ่งรวย!?

รวมเรื่องสั้น

“อย่าปล่อยให้เด็กอ้วน”

นักเขียนกิตติมศักดิ์

“เด็กชายในบ้าน”

กล้า สมุทวณิช

ความทรงจำยังวนเวียนอยู่ในบรรยากาศ รอเวลาที่กระจายฟุ้งขึ้นมา เมื่อใครสักคนเปิดประตูเข้าไปในบ้านหลังเก่า ประตูรั้วเหล็กดัดเก่าหลายคร่ำครึ อย่างที่เคยนิยมกันในยุค พ.ศ. ยี่สิบ ลายสลักเกอร์สีซีดเลือนพวยเป็นภาพ ยี่ห้อไอศกรีมที่ไม่มีขายอีกแล้วแปะอยู่บนตู้เย็นซิงเกอร์เก่าหลังใหญ่ทวมหัวที่ วางไว้บนพื้นที่ซีกทางด้านหลังครัว เหมือนเจ้าของเดิมตั้งใจเอาไปทิ้งไม่ได้ ส่วนที่ตั้งเดิมของมันนั้นมีตู้เย็นสีขาวใบเล็กกว่าร่วมครึ่ง ยี่ห้อของเกาหลิได้ที่คงไม่มีใคร ในสมัยที่เจ้าตู้เย็นเก่ายังคงความเย็นอยู่จะรู้จัก

ตั้งแต่ออกจากบ้านหลังนี้ไปเมื่อกว่าสิบห้าปีก่อน ฉันก็ไม่เคยได้อยู่ บ้านหลังใหญ่เท่านี้อีกเลย คำพูดนี้อาจจะทำให้ใครเข้าใจผิดว่า บ้านหลังนี้ใหญ่โต เท่าคฤหาสน์ราชวัง อันที่จริง มันเป็นบ้านครึ่งตึกครึ่งไม้บนพื้นที่ร่อยหลอ สิบ ตารางวา... ขนาดเดียวกันนี้สามารถปลูกบ้านจัดสรรอย่างที่เป็นกันในสมัยนี้ ได้ราวๆ สามหลัง แถมด้วยที่ตั้งของมันที่แม้จะอยู่ในซอยลึกหน่อย แต่ก็เรียกว่าอยู่ใจกลางเมืองที่เดินออกมาไม่ถึงสิบห้านาทีก็ถึงรถไฟฟ้า ทำเลดีจนเมื่อ เหมือนแพร์ เพื่อนสนิทของฉันได้รู้ข่าวดีว่าฉันจะได้เป็นเจ้าของบ้านหลังนี้ หลอน ถึงกับร้องกรี๊ดเข้ามาออกอดอย่างตื่นเต้น

การได้รับมรดกอาจจะเรียกว่าข่าวดีได้อยู่นะสำหรับบางคน หาก

สำหรับฉัน มรดกเกิดขึ้นเมื่อไร แปลว่ามีใครสักคนได้ตายจากไป และถ้ามรดกตกถึงเราก่อนใหญ่เพียงไร นั่นแปลว่าคนที่ตายเป็นคนใกล้ชิดเรามากขึ้นเท่านั้น เหนือนี้ผู้ได้รับมรดกคงกระตือรือร้นที่จะเรียกมันว่า “ข่าวดี”

เจ้าของเดิมของบ้านหลังนี้ ป้าของฉันทอง เสียชีวิตไปได้เกินกว่าปีแล้ว หากเมื่อสัปดาห์ที่แล้ว ฉันได้รับแจ้งทางจดหมายลงทะเบียนจากผู้จัดการมรดกของป้าว่า หลังจากการชำระจัดแจงแบ่งมรดกแล้ว ฉันเป็นผู้ที่มีชื่อกำหนดไว้ในพินัยกรรมโดยชัดแจ้งให้ได้กรรมสิทธิ์แต่เพียงผู้เดียวในบ้านหลังนี้ บ้านหลังที่ฉันเคยใช้ชีวิตอยู่จนกระทั่งอายุได้สิบขวบ ก่อนที่เราทั้งครอบครัวจะย้ายไปอยู่ที่จังหวัดเชียงใหม่

เมื่อทราบข่าว ฉันถามพี่ชาย เพื่อนหญิงคน นิทของป้าคนที่อยู่ดูแลบ้านจนถึงวาระสุดท้ายอย่างเกรงใจ ด้วยเห็นว่าหลานผู้ห่างไกลไปนานแล้วอย่างฉัน แม้จะมีสิทธิแต่ก็ไม่ได้มีส่วนในชีวิตนั้นปลายของป้าเลย

“ไม่เป็นไรหรอกจะ ณีเขารักก็มาก ๆ พูดถึงอยู่เสมอว่าดีเป็นเด็กคนเดียวที่เคยเลี้ยง ป้าไม่แปลกเลย ที่เขาจะยกบ้านนี้ให้สิ เพราะนี่ก็บ้านที่สี่เคยอยู่นั้นแหละ”

ฉันถามซ้ำอีกครั้ง ว่าเธอประสงค์จะอยู่บ้านหลังนี้ต่อไปไหม ไบหน้าอารีนั้นยิ้มละไม พี่ชายนี้คนที่จริงอายุรุ่นเดียวกับป้าฉันนั้นแหละ หากเธอยินยอมมาตลอดให้เรียกเธอว่า “พี่”

“พี่มีบ้านอยู่แล้ว ที่มาอยู่กับณี ก็เพราะอยากดูแลกันไปจนแก่เฒ่าอย่างที่เราตั้งใจไว้ เวลานั้นมาถึงแล้ว ณีเขาไปก่อน พี่ก็กลับบ้านได้”

ประโยคสุดท้ายว่า “พี่ก็กลับบ้านได้” นั้นฟังดูเศร้าเหลือเกิน เรากอดกันเป็นการลาและให้กำลังใจไปพร้อมกัน อันที่จริงก่อนหน้านี้ฉันไม่ได้สนิทกับพี่ชายมากนัก นอกจากรู้ว่าตั้งแต่ฉันกับครอบครัวไปอยู่เชียงใหม่ ป้าก็ให้พี่ชายมาอยู่ด้วยกันที่บ้าน และไม่เคยแยกจากกันเลยจนกระทั่งวันสุดท้ายในชีวิตของป้า

พี่ชายลูบหัวฉัน “ณีเคยบอกว่าคนในครอบครัว น่าจะมีสี่นี้แหละที่จะเข้าใจเราที่สุดแล้ว”

“ค่ะ” ฉันรับคำ รอยยิ้มของพี่ชายคล้ายๆ ป้านี่คือสิ่งที่ทำให้พวกเขา

อยู่ด้วยกัน ผมสั้นเสียดอกเลาตุหะมัดทะแมงทำให้เธออ่อนกว่าวัยจริงร่วมสิบปี ในขณะที่ป่าของฉันทูอายุมากกว่านี้ในวันที่เสียชีวิต ส่วนหนึ่งเป็นเพราะความไม่ปราณีปราศรัยของโรคมะเร็ง

ฉันทูมองไปรอบๆ บ้านอีกครั้ง แม้จะเก่า แต่ของทุกอย่างก็อยู่ในสภาพดี มีระเบียบ แม้บ้านนี้จะไม่มีใครอยู่มาร่วมปีหลังจากป่าเสียชีวิต ก่อนหน้านี้ ฉันทูได้จ้างคนมาทำความสะอาด และย้ายของจากอพาร์ทเมนต์ที่เคยเช่าอยู่มา ที่นี้หมดแล้ว โดยคืนนี้ฉันทูจะนอนที่นี่เป็นครั้งแรก

อาบน้ำเสร็จก่อนนอน ฉันทูต้องเดินผ่านชานส่วนที่กั้นไว้เป็นมุมตั้งหิ้งพระและสวดมนต์ ฉันทูเดินเข้าไปกราบสามครั้ง ก่อนสวดบูชาพระรัตนตรัยอย่างย่อ นึกถึงครั้งที่เคยมานั่งสวดมนต์กับแม่ก่อนนอนสมัยที่ครอบครัวของเรายังเคยอาศัยอยู่ที่นี่

ในตอนนั้นเองที่ได้ยินเสียงหัวเราะของเด็กผู้ชาย แทรกขึ้นมาในบทสวดมนต์ท่อนท้าย

“สังขังฮานามิ...” แล้วตามมาด้วยเสียงหัวเราะคิกคัก...

เสียงนั้นทำให้ฉันทูขลุ่ยไปทั้งตัว เสียงหัวเราะ และวิธีสวดมนต์แบบนั้นคุ้นหูอย่างบอกไม่ถูก มองไปรอบๆ ตัว ก็ไม่เห็นมีใคร จึงรีบกราบพระสามครั้งก่อนเดินเข้าไปนอนในห้อง ที่เมื่อก่อนเป็นห้องนอนรวมกันของครอบครัวฉันทู เนื่องจากบ้านหลังนี้มีห้องนอนเพียงสอง อีกห้องหนึ่งเป็นห้องของป่า เมื่อครอบครัวของฉันทูย้ายออกไปแล้ว ห้องนี้ตกเป็นของพี่ชายที่ทำงานเป็นนักแปล จึงมีชั้นหนังสือขนาดใหญ่ อัดแน่นด้วยหนังสือภาษาต่างประเทศ ยังไม่ได้ย้ายออกไป ฉันทูไล่สายตาทหาหนังสือเล่มมาอ่าน หนังสือชุด *À la recherche du temps perdu* ของ Marcel proust ครบชุดอาจจะดูน่าตื่นตึ่งดูดี แต่ความรู้ภาษาฝรั่งเศส ม.ปลายของฉันทูคงไม่อาจเอื้อม จึงเลือกหนังสือของท่าน ดิซ นัท ฮันท์ ฉบับแปลไทยขนาดกะทัดรัดเล่มหนึ่งมานอนอ่านบนที่นอน จนกระทั่งเปลือกตาปิดลงไปโดยยังไม่ทันบอกตัวเองว่าง่วงด้วยซ้ำ

มารู้สึกตัวอีกครั้งในตอนกลางดึก ด้วยอาการกระหายน้ำสุดขีด ฉันทู

เปิดประตูห้องเดินลงบันไดไป แม้ในความมืดความทรงจำก็ยิ่งนำทางลงไปทีละก้าว
ได้โดยไม่ผิดพลาด แม้จะไม่ได้มาเยือนบ้านนี้เกินกว่าสิบปีแล้วก็ตาม ฉันเปิด
ตู้เย็นหยิบน้ำแร่ที่แช่เย็นไว้ออกมารินดื่ม ในตอนนั้น สายตาก็แวมมองไปข้าง
นอกลานซักล้าง พลันก็รู้สึกเย็นวาบไปทั้งตัว เมื่อได้เห็นว่าตู้เย็นเก่านั้นเปิดอยู่
ในแสงสลัวสีแดงส้มของหลอดไฟรุ่นเก่า ด้วยแสงเพียงเท่านั้น เพียงพอให้เห็น
เด็กชายตัวอ้วนกลมวัยประมาณห้าหกขวบคนหนึ่งนั่งหันหน้าเข้าหาตู้เย็น ด้วย
กิริยาอาการเหมือนค้นหาของภายในนั้น หูเหมือนแว่วเสียงกุกกักกรอบแกรบ
เหมือนใครสักคนกำลังค้นของอยู่ จมูกเหมือนได้กลิ่นหอมหวานที่คุ้นเคยของ
ช็อกโกแลต

เมื่อได้สติอีกครั้ง ฉันก็รู้สึกตัวขึ้นบนเตียง หนังสือ "ด้วยปัญญา และ
ความรัก" ของ ท่าน ดิข นัท ฮันท์ ยังวางไว้ที่หัวเตียง มีโทรศัพท์มือถือวาง
ทับไว้ แสงเรืองอ่อนๆ ของนาฬิกาที่หน้าจอบอกว่ามันเป็นเวลาอีกสิบห้านาทีจะ
หกโมงเช้า ฉันลุกพรวดขึ้นนั่งกอนึกได้ว่า บ้านหลังนี้อยู่ห่างจากสถานีรถไฟฟ้า
เพียงช่วงเวลาเดินสิบห้านาที จึงไม่ต้องเร่งรีบไปทำงานเหมือนสมัยที่เข้าออฟฟิศเมนต์
อยู่ชานเมือง และตอนนี้อาจจะเป็นเวลาเข้าเงินไปสำหรับการไปทำงาน

ฉันคงเชื่ออยู่อย่างนั้นว่า นี่เป็นการตื่นครั้งแรกหลังจากปิดเปลือกตาลง
ไปเมื่อตอนค่ำ การลงมahan้ำดื่มในตอนกลางดึกเป็นความฝัน หากไม่พบ
สิ่งหนึ่งวางบนโต๊ะกินข้าว... มันคือกระดาษห่อช็อกโกแลตตราเฮอรัซึ ที่แน่ใจว่า
ฉันไม่เคยมีติดบ้านไว้

มันคงไม่เร็วไปสำหรับการออกจากบ้านไปทำงานเสียแล้ว ...คิดได้
เช่นนั้นก็ตัดสินใจขึ้นไปอาบน้ำแต่งตัว...แน่นอนว่าฉันไปถึงที่ทำงานเป็นคนแรก
ถ้าไม่นับแม่บ้านพนักงานทำความสะอาด

เหมือนแพร่เพื่อนรักมาถึงในเวลาเกือบเก้าโมงเช้า ฉันนั่งเตรียมงาน
สำหรับเช้าวันนี้ไปได้เกินครึ่งแล้วด้วยซ้ำ "ได้ข่าวว่ามาเร็วเชียวนะแก" เธอ
ทักทาย "ไม่ชินกับบ้านใหม่ล่ะสิ"

ฉันพยักหน้ารับคำ เพื่อน นิทถามว่ากินอาหารเช้าหรือยัง ฉันส่ายหน้า

เมื่อถามล่ำท้ำว่าเธอจะลงไปกินอาหารเช้า จะให้ซื้ออะไรมาฝากไหม เมื่อได้รับคำปฏิเสธอีกครั้ง เหมือนแพรก็เอ่ยปากว่า

“นี่หล่อนจะผอมไปไหน อาหารเช้าเป็นมื้อแรกนะเว้ย ถ้าเราไม่กินมื้อเช้า ร่างกายจะปรับกินมื้อต่อไปมากขึ้นทดแทน ซึ่งนั่นแหละจะทำให้แกอ้วน”

ข้อมูลที่ว่ามานี้ก็เชื่อว่าฉันไม่รู้ แต่เพราะอีกชั่ววูบมึง ก็จะมีการประชุมและมีอาหารว่างค่อยไปกินตอนนั้นก็ได้กระมัง

“ตามใจ ฉันไปคนเดียวละ” หญิงสาวว่า “งั้นเที่ยงไปกินข้าวกันนะ”
คราวนี้ฉันตอบตกลง

ในเวลาพักกลางวัน เราลงไปกินอาหารกันที่เดินท้ออาหารไม่ไกลจากอาคารที่ทำงาน ฉันเลือกกินเกาเหลาหมูตุ๋น ส่วนเหมือนแพรกินข้าวหมูแดง เธอทักฉันอีกเมื่อเห็นขามอาหารที่ยกมา

“นี่วัน ๆ ได้กินพวกแป้งคาร์โบไฮเดรตบ้างไหมนี่ ฉันแทบไม่เคยเห็นแกกินข้าวเลย”

...จริงๆ น้ำหนักก็ไม่ได้ลดลงเลยนะ บางเดือนขึ้นเอานิดหน่อยด้วยซ้ำ
ฉันตอบไปอย่างนั้น

“ระวังนะ ไม่กินพวกนี้เสียเลยมันจะไม่มีแรงทำงานเอา ว่าแต่ บ้านใหม่อยู่สบายไหม”

ฉันตอบว่า ไม่ได้รู้สึกสบายหรือไม่สบายอะไร เพราะเป็นบ้านที่เคยอยู่มาตั้งแต่เด็ก ๆ โดยฉันไม่ได้เล่าเรื่องนั้นให้เพื่อนรักฟัง เรากินอาหารของตัวเองจนหมด ฉันไปซื้อผลไม้ต่อ ส่วนเหมือนแพรซื้อไอศกรีมกะทิสดมากิน

น่าอิจฉา... แม่เคยได้ยินมาว่าคนบางคนมีระบบเผาผลาญที่ดี กินอะไรเข้าไปก็ไม่ค่อยหลงเหลือพอกพูนเป็นไขมัน เหมือนแพรเองก็อาจจะเป็นคนประเภทนั้นก็ได้ หากสาเหตุที่แท้ น่าจะเพราะเธอเป็นคนชอบออกกำลังกายมาก ๆ นอกจากการไปวิ่งที่สวนสาธารณะใกล้บ้าน ทุกเย็นที่กลับไม่ค่านักแล้ว เธอก็ยังออกกำลังกายเล็กๆ น้อยในชีวิตประจำวันเท่าที่มีโอกาส เช่น การเดินให้เร็วขึ้น แกว่งแขนเป็นจังหวะ ดังนั้นแม้เธอกินอาหารในปริมาณไม่น้อย แต่เธอก็ไม่อ้วน ถึงอาจจะมึช้วนน้ำหนักขึ้นบ้างในบางครั้ง หากนั่นก็ทำให้เธอดูอวบอ้อมสะดูตา

เข้าไปใหญ่ ด้วยหน้าอกหน้าใจขนาดเกินมาตรฐาน จนฉันอดก้มลงมองหน้าอกแบนเป็นไม้กระดานในเสื้อสายเดี่ยวให้ขุดสูทของตัวเองไม่ได้... เหมือนแพร์เป็นคนน่ารัก นอกจากรูปร่างหน้าตาที่ได้เปรียบแล้ว นิสัยช่างพูดช่างคุยและเอาใจใส่คนอื่นอย่างเป็นธรรมชาติ ทำให้เธอเป็นเซลส์ที่ยอดขายสูงอันดับต้นๆ ของบริษัทเกือบตลอดกาล

เราเดินกลับไปยังสำนักงาน เหมือนแพร์ขอตัวแวะไปคุยกับฝ่ายสต็อกเพื่อเช็คข้อมูลสินค้าที่จะต้องไปเสนอขาย ส่วนฉันเดินกลับไปทีโตะทำงาน แต่แล้วระหว่างทางก็เกิดความรู้สึกคลื่นเหียนขึ้นมาอย่างกะทันหัน ในกระเพาะบ้านป่วนเหมือนมีลมตีไล่ขึ้นมา ฉันรีบวิ่งเข้าไปในห้องน้ำที่ใกล้ที่สุด เลือกห้องสุขาที่ว่างอยู่ แล้วอาเจียนเอาอาหารที่เพิ่งกินไปออกมาจนหมดท้อง

นี่เป็นอาการเจ็บป่วยที่รบกวนชีวิตอยู่บ่อยๆ ในช่วงหนึ่งเคยคิดว่ามันหายดีแล้ว แต่มันก็กลับมาทักทายอีกหลายๆ ครั้ง บ่อยบ้างถี่บ้างอย่างหาคำตอบไม่ได้ บ่ายวันนั้น ฉันทำงานโดยร่างกายแทบไม่มีอาหารหล่อเลี้ยงเลย สติของฉันท้อถอยครั้ง ทว่าก็ยังสามารถสะสางคลี่คลายงานที่รับผิดชอบไปได้ตลอดวัน

ในตอนเย็นเหมือนแพร์มาหาที่โตะเพื่อรอกลับบ้านด้วยกัน วันนี้เธอไม่ต้องออกไปพบลูกค้าช่วงบ่าย เราจะกลับบ้านด้วยกัน เราเดินออกจากอาคารที่ทำงานด้วยทางเชื่อมตรงขึ้นสู่ สถานีรถไฟ ในเวลาเย็นเช่นนี้คนแน่น แต่ยังมีโชคดีที่สามารถหาที่ว่างด้านในให้เข้าไปยืนได้ เราก็มองดูตูดคุยอะไรกันมากนัก จนกระทั่งรถไฟแล่นเข้าสู่ สถานีที่ฉันจะลง

“อ้าว เออ ลืมไปว่าแกไม่ต้องไปลงแบร์จแล้วนี่นา” เพื่อนสาวหัวเราะโบกมือให้ฉัน ซึ่งเดินฝ่าออกประตูรถไฟไปพร้อมกับฝูงคน

ฉันเดินลงมาจากบันไดสถานีรถไฟอย่างเลื่อนลอย เห็นปากซอยบ้านอยู่ถัดไปจากบันไดนั้นนิดเดียวเท่านั้น... ในตอนนั้นเองที่ตัดสินใจหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมา เลื่อนหน้าจอขึ้น ไลน์มีมหาชื้อเหมือนแพร์ในแอปพลิเคชันสมุดรายชื่อผู้ติดต่อของโทรศัพท์

“แพร์... แกอยากมาอยู่บ้านฉันไหม”

หลังจากพูดคุยกันในรายละเอียด เหมือนแพร์ตอบตกลงจะมาพักอยู่

ที่บ้านฉันตั้งแต่คืนนี้เลย โดยเธอขอตัวไปเก็บเสื้อผ้าและของใช้ที่จำเป็นจากห้องพักที่เช่าอยู่ก่อน โดยจะกลับมาที่บ้านนี้ในช่วงค่ำ

ฉันแหวะซื้อสลัดผักจากแผงลอยติดบันไดสถานีรถไฟฟ้ามหานครกลับมาเป็นอาหารเย็น เมื่อกินเสร็จก็นำจานขามไปล้างคว่ำไว้ รอเวลาที่เพื่อนสาวจะมาถึง... ครั้งหนึ่งที่ได้ยินเสียงกลอนล่นตามด้วยเสียงเปิดประตู ฉันรีบเดินออกจากครัวไปดู พลังสงสัยว่าเหมือนแพรทำไม่มาเร็วจริง แต่ก็ได้พบว่า ผู้ที่อยู่ตรงนั้นไม่ใช่เหมือนแพร

ในแสงสว่างของช่วงเวลาสนทนา ฉันเห็นร่างของเด็กชายวัยใกล้สิบขวบ ตัวอ้วนกลมยื่นร่องให้อยู่หน้าประตูที่ถูกเปิด เขาอยู่ในชุดเสื้อนักเรียน แต่ท่อนล่างไม่ได้สวมกางเกง... ทั้งตัวนอกและตัวใน เด็กชายอ้วนยื่นเปลือยท่อนล่างร่องให้อยู่อย่างนั้น ฉันยืนตัวแข็งค้างอยู่กับที่ เด็กคนเดียวกับที่เคยเห็นเขาเปิดตู้เย็นหลังเก้าเมื่อคืนนี้ แม้จะต่างอายุกัน แต่ก็ยังเป็นเด็กคนเดียวกันแน่นอน

ฉันรู้จักเด็กคนนี้ ... ฉันเคยรู้จักเด็กคนนี้...

เหมือนแพรมากอดที่รั้วตอนประมาณสองทุ่ม ฉันรับกระเป๋าเดินทางใบใหญ่ของเธอมาถือให้ พาเธอเข้าบ้าน ตกลงกันให้เหมือนแพรนอนห้องที่ฉันนอนเมื่อคืนนี้แทน เพราะห้องนอนที่เหลืออีกห้องเป็นห้องของป้าณี ซึ่งแม้จะตายไปร่วมปีแล้ว หรือไม่ได้เสียในท้องหรือที่บ้านนี้ก็ตาม แต่การให้อยู่ห้องที่รู้ว่าเจ้าของห้องเสียชีวิตไปแล้วโดยไม่ได้เป็นญาติเป็นโยมกัน ก็คงยากที่ใครจะทำใจฉันก็เลยย้ายของมาที่ห้องของป้าตัวเอง ให้เหมือนแพรครอบครองห้องเก่าของพี่ชายแทน

“แพร...” ฉันลั้งเลที่จะขอร้อง “คืนนี้ฉันนอนนอนกับแกไปก่อนได้ไหม”

พูดไปแล้วก็เพิ่งระลึกได้ว่า แม้เป็นเพื่อนสนิทกันตั้งแต่แรกทำงานใหม่ๆ แต่เราก็ไม่เคยนอนร่วมห้องกันมาก่อนเลย

เหมือนแพรนั่งอยู่นานเพื่อขังใจ แล้วจึงตอบตกลง

“ก็ได้ ไว้แกชินก่อนแล้วค่อยแยกกันนอนก็แล้วกัน”

เพื่อนสาวอยากจัดของที่เอามาด้วยเข้าตู้ให้เรียบร้อย ฉันเลยเป็นคน

อาบน้ำก่อน ขณะที่เดินผ่านห้องพระมูมสวดมนต์พระก็ยักรู้สึกหวาดๆ ในใจ แม้ไฟจะเปิดสว่าง ฉันรีบเปิดฝักบัวอาบน้ำโดยไม่พยายามคิดอะไรมาก อยากรู้ก็ตาม ที่นี้เป็นบ้านที่เห็นมาตั้งแต่เกิดและใช้ชีวิตอยู่จนอายุกว่าสิบขวบ มันเคยเป็นบ้านของปู่ย่า ตกทอดมาสู่ป่าณีที่เป็นพี่สาวคนโต... ฉันรู้จักบ้านนี้ดีจนแน่ใจว่ามันไม่มีประวัติอะไรชวนสยองขวัญสิ้นประสาท นี่เป็นเหตุผลที่พยายามตอบตัวเอง เรื่องเด็กชายที่ปรากฏให้เห็นสองครั้งแล้ว

“สังฆังซานามิ...ขอข้าวเกรียบกุ้งหนูนะ” ตามด้วยเสียงหัวเราะคิกคัก คล้ายเสียงแว่วมาจากโลกที่แสนไกล ฉันยืนขนลุกชู่กกลางสายน้ำอุ่น ลนลานล้างครีมน้ำออกจากผิวหนัง เช็ดตัวลวกๆ รีบเดินออกจากห้องน้ำกลับเข้าห้องนอน ขณะที่เปิดประตูเข้าไปเหมือนแพรอยู่ในสภาพเกือบเปลือยเหลือเพียงชุดชั้นในเพื่อเตรียมอาบน้ำ เธอรับคว่ำผ้าเช็ดตัวขึ้นมาห่มกาย... ถึงอย่างไรเธอก็ไม่กล้าเปิดเผยเนื้อตัวต่อหน้าฉันเกินสมควร แม้จะสนิทกันแค่ไหนก็ตาม

เราต่างหยิบหนังสือของเรามาอ่านก่อนนอน นี่เป็นนิสัยหนึ่งของเราที่คล้ายกัน ฉันอ่านหนังสือของท่าน ดิษ นัท ฮันท์ ที่ค้างไว้ ส่วนเหมือนแพรอ่าน “สามมิติตรา” นวนิยายที่เพิ่งจะสร้างเป็นละครโทรทัศน์เรื่องดัง เราอ่านหนังสือจนหลับไปในเวลาใดๆ กัน

“เฮ้ย อย่าให้มันหนีไปได้นะ ไอ้ไอ้ต มึงยืนขวางประตูไว้เลย”

“ไหนดูหน่อย อีตุ๊ดอ้วน ยังมีไอ้จู้้อยู่ไหมวะ”

“ถอดกางเกงมันเลย”

เด็กชายร่างอ้วนขอยเท้าถีๆ เพื่อป้องกันไม่ให้เพื่อนทำตามที่เขาบอกว่า แต่ก็ไม่สามารถป้องกันอะไรได้ กางเกงนักเรียนสีน้ำเงิน และกางเกงชั้นในสีขาว ถูกถอดออกด้วยการร่วมแรงกันของเด็กเกรอีกสามคน เด็กชายร่างอ้วนร้องไห้โฮ เยื่อแฉังจะเอากางเกงของตัวเองคืน ท่ามกลางเสียงหัวเราะของเด็กอื่นอีกห้าหกคน ที่ขยับกางเกงของเขาม้วนเป็นก้อนกลมแล้วโยนไปมาต่างลูกบอล โดยมีเด็กอ้วนวิ้งแฉัง เหมือนเกมลิงชิงบอลที่อุจาดอนาจาร

จังหวะหนึ่ง ที่เด็กเกรหัวใจกระแวงตัวเองมิด ก้อนกางเกงของเด็กชายตัวอ้วนลอยผ่านหน้าต่าง ตกหายลงไปในพงหญ้าด้านหลังกำแพงโรงเรียน

“อ้าว ฉิบหายแล้วไฉนนั้น” คนโยนอุทาน ก่อนวางแตกแยกย้าย ปล่อยให้เด็กชายร่างอ้วนนั่งแปะลง ร้องไห้โฮกลางห้อง

ฉันทื่นขื่นมาเหนือโถมกาย... เด็กชายคนนั้น... เด็กคนที่มายืนร้องไห้อยู่ที่หน้าประตูเมื่อตอนใกล้ค่ำ ฉันเคยรู้จักเขาดี ภาพนั้นเริ่มคุ้นตาขึ้นมาทีละน้อย

“ฉันเพิ่งรู้ว่าแกนอนละเมอด้วยนะนี่สิ” เหมือนแพรงัวเงียตื่นขึ้นมาพร้อมกัน เรามองนาฬิกา มันเป็นเวลาใกล้หกโมงเช้าใกล้เดียวกับเวลาที่ฉันทื่นเมื่อวานนี้

“อยู่แถวนี้ดีนะ ไม่ต้องรีบออกจากบ้าน เรากินข้าวเข้ากันที่บ้านดีกว่า ชั้นซื้อของเข้ามา เดี่ยวทำให้กิน” เหมือนแพรพูดชวนอย่างร่าเริง “อยากมีครัวไว้ทำอาหารกินเองแบบนี้มานานแล้ว” ฉันจำได้ในตอนนี้เองว่า เพื่อนรักของฉันเป็นเด็กต่างจังหวัดมาใช้ชีวิตในหอพักที่กรุงเทพฯ ตั้งแต่ชั้น ม.ต้น จนถึงตอนนี้ เธอคงไม่มีโอกาสเข้าครัวทำอาหารอย่างที่ต้องการ

เมื่ออาบน้ำแต่งตัวกันเสร็จ เราก็เดินลงไปชั้นล่าง ฉันรู้สึกเย็นวาบไปทั้งตัว เมื่อเห็นถุงที่วางเปล่าของข้าวเกรียบกุ้งฮานามิขนาดใหญ่ถูกวางทิ้งไว้ที่พื้นครัว

“นี่แกซื้อขนมเข้ามากินด้วยเหรอ” ฉันถามเพื่อนสาว

“เปล่านะ ฉันกินขนมถุงแบบนี้ที่ไหน” เธอปฏิเสธ “ซื้อมาแต่ของทำอาหารเข้า ขนมปัง ไข่ ไข่กรอกไก่”

ช่วงเวลาสิบกว่านาที เหมือนแพรก็เตรียมอาหารเสร็จ อาหารเข้าแบบอเมริกันขนาดย่อ ไข่ดาว ไข่กรอก กับขนมปังปิ้ง เธอชงกาแฟสดเองด้วยชุดชงกาแฟดริป ที่อาศัยเพียงถ้วยรูปแบบเฉพาะ กับกรองกระดาษ เมล็ดกาแฟบด และน้ำร้อนที่เดือดจัด ก็ได้กาแฟสดรสดี เหมือนแพรดื่มกาแฟดำ ผิดจากเพื่อนคนอื่นๆ ในสำนักงานหรือแม้แต่ฉันเอง ที่นิยมกาแฟเย็นใส่นมข้นหวานและวิปครีม ซึ่งมีผู้คำนวณว่าปริมาณน้ำตาลเทียบเท่ากับดกน้ำตาลทรายใส่เข้าไปมากถึงเจ็ดช้อนชา

เรากินอาหารกันไปพลางเปิดโทรทัศน์ดูรายการข่าวยามเช้า จนถึงเวลาแปดโมงจึงค่อยออกจากบ้าน ต้องยอมรับว่าทำเลที่ตั้งของบ้านหลังนี้ ทำให้เรา

มีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้นได้จริง อย่างน้อยก็ลดความเร่งรีบออกจากบ้านไปได้จนมีเวลากินอาหารมื้อเช้า

แต่แล้วอาการคลื่นไส้ก็เริ่มต้นขึ้นกับฉันอีกครั้งในตอนที่ได้เดินในซอยออกไปได้ครึ่งทาง ภาวะเร่งด่วนป่วยกระเพาะทำให้ไม่สามารถหาสถานที่เหมาะสมแก่การอาเจียนได้ดีกว่าเสา ไฟฟ้าต้นหนึ่งข้างทาง เหมือนแพรวหลังให้อย่างเป็นทางการเป็นห่วงเป็นใย

“นี่เพราะอาหารของฉันเธอ ขอโทษนะ” เธอพูดอย่างรู้สึกผิด พลังลูบหลังบรรเทาอาการ

“เปล่านะ ไม่ใช่หรอก” ฉันพยายามตอบเพื่อนเพื่อไม่ให้เธอรู้สึกไม่ดี “ฉันเป็นอย่างนี้บ่อยๆ แก่ก็รู้”

เราจึงต้องเดินกลับบ้านอีกครั้ง เพราะฉันต้องไปบ้วนปาก ล้างหน้า เปลี่ยนเสื้อผ้าใหม่

วันนี้ ฉันทำงานเกือบไม่รู้เรื่อง เหมือนแพรวออกไปพบลูกค้าตลอดวัน เราจึงไม่ได้ไปทานอาหารกลางวันด้วยกัน ฉันฝากเพื่อนอีกคนซื้อกาแฟเย็นมาให้ ... ยังไม่ยอมรับอาหารอะไรเข้ากระเพาะในตอนนี้อย่างไรก็ตาม ถ้ากาแฟเย็นมันจะมีน้ำตาลเจ็ดซองกับพลังงานจากนมและวิปครีมจริง มันก็คงให้พลังงานเพียงพอที่จะอยู่รอดผ่านพ้นวันนี้ไปได้

หลังเลิกงาน ฉันนั่งทำงานต่ออย่างไม่รีบร้อน รอเพื่อนสาวกลับเข้าบริษัทในตอนหกโมงเย็น เพื่อจะได้กลับบ้านด้วยกัน... ฉันไม่อยากจะกลับบ้านไปก่อนคนเดียวในเวลาแบบนี้ วันนี้อย่างไรก็ดี ไฟฟ้า เหมือนแพรวชวนไปซื้อของที่ซูเปอร์มาร์เก็ตในห้างที่อยู่ไม่ไกลจากอาคารที่ตั้งของบริษัท เธอตั้งใจการเข้าครัวทำอาหารเองแล้ว เมื่อถึงที่นั่น หญิงสาวถูกแรงดึงดูดลึกลับพาตัวไปเลือกซื้อของอย่างเพลิดเพลินในแผนกอาหารสด ฉันเดินดูของบนชั้นวางอย่างเงียบๆ หยิบครีมอาบน้ำกลิ่นโปรดกับของกระจุกกระจิกเล็กๆ น้อยๆ ใส่ตะกร้า จนกระทั่งเดินมาพบกับเหมือนแพรวถือตะกร้าที่เต็มไปด้วยผัก เนื้อสัตว์ และผลไม้ พักหน้าไปทางช่องจ่ายเงิน เป็นสัญญาณว่าเธอซื้อของเสร็จแล้ว เราแยกย้ายกันจ่ายเงินคนละช่องเพื่อความเร็ว แล้วจึงมาเจอกันตรงด้านหน้าซูเปอร์มาร์เก็ต

“วันนี้กินผัดเปรี้ยวหวานกุ้งกันนะ” เธอพูดอย่างร่าเริง ขณะเดินไปขึ้นรถไฟฟ้าด้วยกัน พลางตรวจดูข้าวของในถุงว่าได้ซื้อของที่จำเป็นมาครบแล้ว “ว่าแต่แกซื้อขนมมากินเยอะเหมือนกันนะ เห็นไม่ค่อยกินข้าวแบบนี้ล่ะก็”

“ขนมอะไรของแก” ฉันสงสัย

“ถุงในมือนั่นไง” เพื่อนสาวบู้ไป

ฉันค่อยๆ ยกถุงใส่สินค้าของซูเปอร์มาร์เก็ตขึ้นมาดู นอกจากครีมอาบน้ำกลิ่นโปรดของฉันแล้ว ยังมีของอื่นอยู่ในถุงพลาสติกสีเหลืองด้วย ช็อกโกแลตเฮอร์รี่... ฮานามิถุงใหญ่... มันฝรั่งปริงเกิล นี่ฉันซื้อของพวกนี้มาตั้งแต่เมื่อไร

ทันใดนั้น ภาพทั้งหลายในหัวสมองก็แล่นช้าออกมาจากความทรงจำอย่างไม่หยุดหย่อนเหมือนปล่อยลมออกจากลูกโป่ง เด็กผู้ชายคนนั้น... เด็กผู้ชายตัวอ้วนคนนั้น ฉันหน้ามิด หุดตลิ่งนั่งกับพื้นถนน เหมือนแพรกรีตรองเรียกคนมาช่วย

ฉันจำเด็กชายร่างอ้วนกลมซื่อๆ คนนั้นได้แล้ว คนที่ชอบเรียนนาฏศิลป์ และอ่านกาพย์กลอน เรียนหนังสือเก่งเป็นที่น่ารักน่าเอ็นดูของคุณครู แต่ก็น่าพิษภัยความหมั่นไส้มาทำร้ายจากนักเรียนตัวโตที่เกเร วันหนึ่ง เขาถูกกลุ่มเด็กนักเรียนเกเรประจำห้องดองขังไว้ในห้องเรียน จับถอดกางเกงออกหมด จนต้องเดินเปลือยท่อนล่างกลับบ้าน เด็กอ้วนคนนั้นไม่ได้กลับไปเรียนที่โรงเรียนนี้อีกเลย จนกระทั่งครอบครัวย้ายไปอยู่จังหวัดเชียงใหม่ ไปเริ่มต้นเรียนชั้นเดิมในโรงเรียนใหม่ที่จังหวัดนั้น

เด็กชายโตขึ้นมาพร้อมกับความรู้สึกแปลกแยก เริ่มรู้สึกตัวได้เมื่ออายุสิบสองปีว่า เพศ ภาพทางกายกับจิตใจไม่ไปในทางเดียวกัน ทั้งน้ำเสียงของเขาก็ไม่แตกห้าวเหมือนเด็กหนุ่มในวัยเดียวกันทำให้เขามีวิธีพูดแบบเด็กผู้หญิงรูปร่างที่กลมอ้วนท้วนแต่เด็ก ทำให้ไม่ว่าจะอยู่ที่ไหน ก็ถูกขนานนามด้วยคำเดิมๆ “อิตู๊ดอ้วน”

นั่นเองคือจุดเริ่มต้นของอาการเกลียดชังอาหารของเด็กชายในตอนี่เริ่มเป็นวัยรุ่น เหมือนอาการของโรคบูลิเมียหรืออินเร็กเซีย ที่กินอาหารเข้าไป

แล้วล้วงคอกออกจนเป็นกิจวัตรประจำหลังมื้ออาหาร กระทั่งบางครั้งเพียงกินอาหารเข้าไป หรือได้กลิ่นอาหารก็ทำให้อาเจียนออกมาได้จนหมดไส้หมดพุง กระทั่งมีรูปร่างผ่ายผอมเป็นที่พอใจของตัวเองแล้ว อาการอาเจียนเพราะอาหารก็ไม่ได้หายไป หลังจากนั้น เมื่อได้เข้าเรียนมหาวิทยาลัยที่อนุญาตให้แต่งกายข้ามเพศได้ตามเพศ ภาพทางจิตใจ เขาก็ค่อยๆ แปลงลักษณะของตนเองให้มีรูปร่างคล้ายหญิงสาวคนหนึ่งอย่างเกือบสมบูรณ์จนกระทั่งเรียนจบ เข้าทำงานในบริษัทชั้นดีกลางเมืองหลวง หากก็ยังมีอาการอาเจียนมารบกวนอยู่บ่อยครั้ง ในยามที่เกิดความเครียดหรือรู้สึกแปลกปลอม

เมื่อรู้ตัวอีกครั้ง ฉันก็นอนลิ้มตาอยู่บนที่นอนในห้องพี่ชายที่ตอนนี้ยกให้เป็นห้องของเหมือนแพร

“คนแถวนั้นกรูเข้ามามาช่วยแค้นใหญ่เลย” เพื่อนสาวเล่า “อยู่ดีๆ ก็ทรุดฮวบลงไป น้ำกั้วมากเลยละแฉะแฉะ เห็นแต่ตาขาวเลยตอนนั้น พออาการเริ่มดีขึ้น ฉันก็เรียกแท็กซี่มาส่งบ้านเนี่ย”

ฉันค่อยๆ ลุกขึ้น จิบน้ำที่เธอรินให้

“อาบน้ำเองไหวไหม” เธอถาม “จริงๆ ขึ้นก็อยากช่วยอาบหรือเช็ดตัวให้อยู่นะ แต่ถึงยังไง ไอ้ตรงนั้นของแกก็ยังคงเป็นผู้ชายวะ นังบิลลี”

“ความทรงจำยังวนเวียนอยู่ในบรรยากาศ... รอเวลาที่จะกระจายฟุ้งขึ้นมาเมื่อเราเปิดประตูเข้าไปในบ้านหลังเก่า ข้างล่างนั้น ในห้องครัว ฉันเห็นภาพตู้เย็นซิงเกอร์หลังใหญ่ท่วมหัวที่มี ดิกเกอร์สีสดใสทรายี่ห่อไอศกรีมแปะอยู่ มีเด็กชายอ้วนกลมคนหนึ่ง เปิดคั้นตู้เย็นแล้วหยิบช็อกโกแลตแท่งโตขึ้นมาแกะกระดาษห่อออก แล้วกัดกรั้วมๆ แก้มยู่กระเพื่อมตามจังหวะการบดเคี้ยว

“ลี หนูอย่าเปิดตู้เย็นหยิบขนมกินเองสิ” หญิงวัยกลางคนดูเด็กน้อย “ทีกินข้าวละลายยากเย็นนักนะ”

“อย่าไปว่ามันเลยพี่นี่” ชายหนุ่มวัยอ่อนกว่า พ่อของเด็กชายที่กำลังนั่งดื่มเบียร์แก่ลมถั่วลิสว่า “เด็กมันกินดีกว่าไม่กินนะ”

“ไอ้ที่ว่ากินกินแต่ขนม กับของไม่มีประโยชน์” หญิงคนเดิมบ่น “นี่แม่เขาอุตส่าห์ทำแกงจืดผักกาดขาวให้กิน ก็แอบเอาไปเทให้หมาแมวกินหมด ร้ายจริงๆ เลย”

“เอาน่า... ก็เด็กมันไม่ชอบ ทีหลังก็บอกนิตให้ทำแฮมเบอเกอร์ไส้ชีสสิ เจ้าลี้จะได้กินข้าวเยอะ”

ว่าแล้วพ่อก็ยื่นขนมใส่ถั่วลิสงทอดให้อย่างอารมณ์ดี “บิลลี่... กินนี่ไหมลูก” เด็กชายขยี้ม้วนถั่วเต็มกำมือไปนอนกินหน้าโทรทัศน์

“เลี้ยงอย่างนี้เด็กก็อ้วนหมด” ผู้เป็นพี่สาวพึมพำ “ไม่ดีหรอก สมัยนี้เขาไม่ปล่อยให้เด็กอ้วนกันแล้วนะ เสียสุขภาพ”

“โอ้ย ไอ้ลิ้มมันแค่ห่าขบเองพี่” ผู้เป็นพ่อโบกมือพลางหัวเราะ “เดี๋ยวโตไปเป็นหนุ่มมันอยากหล่อ มันก็หาทางลดของมันเองแหละ”

เมื่อเดินไปอาบน้ำ มองไปที่ห้องพระ ฉันได้เห็นภาพเด็กอ้วนคนเดิมนั่งสวดมนต์อยู่กับแม่

“สังฆ์ฮานามิ” แล้วเด็กชายก็หัวเราะก๊ากๆ อย่างสะใจ

“ไม่เอานะ สวดมนต์ดีๆ สิ ล้อพระบาปนะรู้ไหม” ผู้เป็นแม่ดุ

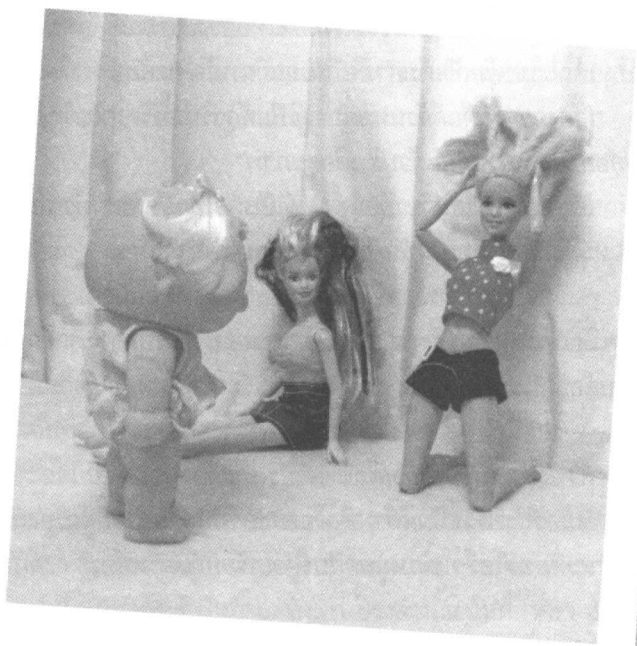
“สวดมนต์เสร็จแล้วหนูขอกินข้าวเกรียบกุ้งนะแม่นะ” เด็กน้อยตัว

กลมอ้วน

“เฮ้อ ก็ได้ สวดใหม่ดีๆ ก็แล้วกัน”

ความทรงจำฟุ้งกระจายวนเวียนอยู่ในบรรยากาศของบ้านหลังเก่า หลอกหลอนฉัน ผู้พยายามเยียวยาบาดแผลแห่งอดีตด้วยการลืมเลือน.

สามอ้วน

ขมัยภร แสงกระจ่าง

ธงชัยกำลังนั่งดูข่าวการเมืองทางช่องสี่ XXX ซึ่งเป็นช่องโปรดของนักวิชาการคนที่กำลังเผลอนั่งมาทางจอโทรทัศน์เป็นรุ่นพี่ที่คณะวิศวะ แม้จะเรียนไม่ทันกัน แต่ธงชัยก็ปลื้มปล้ำมากที่คณะของเขามักมีนักวิชาการ และมีความเห็นทางการเมืองแหลมคม ขนาดใครๆ เรียกว่า “กูรูทางการเมือง” ทั้งที่ตามปกติแล้วคนที่จบมาจากคณะของเขามักถูกมองว่าเป็นพวกฉลาดแต่จืดๆ กลๆ แต่ไม่รู้เรื่องสังคมหรือการเมือง เพราะเรียนมาแต่จะไปควบคุมการก่อสร้างเสียมากกว่า จึงถูกมองว่าเป็นพวกถนัดใช้แรง หรือแม้แต่ตอนเรียนก็ยกพวกไปตีกับคณะอื่นอยู่ร่ำไป

“บ้านเมืองถึงทางตันแล้ว เรากำลังอยู่ในยุคที่ทุกอย่างลงสู่ความเลวร้ายจนถึงที่สุด ช่องว่างระหว่างชนชั้นถ่างกว้างที่สุดในประวัติศาสตร์การเมืองไทย คนที่รวยก็รวยที่สุด เป็นหมื่นๆ ล้านคนที่จนก็จนที่สุดถึงขนาดไม่มีข้าวกิน ไม่มีบ้านอยู่...”

“เสียงของรุ่นพี่ของเขาพูดอยู่ในจอโทรทัศน์ เขาพยักพยิตตาม นึกในใจว่า ตัวเขาเองมีเงินฝากอยู่แค่สองสามล้าน จะเรียกว่าอยู่ฝั่งไหนหนอ จนหรือรวย

“เรามีนักการเมืองที่จอมปลอม นักการเมืองมักอ้างอยู่เสมอว่า เขาเป็นตัวแทนจากประชาชน โดยได้รับการเลือกตั้งมา ซึ่งแท้จริงแล้ว การได้รับเลือกตั้ง

นั่นมักมาจากการซื้อสิทธิ์ หลอกหลวง รวมทั้งใช้อิทธิพลทั้งทางตรงและทางอ้อม อาจมีบ้างที่ได้มาตามแบบประชาธิปไตยที่แท้จริง แต่น้อยมาก...”

“ลูกน้ำขา ลูกน้ำขา...” เขาได้ยินเสียงภรรยาดังแข่งเสียงของจอโทรทัศน์ “คุณแม่บอกกี่ครั้งแล้วว่า ไม่ให้กิน...ไม่ให้กิน เห็นมั้ยคะว่าอ้วน อ้วน อ้วน...”

เขารู้สึกรำคาญเล็กน้อย เสียงห้ามปรามลูกสาวกินนี้เขาได้ยินเป็นประจำนับแต่ลูกสาวโตขึ้นมา เขาก็ไม่เข้าใจเหมือนกัน ทั้งที่ก่อนหน้านี้ตอนลูกเล็ก ๆ จนกระทั่งเรียนอนุบาล ภรรยาของเขายังมีความสุขอยู่กับการเลือกหาของกินให้ลูก เขายังจำได้ว่า ลูกสาวของเขานั้นตัวอ้วนกลมปึกลुक ใครเห็นใครก็เอ็นดู เข้ามาจับแก้มกันทุกคน “น่ารักจังเลย” “แหม ยังกะตุ๊กตา” เขารู้สึกว่าช่วงเวลาผ่านไปไม่กี่ปี ภรรยาของเขาก็เปลี่ยนความคิดเป็นตรงกันข้าม

“ลูกน้ำมันอ้วนเกินไปแล้ว ดูลึ ซันประดมสอง หน้าเข้าไปได้เกือบสี่สิบโล”

เขามองดูลูกสาว เธอตัวใหญ่จริงไม่สมอายุ ๙-๑๐ ขวบ แต่เขาก็ไม่รู้สึกรำคาญว่าผิดปกติ เพราะไม่ว่าจะมองไปที่บ้านไหนในซอยเดียวกัน เด็ก ๆ ก็อ้วนประมาณนี้กันแทบทุกบ้าน เขานึกว่าภรรยา จะให้ลูกตัวดำผอมแห้งเป็นเด็กบ้านนอกหรือไง นั่นมันเด็กขาดอาหาร เป็นตานขโมย เขานึกในใจ

ทันใดนั้น ลูกสาวก็เปิดประตูล้วยเข้ามาในห้องทำงานของเขา เธอถูกระตาดหนึ่งมายัดใส่ลงไปใ้ในเก้าอี้ที่เขาั่งแล้วว่า “พ่อ ผ่ากไว้ด้วย...แม่ไม่ให้หนูกิน” แล้วลูกสาวก็เปิดประตูล้วยออกไป เขาได้ยินเสียงภรรยา “อย่าให้ฉันจับได้นะ ยายนำว่าแกแอบซื้อขนมมากิน อยากจะอ้วนเผละเป็นหมูหรือไง” เสียงลูกสาวของเขาต่อล้อต่อเถียงกลับ “อะไรแม่...ไม่มีอะไรซักหน่อย แม่ก็จับผิดหนูจ้งเลย นำเบื้อจจริง ๆ”

“อะไร ๆ” เสียงภรรยาของเขาแหลมสูงขึ้นมาอีก “แกว่าอะไรซัน ยายนำ”

“เปล่า...หนูไม่ได้ว่าอะไร หนูว่าหนูเหนื่อย”

เขามอย้ม ข้าที่ลูกสาวโกหก เขารู้สึกว่าเธอฉลาด หาทางเอาตัวรอด

จากแม่ได้ เมื่อสมัยเขาเด็กๆ เขาก็เป็นแบบนี้แหละ โทกหน้าตาเฉย แม้บางทีแม่จับได้คาหนังคาเขา เขาก็ยังปากแข็ง ทำให้แม่ตีฉลงจนไม้หัก แต่สำหรับลูกน้ำ เธอเป็นลูกสาวคนแรกและทำท่าว่าจะเป็นคนเดียวของเขา ดังนั้น เขาตีเธอไม่ลงหรอก ไม่ว่าจะทำอะไร เขาก็เห็นว่าน่ารักทุกเรื่อง

เขาหันกลับมาสนใจจอโทรทัศน์ต่อ คราวนี้เป็นนักการเมืองหญิงอีกคนหนึ่ง ฉลาดและรอบรู้ไม่แพ้รุ่นพี่ของเขา เพียงแต่ปากจัดกว่า เห็นอะไรเป็นด่าไฟแลบๆ ความจริงเขาชอบเหตุผลของเธออยู่เหมือนกัน แต่ที่ชอบยิ่งกว่านั้นก็คือท่าทางและวิธีการในการนำเสนอของเธอ ดูเพลินทั้งหน้าตา และสะใจทั้งถ้อยคำที่ใช้

“ดิฉันอยากรู้จริงๆ คนแบบนี้ นรกขุมไหนส่งมาเกิด...” แล้วเธอก็ต่อด้วยการนรุตวาเป็นชุด ธงชัยยิ้มสะใจ คนหน้าตาน่ารัก แมแต่พูดคำหยาบก็ยังดูน่ารัก หน้าตา ท่าทาง เสื้อผ้า เครื่องแต่งตัว ดูน่ารักไปหมด

“ยอดๆ” เขายกมือให้เธออยู่หน้าจอ

เขาดูต่อไปอีกพักหนึ่งก็ได้ยินเสียงลูกสาวร้องไห้ราวกับว่าจะจะเป็นจะตาย เธอตะโกน “คุณพ่อขา ช่วยลูกน้ำด้วยคุณพ่อขาช่วยลูกน้ำด้วย” เขาอยากจะลุกไปถามว่ามันเกิดอะไรขึ้น แต่นักการเมืองเก๋รุ่นลายคราม ฝิปากคมกริบยิ่งกว่าคนที่ว่าเป็นมีดโกนอาบนํ้าฝิ่ง ใครๆ ว่าคนนี้เป็นมีดโกนอาบยาพิษ กำลังพูดพอดี เขาก็เลยปล่อยเลยตามเลย การทะเลาะกันของสองแม่ลูก ไม่ใช่เป็นครั้งแรก ผู้หญิงสองคนในบ้านของเขาทะเลาะกันทุกวัน จนเขาคุ่นชิน หลังจากต่างคนต่างกริตร้องใส่กันแล้ว สักพักหนึ่งเสียงก็จะเงียบไป ต่างคนต่างอยู่สักพักหนึ่ง เขาก็จะได้ยินเสียงแม่ลูกกระหนุงกระหนิงขึ้นมาใหม่

“พวกผู้หญิงนี่นา”

เขารำพึงถึงเธอทั้งสองอยู่ในใจด้วยความเอ็นดู แม้จะรู้สึกนิดๆ ว่าภรรยาของเขาจะหลังออกจะกริดเสียงดังไปหน่อย ราวกับว่าเป็นกองเชียร์กีฬา ในโรงเรียนเลยทีเดียวน

ธงชัยนั่งดูรายการโทรทัศน์ช่องพิเศษของพรรคการเมืองที่ชอบอย่าง

เปล็ดเปล็น เขารู้สึกหัวโพงพองเพราะข้อมูลอัดแน่น ลูกสาวมาเอาขนมที่ฝากไว้คืนไปตอนสามทุ่ม ส่วนภรรยามาเคาะประตูตอนห้าทุ่ม เสียงเธอถามว่า “คุณ... ไม่กินข้าวหรือ”

“คุณกินหรือยัง” เขาไม่ละสายตาไปจากจอ และหูก็ยังฟังเสียงในจอ

“โอ๊ย ขึ้นกินไปตั้งนานแล้ว กินตอนคุณละคร ‘คุณชายสายสวาท’ แหละ...ใครจะไปรอคุณไหว”

“กินกับคุณชายหรือ” เขาหัวเราะ ภรรยาบอก “ใช่” เธอบ่นอะไรพิมพ์ทำ ก่อนจะถามอีกว่า “หรือจะให้ขึ้นเอามาให้ที่ห้องนี้ กินมันในห้องทำงานนี้เลย เดียวนี้ฉันว่าคุณซักจะติดไอทีวีมีฝักมีฝ้ายนี้ใหญ่แล้วนะ”

เขาหัวเราะแล้วว่า “ก็ดีกว่าเธอติดละครน้ำเน่า”

“หา” เธอร้องเสียงแหลมสูง “ดีกว่าหรือ ดีกว่ายังงั้น”

“ฮ่าๆ” เขาหัวเราะ “ถึงยังไงของผมก็มีสาระ พุดกันเรื่องบ้านเรื่องเมือง ของคุณเอาแต่แย่งผู้ชายกันลูกเดียว เสียงกรีดๆ ดังมาดังนี่”

“บ้า” ภรรยาเขาระแทกเสียง ก่อนเดินลับหายไป และกลับมาอีกครั้งพร้อมถาดอาหารครบชุด นี่เป็นสิ่งที่เขาภูมิใจ ภรรยาเขาเป็นแม่บ้านแม่เรือนที่ดีพร้อม เธอดูแลบ้าน ดูแลลูก และทำอาหารอร่อยสุดๆ

เขากินอาหารที่เธอเอามาให้อย่างรวดเร็วด้วยความเคยชิน แม้จะอร่อยสักปานใด เขาก็ไม่เคยเสียเวลาละเลียด หากกินมันอย่างรวดเร็วๆ เพราะรู้สึกรู้ว่า มันทำให้เสียเวลา พอกินเสร็จเขาก็เปิดฟุงดู เออ อ้วนเหมือนกันนะเรา เขาบอกตัวเอง แต่ไม่เป็นไรหรอก เราทำงานหนัก ก็ต้องขดเขยกันหน่อย

ภรรยาเขาไม่มาเก็บจาน เขาแน่นฟุงก็เลยเดินเอาไปเก็บเอง ผ่านห้องนั่งเล่น ปรากฏว่าภรรยากำลังนั่งจ้องจอเขมิง เขาได้ยินเสียงโฆษณา ผมสวย หน้าขาว หน้าแดง ก็ให้ نگاهเพราะภรรยาเขาดูโฆษณาสินค้าสารพัดทุกวัน บ้านเขาก็เลยเต็มไปด้วยสินค้าสารพัด โทรทัศน์ว่าอะไรดี ภรรยาเขาเป็นชื่อมาทดลองทั้งหมด แต่ที่น่าประหลาดใจคือ ภรรยาเขาลดความอ้วนได้ฉมังนัก เขาก็ไม่รู้เหมือนกันว่าเธอใช้วิธีไหน เขารู้แต่ว่าพอใจที่เธอมีหุ่นผอมบางเกือบเท่าตอน

ก่อนแต่งงาน

เขาเข้าอนตอนตีสองหลังจากรับข้อมูลจนแน่นเสียยิ่งกว่ากินข้าว พอหัวถึงหมอนเขาก็หลับผล็อยไปเลยด้วยความเหนื่อยจากการนั่งด่างตาจูดจ้อทั้งวัน เขาคิดแหวงเดียวว่า “เมื่อจริงไวย พรุ่งนี้วันจันทร์อีกแล้ว” เขาตื่นขึ้นมาอีกทีก็เช้าแล้ว ได้ยินเสียงลูกสาวร้องเรียก ตามมาด้วยเสียงร้องให้ดังลั่น

“แม่ขา พ่อขา ช่วยหนูด้วย ช่วยหนูด้วย โฮๆ ฮือๆ หนูจะตายแล้ว”

เขาวิ่งตามหลังภรรยาเข้าไปในห้องลูกสาว แล้วเขาก็ต้องยืนตะลึงเมื่อเห็นเลือดสีแดงฉานเปื้อนกางเกงนอนของลูกสาว

“หนูจะตายมั้ยะแม่” เธอถอดแม่เอาไว้นั่น

“ลูกมีเมนส์แล้ว...” ภรรยาเขาบอกเสียงเบา กอดลูกสาวและลูบหลังไหลไปมา “ไม่เป็นไรคะ ไม่เป็นไร”

นี่เป็นครั้งแรกที่เขาเห็นว่า เธอเป็นแม่ที่ดี เพราะเขาเองยังไม่ออกว่า ถ้าไม่มีภรรยา เขาจะลอบลูกว่าอย่างไร เพราะเขาเป็นผู้ชาย พอเจอเรื่องแบบนี้ มันดูแก้งก้างเกะกะไปหมด เขาจึงเดินออกจากห้องลูกเงียบๆ

เรื่องลูกสาวมีประจำเดือนตั้งแต่อายุ ๘ ขวบกลายเป็นปัญหาใหญ่ ความภูมิใจว่าลูกสาวโตเร็ว อวบอ้วนกว่าคนอื่นๆ กลายเป็นว่าคุณหมอต้องสั่งตรวจอายุกระดูก “อาจมีเนื้องอกหรือถุงน้ำในรังไข่” ทำให้รังชัยกับภรรยา ประหวั่นพรั่นพรึงไปหลายวัน เมื่อผลออกมาว่าปกติ ทั้งสองคนก็ถอนหายใจโล่งอก แต่ปรากฏว่าคุณหมอไม่โล่งอกด้วย

“ต้องฉีดยาลดการหลั่งฮอร์โมน... เพื่อให้การสร้างฮอร์โมนทางเพศน้อยลง”

“ทำไมต้องลดละคุณหมอ...” รังชัยเถียง “มันเป็นไปตามธรรมชาติ ลูกผมก็ไม่ได้เป็นอะไรอยู่แล้ว”

คุณหมอยิ้ม แล้วว่า “มีหลักฐานสนับสนุนว่าเอสโตรเจนเร่งอายุกระดูกให้แก่และทำให้หยุดโต ดังนั้นเมื่อฮอร์โมนนี้ออกมาน้อยลง ก็จะมีเวลาในการเจริญเติบโตนานขึ้น สามารถเพิ่มความสูงของเด็กได้ คุณอยากให้ลูก

หยุดสูงตั้งแต่ตอนนี้หรือ แก่เฟิงจะ ๘ ขวบเองนะ”

เขาริบพยักหน้า ฟังดูคุณหมอมิเหตุมิผล

“การลดฮอร์โมนก็จะยืดเวลาการมีประจำเดือนออกไป ลูกสาวคุณก็จะไม่โตเร็วเกินไป ไม่แตกต่างไปจากเพื่อนๆ...”

“ครับๆ” เขาเริ่มรู้สึกว่าคุณสาวตัวเองเหมือนยักษ์

ภรรยาเขาหน้านัว ปนพึมพำตอหนึ่งรถกลับบ้านว่า “แม่บอกแล้วว่าอย่ากินไก่อ่มาก...เป็นไงล่ะ” ลูกสาวของเขาหน้าเสีย “ใครจะไปรู้ล่ะคะ..ก็มันอร่อยนี่”

หลังจากไปหาหมอแล้ว ลูกสาวของเขากลายเป็นผู้ถูกควบคุมอย่างหนักโดยผู้เป็นแม่ วันอาทิตย์ ซึ่งเป็นวันหยุดงานของเขา ธงชัยได้ยินผู้หญิงสองคนในบ้านทะเลาะกันหนักกว่าเดิม เหมือนเปิดละครน้ำเน่าพร้อมกันสามช่อง มีเสียงวิ๊ดของแม่ ตามด้วยเสียงร้องโฮๆ ของลูกสาว บางครั้งก็มีเสียงปาข้าวของแตก จนเขารู้สึกหงุดหงิด ยิ่งคนในจอโทรทัศน์เสนอข้อมูลเชิงยั่วยุมาเท่าไร เขาก็ยิ่งพุ่งความโกรธลงไปที่สองแม่ลูกมากขึ้นเท่านั้น

วันหนึ่ง เป็นวันธรรมดา เขาเหนื่อยสุดเหนื่อยอยู่แล้ว รดติดตามหัทสสารกรรจ์เพราะ “มีอบ” หลายกลุ่มที่มาประชันกันเข้า เขาอยากจะได้ถึงบ้านเร็วๆ เพื่อจะได้รู้ข้อมูลได้ทันการณ์ พอมาถึงบ้านก็ยังเจอภรรยายื่นร้องไห้อยู่หน้าบ้าน

“เป็นอะไร” เขาถามเธอ

“ไปดูลูกคุณซิ...” เธอชี้ขึ้นไปบนห้องนอนของลูกสาวที่เปิดไฟสว่างไว้ “ฉันโทรถึงคุณก็ทนคุณก็ไม่รับ”

“อ้าว...” เขายกโทรศัพท์ขึ้นมาดู “ขอโทษผมปิดเสียง”

“ทะเลาะกันอีกแล้วสิ...” ภรรยาสะบัดหน้า “อะไรๆ ก็หัวว่าทะเลาะคราวนี้ฉันไม่ได้ทะเลาะนะ แต่ลูกสาวคุณนะ สวาปามอะไรเข้าไปไม่รู้ ฉันก็ไม่รู้ร้องไห้ใหญ่ว่าปวดท้อง ฉันถึงได้โทรตามคุณไป...ว่าจะเอาอย่างไร”

เขาริบขึ้นไปดูลูกสาว ภรรยาตามมาติดๆ พอเปิดประตูห้องเข้าไปก็เห็นลูกน้านอนตัวเกร็ง ร้องไห้สะอึกสะอื้น เขาตกใจ ริบอุ้มลูกสาวลงจากห้องมาขึ้นรถ “ไปโรงพยาบาลเร็ว...” เขาบอกเธอ

ทั้งสองพาลูกสาวมาถึงโรงพยาบาลเอกชนใกล้ๆ บ้านในเวลาไม่นานนัก แต่ด้วยความรักและห่วงใย ทำให้ทั้งคู่รู้สึกว่ายาวนานเหลือกำลัง พอถึงโรงพยาบาล เจ้าหน้าที่รีบเอารถเข็นมารับ และพาเข้าห้องฉุกเฉินไป

“ปวดท้องหรือคะ” คุณหมอบถาม “ปวดตรงไหน ยังไง...ไหนลองไปนอนบนเตียงนะคะคุณพ่อคุณแม่มาดูด้วย...”

หลังจากตรวจไปพักหนึ่งคุณหมอก็สรุปว่า “น้องกินมากไป อาหารไม่ย่อย”

“คุณแม่ควบคุมอาหารน้องหรือเปล่าคะ”

ภรรยาของเขาพยักหน้า เขาเกือบจะตะโกนออกไปว่า ไม่ได้ควบคุมหรอก แต่ก็ไม่ได้ทำเพราะกลัวภรรยาจะเสียหน้า

“น้องกินเร็วไปหรือเปล่าคะ”

“เอ...” ภรรยาของเขาทำท่าครุ่นคิด “ก็ไม่เร็วนี้คะ”

คุณหมอยิ้มๆ แต่ก็จ่ายยาให้ “คอยดูๆ หน่อยแล้วกันนะคะ อย่าให้น้องกินเร็วนัก น้องเครียดอะไรหรือเปล่าคะ...”

“เอ...ไม่เครียดนี้คะ...” ภรรยาเขายืนยันอีก

“เครียดมั๊ยลูก...” เขาก็มองไปตามลูกน้ำ เธอมีปากนิดหนึ่ง ก่อนเงยหน้าขึ้นตอบว่า “ไม่หรอกค่ะ”

คุณหมอหัวเราะอีก “ไม่มีอะไรนะ พ่อแม่รักหนู”

คืนนั้นกว่าจะถึงบ้านก็สามทุ่มไปแล้ว เขาตักข้อมูลจากทีวีช่องโปรดไปมากทีเดียว ทำให้เขาดูชดเชยไปจนดึก ลูกสาวก็งหลับไปก่อนใครเพราะฤทธิ์ยาที่หมอให้ ส่วนภรรยาของเขาก็ดูละครน่าเน่าคล้ายเครียดอยู่ในห้องนั่งเล่น

วันนั้น เป็นวันเกิดของภรรยา เขาพาเธอกับลูกสาวไปกินข้าวนอกบ้าน ภรรยาเขาเป็นคนเลือกร้านอาหารสไตล์ยุโรปแถวชานเมือง “ฉันอยากกินไส้กรอกเยอรมัน”

“เอาสิ...” เขาเอาใจเธอ ผู้เป็นแม่ยิ้มแป้น หันมาชี้หน้าลูกสาวแล้วว่า “แต่เธอห้ามกิน เดี่ยวอ้วน” ลูกสาวหน้าเสียวับปลั่ง จนเขาเองก็สงสารเธอ

“กินได้นำ...แต่น้อยๆ หน่อย” นั่นแหละลูกสาวจึงยิ้มออก
ที่ร้านอาหารที่ชื่อเป็นภาษาเยอรมันว่า “ดั่งเค่ เซิน” ซึ่งแปลว่า
ขอบคุณ ครอบครัวของลุงมีความสุขกันดี ภรรยาเขากินมากที่สุดตั้งแต่เขา
เคยเห็นเธอกินมา ในขณะที่ลูกสาวกินน้อยที่สุด ส่วนเขากินสบายๆ ในใจอด
คิดไม่ได้ว่า “อย่ากินนานนักนะ เดี่ยวจะรีบกลับไปปรับข้อมูล ไม่รู้วันนี้ใครขึ้น
เวทีบ้าง”

บรรยากาศร้านอาหารค่อนข้างเงียบ อาจเป็นเพราะอาหารราคาแพง
หรือจำกัดคนเฉพาะกลุ่ม ที่โต๊ะเขามีหมาน้อยขนหยิกฟูตัวหนึ่งมานั่งอยู่ใต้โต๊ะ
เจ้าของร้านตามมาไล่ แต่ลูกสาวขอไว้เพราะเธอชอบ

หลังจากกินกันไปได้พักใหญ่ ไส้กรอกยังเหลืออยู่ในจานอีกสองอัน
ยาวๆ ลูกสาวกินสติกปลา ภรรยาเขาบอกจะได้ฉลาดๆ เขากินสติกเนื้อ
ก้อนใหญ่ และไม่ประสงค์จะกินเพิ่ม ส่วนภรรยาของเขากินสติกเนื้อเช่นกัน
และตามด้วยไส้กรอก สักพักหนึ่ง เธอก็นั่งนิ่ง ทำหน้าแปลกๆ แล้วก็ลุกขึ้น
บอกเขาว่า “ฉันไปห้องน้ำนะ” แล้วเธอก็วิ่งลับหายไป เขาหัวเราะ ส่วน
ลูกสาวยิ้มแหยๆ นัยน์ตาจ้องมองไส้กรอกเขม็ง

“พอไปด้วย...หนูเฝ้าโต๊ะไว้ล่ะ”

เขาเดินไปได้นิดเดียวก็หันกลับมาได้ว่า เขาไม่ควรปล่อยลูกสาวไว้คนเดียว
ที่โต๊ะ เขาจึงย้อนกลับมา แต่ยังไม่ทันถึงโต๊ะ เขาก็ได้เห็นภาพที่ไม่คิดว่าจะได้เห็น
ลูกสาวของเขากำลังยัดเอาไส้กรอกสองอันนั้นเข้าปาก รวดเร็วจนเขามองแทบ
ไม่ทัน

เขายืนมองด้วยความเจ็บปวด ในที่สุด ก็สาวเท้ากลับมาที่โต๊ะ ตั้งใจ
จะบอกลูกว่า “จะกินก็กินเถอะ วันนี้ พ่ออนุญาต” แต่เขาไม่ทันได้พูด พอเธอ
หันมาเห็นเขา เธอก็ถ่มลงไปได้โต๊ะทันที

“ทำอะไรนะลูก”

เธอตอบเขาเสียงเหมือนมีอะไรเต็มปากว่า

“เอาไส้กรอกให้หมากินค่ะ พ่อ”

แล้วเธอก็เงยหน้าขึ้นมาจากใต้โต๊ะ เศษไส้กรอกชิ้นหนึ่งยังติดอยู่ที่

มูมปาก เขาพูดอะไรไม่ออก เมินหน้าไปมองทางอื่น รู้สึกเหมือนมีน้ำร้อนๆ
แล่นขึ้นมาที่ขอบตา

เขาารู้สึกผิดต่อลูกอย่างรุนแรง นี่มันเกิดอะไรขึ้นกับชีวิตเขา

สองสามคืนมาแล้วจริงซึ้งรู้สึกซึ้งคักกับสิ่งที่เกิดขึ้นกับลูกสาว เธอกิน
เหมือนยัดปาก เธออาหารไม่ย่อย เธอโกหก ทุกอย่างที่เกิดขึ้นมันเป็นปัญหาที่รอก
การขยายตัว เขาดูโทรทัศน์ช่องโปรดไปก็คิดไป แวบๆ กระโดดไปกระโดดมา
ในที่สุด เขาก็คิดว่า เรื่องลูกสำคัญกว่าสิ่งอื่นใด เขาจึงตั้งใจจะไปพูดกับภรรยา
เรื่องลูก แต่ก็เลือกเอาตอนที่มิโฆษณา พอเดินไปถึงห้องนั่งเล่น เขาเห็นจาน
อาหารวางอยู่ตรงหน้าโทรทัศน์ และได้ยินเสียงภรรยาอ้วกอยู่ในห้องน้ำ

“เกิดอะไรขึ้น หรือเธอจะท้องลูกคนที่สอง” เขาดกใจนิดหน่อย เพราะ
มันใจมาตลอดว่าควบคุมอย่างดี

“ไม่สบายหรือเปล่า...เธอ” เขาถาม

เธอออกมาจากห้องน้ำ หน้าตาแดงก่ำ สันหน้าปฏิเสธ ไม่มีอะไรหรอก
เธอบอกเขา เขามองไปที่หน้าจอโทรทัศน์ น่าจะเป็นช่องขายของ มีผู้หญิงคน
หนึ่งตัวผอมบางราวกับจะปลิวลมกำลังพูดเรื่องการดกกินไขมันทุกประเภท
เพื่อสุขภาพ เธอกำลังสอนวิธีทำกับข้าว “นิดเดียวก็ไม่ได้นะคะ...” เธอว่าแล้ว
ทำปากจู้ๆ เหมือนน้ำเอ็นดู แต่เขากลับเห็นว่าเหมือนปากของเปรตที่เขาเคยดู
ตอนเด็กๆ เขาเอ่ยขึ้นว่า “ยายคนนี้เป็นเปรตหรือไง ถึงไม่ให้กินอะไรเลย”

ภรรยาหัวเราะ “แหม เธอหุ่นดี”

เขามองหุ่นดีในใจอีกครั้งด้วยความแปลกใจ “กระตูกนะเธอ” พูดจบ
เขาก็หันมามองภรรยา แล้วก็ต้องตกใจสุดขีดเมื่อเขาพบว่า ภรรยาเขาก็มีหุ่น
เดียวกับคนในจอ

เขาเดินออกจากห้องนั่งเล่นมาเงียบๆ ไม่ได้พูดกับภรรยาอย่างตั้งใจ
แย่มาก บ้านเขาแย่มาก แย่ทั้งภรรยาแย่ทั้งลูกสาว คนหนึ่งกินกินไป อีกคนหนึ่ง
อดกินไป คงเป็นโรคทั้งคู่ เขาก็มลงดูพุงตัวเอง รู้สึกโล่งใจนิดหน่อยที่วันนี้พุง
ดูไม่ใหญ่เท่าไร “มีเราละเป็นหลักอยู่คนเดียว” เขานึก ขณะเดินไปนั่งที่หน้าจอ

พิธีกรดูโปรดของเขาไหล่มาพอดี

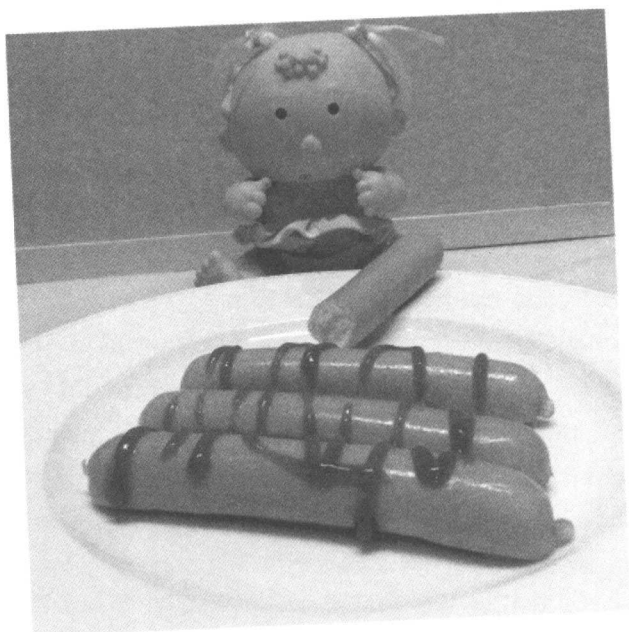
“วันนี้มีข่าวใหญ่ ข่าวสำคัญมาอีกแล้วครับ...เรื่องของเรื่องมีอยู่ว่า
ชายคนนั้น....”

“โอ้โฮ...วันนี้ข่าวอ้วนเขียนจะคะคุณ” พิธีกรสาวแซว

งชัยสะดุ้งโหยง พอดตระหนักขึ้นมาได้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับชีวิต เขาก็หีบ
ริโมทมาปิดจอ กูก็อ้วน กูก็อ้วน เขากับตัวเองขณะโซซัดโซเซเข้าไปในห้องน้ำ
อ้วนออกมาเป็นข้อมูลที่มีแต่ลม

อ้วนกันทั้งบ้าน ฉิบหายแล้ว งชัยรำพัน

เด็กชายพะไลกับครอบครัวตัว O

ธรรมา ศรีอนุรักษ์

เข้านี้...ถึงแม้ว่าแสงอาทิตย์จะสาดเข้ามาทางหน้าต่างกระจกแล้ว แต่ผมก็ยังนอนนิ่งไม่ยอมกระดุกกระดิก ฟังเสียงที่ตึง ตึงตึง จากลำโพงคอมพิวเตอร์ ขนาดจิ๋วของพ่อ และเป็นครราวๆ ในทำนองตะแคง ผมแอบหรีดตามองไปยังแผ่นหลังรูปตัว O ของพ่อที่นั่งอยู่หน้าจอคอมพิวเตอร์และพิมพ์อะไรอยู่เสียงดังก๊อ๊กๆ แก๊กๆ ตลอดเวลา ส่วนแม่นั้นหรือ...ยังคงนอนหลับปุ๋ยอยู่ข้างๆ ผม ตัวของแม่กลมเป็นรูปตัว O ยิ่งกว่าพ่อเสียอีก เสียงตึงตึงๆ ที่ได้ยินจากลำโพงนั้นแม่เคยพูดให้ผมได้ยินในวันหนึ่งว่า พ่อแอบคุยกับสาวทางเฟซบุ๊ก แต่พ่อเถียงแม่ด้วยน้ำเสียงเจือหัวเราะ คุยกับสาวที่ไหนคุยงานกับเพื่อนต่างหาก ถ้าคุยกับสาวไม่เปิดเสียงให้ได้ยินหรอก...พ่อว่า

พ่อของผมมีอาชีพรองคือเขียนหนังสือ ส่วนอาชีพหลักคือเลี้ยงดูผม คอยขับรถมอเตอร์ไซด์ไปรับส่งผมที่โรงเรียน ปีนั้ผมเรียนชั้นอนุบาลสามแล้วแต่ใครๆ ก็หาว่าผมแก่แดดเกินเด็กอายุ ๖ ขวบ เนื่องจากผมมักจะพูดคำอะไรแผลงๆ ที่ได้ยินมาจากคลิบวิดีโอที่พ่อเปิดให้ฟังจากเว็บไซต์ยูทูปบ้าง จากละครทางทีวีที่ดูกับพ่อและแม่บ้าง หรือไม่ก็จากคำพูดที่พ่อกับแม่คุยกันเองบ้าง ผมรู้จักคำว่า เฟซบุ๊ก คำว่า ยูทูป เพราะพ่อกับแม่มักจะปล่อยให้ผมอยู่กับมัน เวลาพ่อกับแม่ต้องออกไปธุระข้างนอก เช่นออกไปซื้อของที่ห้าง ไปไหนต่อไหนในระยะใกล้ๆ ตอนอยู่ชั้น อนุบาล ๑ กับ ๒ ผมไม่กล้าอยู่ห้องเพียงคนเดียว แต่พอ

ชั้นอนุบาล ๓ และผมเริ่มเรียนรู้ว่า ไอ้เจ้าเพชฌัญที่พ่อชอบนั่งแช่เล่นอยู่เป็นเวลานานสองนานนั้น มีเกมสนุกๆ ให้เล่นอย่างมากมายหลายชนิดด้วย ถึงตอนนี้ผมแทบจะไม่อยากออกไปไหน กลับมาจากโรงเรียนก็รีบรี้อเข้าหาคอมพิวเตอร์ทันที จุดหมายคือเกม และคลิปหนังเรื่องเป็นเท็น เรื่องโจราเอมอน เรื่องขบวนการมาสไรเดอร์ โอ้ย...สารพัดเรื่อง จากเว็บไซต์ยูทูป สนุกซะมิด

“ตื่นรึยัง...พะโล้ ได้เวลาเตรียมตัวอาบน้ำไปโรงเรียนแล้วนะลูก”

เสียงพ่อดังออกมา ขณะที่สายตายังจ้องอยู่บนจอสี่เหลี่ยมคอมพิวเตอร์ ผมอยากบอกพ่อว่าตื่นนานแล้ว แต่ที่เสียบอยู่คือไม่อยากลุกขึ้นไปโรงเรียน อยากนอนต่อ ผมจับระดับเสียงของพ่อได้ หากเสียงอยู่ในระดับนี้แสดงว่ายังไม่จริงจังกับคำพูดที่มีคำสั่งแฝงอยู่ด้วยมากมายนัก แต่อีกสักพัก หากผมยังไม่อนนิ่งเฉยอยู่โดยไม่แสดงอาการอะไรออกมา พ่อจะเพิ่มระดับเสียงดังขึ้นจากเดิม และหากว่าผมยังไม่ยอมอีก เว้นระยะพักใหญ่ๆ พ่อจะเพิ่มระดับเสียงถึงที่สุด ถึงตอนนี้ผมต้องทำอะไรสักอย่างเพื่อแสดงให้พ่อรู้ว่าผมปฏิบัติตาม มิเช่นนั้นพ่อจะสวมบทพระเอกมาสไรเดอร์ดับเบิล ที่สามารถแปลงร่างได้ โดยพ่อจะแปลงร่างสีหน้าจากหน้าอูมๆ เป็นใบหน้าทศกัณฐ์แยกเขี้ยวแยกฟันเอาเลยทีเดียวนะ

ในทำนองที่ว่าหน้ากับผ้าปูที่นอน ผมรอจนเสียงพ่อเพิ่มความดังถึงระดับสาม จึงค่อยๆ งอตัวขึ้นเป็นรูปสะพานโค้ง ก่อนอ่อนตัวเอาหัวจรุนผ้าปูที่นอนไปจนสุด แล้วนอนราบลงไปอีกครั้ง ต่อเมื่อถึงครั้งที่สามจึงแข็งใจเอาชนะแรงดึงดูดมหาศาลของผ้าปูที่นอนหอมและอ่อนนุ่ม ลุกขึ้นนั่งได้สำเร็จ

ช่วงขณะที่ผมไอ้อ้อย่างไม่มีกะจิตกะใจทำอะไรอยู่นั้น พ่อจะลุกขึ้นจากเก้าอี้หน้าโต๊ะคอมพิวเตอร์เหมือนทุกวัน จากนั้นก็จัดการถอดเสื้อผ้าชุดนอน ผมจนตัวล่อนจ้อน ก่อนพ่อจะจูงเข้าห้องน้ำ จัดการแปรงฟันให้ ตามด้วยอาบน้ำ ฟอกสบู่ สระผม จนเสร็จสะอาดเริ่มเช็ยผม คุณหมอฟันที่เคยมาเคลือบฟลูออไรด์ให้นักเรียนที่โรงเรียนเคยชมผมว่า ฟันน้ำนมผมขาวสวยไม่ผุเลย แสดงว่าคุณพ่อคุณแม่สอนให้แปรงฟันได้เก่งมาก ผมยิ้มแป้นบอกกับคุณหมอฟันนั้นว่า ไม่ได้สอนหรอกครับคุณพ่อเป็นคนลงมือแปรงให้เลย ฮ่าๆๆๆ

อาบน้ำเสร็จผมเดินตัวล่อนจ้อนออกจากห้องน้ำ ถึงตอนนี้เป็นที่
ของแม่ซึ่งตื่นนอนตอนที่พ่อกำลังอาบน้ำให้ผมทุกครั้ง พอผมออกจากห้องน้ำ
ในมือแม่ก็มีผ้าขนหนูยื่นรอเช็ดตัวให้อยู่ก่อนแล้ว แม่เช็ดตัวมือเบาว่าพ่อเยอะ
หากเป็นพ่อเช็ด ผมรู้สึกเหมือนว่าหนังบางส่วนได้หลุดติดมากับผ้าขนหนูด้วยเลย
ทีเดียว

แม่เก่งในเรื่องหาเมนูอาหารที่ผมชื่นชอบ อย่างเช่นวันนี้ อาหารเช้า
ก่อนไปโรงเรียนที่แม่เตรียมตั้งไว้บนโต๊ะกินข้าวคือ แซมเบอร์เกอร์ไก่ ที่แม่ซื้อ
จากห้างสรรพสินค้ามาเก็บสำรองไว้ในตู้เย็น เวลาจะกินก็เอาใส่ตู้ไมโครเวฟ
แป๊บเดียวก็ได้อิ่มอร่อย โดยมีมหนึ่งกล่องตบท้าย

ในห้องอนุบาลสามน้ำหนักผมเยอะที่สุด จนคุณครูและเพื่อน ๆ จอม
เพี้ยบางคน เต็มค่านำหน้าชื่อผมเป็น หมูพะไล แทนจะเรียกว่า พะไล เฉย ๆ

ผมไม่รู้ว่าใครเป็นผู้คิดค้นคำว่า ‘เด็ก ๆ ต้องไปโรงเรียน’ ขึ้นเป็นคน
แรก แต่สาบานได้เลย หากผมรู้ว่าเป็นใคร ผมจะไม่ขอเข้าใกล้คนผู้นี้เด็ดขาด
โทษฐานที่ทำให้ผมต้องเดือดร้อนลุกขึ้นไปโรงเรียนทุก ๆ เช้า

เข้านี้ก็เข้านั้น หลังจากอาบน้ำแต่งตัวสวมชุดนักเรียนอะไรเสร็จทุกอย่าง
อร่อยกับมือเช้าของแม่ อาหารสำเร็จรูปช้อนด้วยไฟฟ้าในตู้ไมโครเวฟจนอิมท้อง
พอกีฬาผมช้อนท้ายมอเตอร์ไซด์คันเก่งโดยไม่ลืมให้ผมสวมหมวกกันน็อครูป
แมลงเต่าทอง มีหนวดสองเส้นบนหัว ควบต่างบ้านลี้ม้งไปยังโรงเรียน ซึ่งอยู่
ไม่ไกลแต่ก็ไม่ใกล้กันนักจากที่พักขานกรุงที่ผมกับพ่อและแม่อาศัยอยู่ ส่วนแม่นั้น
เมื่อเราทั้งสองออกจากบ้านแล้วท่านก็จะแต่งตัวออกไปทำงาน คุณครูที่โรงเรียน
เคยสอนว่า พ่อคือผู้หาเงินมาจุนเจือเลี้ยงดูครอบครัว เป็นผู้นำครอบครัว แต่
สำหรับครอบครัวของผม แม่คือผู้นำในทุกกรณี

โรงเรียนของผมมีคุณครูทั้งหมด เอ้อ...เดี๋ยวผมขอหลบตานักก่อน...
หนึ่งคุณครุอร สองคุณครุอ้อย สามคุณครุอืด สี่คุณครุอ่อง ห้าคุณครุนั้น ทก
คุณครุแต่ัว เจ็ดคุณครุแ้ว แปดคุณครุฝน รวมกับบ้าง บ้างจิต บ้างดวง ซึ่งเป็น
แม่ครัว ทั้งหมดก็นับได้สิบเอ็ดคนพอดี อ้อ...อ้อ! ลืมไป มีลูกภารโรงอีกหนึ่งคน
ด้วย รวมทั้งหมดเป็นสิบสองคน

ผมเรียนชั้นอนุบาลสาม เป็นชั้นโตที่สุดของโรงเรียน มีคุณครูแอมกับคุณครูฝนเป็นครูประจำชั้น แม้ว่าคุณครูทั้งสองจะใจดีกับเพื่อนๆ ร่วมชั้นเรียนของผมทุกคน แต่สำหรับผมรู้สึกว่าคุณครูฝนจะใจดีเป็นพิเศษ วัตจากช่วงนอนกลางวันหลังรับประทานอาหารเที่ยงเสร็จแล้ว คุณครูฝนมักจะมานั่งเกาหลังให้ผมเบาๆ เพื่อให้ผมหลับ ผิดกับคุณครูแอมที่ชอบไล้ให้ผมไปนั่งสมาธิที่ห้องพระ เวลาผมไม่นอนแล้วชอบลุกขึ้นไปชวนเพื่อนๆ แม้มผมจะชอบไปวัดกับพ่อและแม่ในช่วงวันหยุด แต่ผมไม่ชอบเอาเสียเลยเวลาถูกใช้ให้ไปนั่งสมาธิคนเดียวในห้องพระของโรงเรียน

วันนี้ หลังจากคุณครูแอมสอนนักเรียนให้ออกเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษเสร็จคุณครูฝนเป็นผู้ทำหน้าที่ต่อ โดยแจกกระดาษให้นักเรียนคนละแผ่น แล้วบอกให้นักเรียนวาดภาพในหัวข้อ 'ธรรมชาติที่บ้านฉัน' ผมไม่รอช้ารีบคว้ากล่องดินสอสีที่พ่อซื้อให้จากกระเป๋านักเรียนออกมาทันที จากนั้นก็ค่อยๆ นึกถึงรายละเอียดธรรมชาติที่บ้านก่อนลงมือวาด แต่...เอ ห้องที่ผมอยู่มันเป็นบ้านหรือเปล่า... บ้านที่คุณครูยกตัวอย่างภาพมาอธิบายให้นักเรียนดู เป็นหลังๆ สร้างอยู่บนดิน มีเสา หลังคา มีประตู มีหน้าต่าง มีกระถางดอกไม้ ใถ่น้ำ ใถ่หมู หม่า แมว ผีเสื้อ ภูเขา ทุ่งนา และดวงอาทิตย์ แต่บ้านของผมมันเป็นแท่งสูงๆ อยู่กันหลายคน แบ่งเป็นชั้นๆ ห้องๆ ห้องของผมอยู่ชั้นหกดสูงมาก เวลาขึ้นบ้านแต่ละครั้งต้องใช้ลิฟต์ ขึ้นทางบันไดไม่ไหว ก็เคยได้ยินอยู่เหมือนกัน ผู้คนเรียกบ้านที่ผมอยู่ว่า 'คอนโดมิเนียม' แต่ผมก็ยังสงสัยอยู่ดีว่ามันคือบ้านหรือเปล่า

"คุณครูครับ"

"มีอะไรหรือพะไล"

"บ้านของผมไม่มีธรรมชาติครับครู บ้านผมอยู่บนตึกมองไปทางไหนมีแต่อากาศ"

คุณครูฝนยิ้มๆ ตอบว่า

"นอกจากตึกที่พะไลอาศัยแล้ว พะไลเคยไปบ้านใครบ้างจ๊ะ ที่มีต้นไม้ ผมก็มหน้าใช้ความคิดหน่อยหนึ่ง นึกขึ้นได้ว่าพ่อกับแม่เคยพาผมไป

บ้านของคุณย่าที่ต่างจังหวัด ที่นั่นมีแต่ต้นไม้เขียวขจี มีหมา มีเืองน้ำ มีสวนยาง มีไก่เยอะแยะ จึงรีบต้องคุณครูฝนไปในทันที

“เคยไปบ้านคุณย่าครับ ที่นั่นต้นไม้เยอะมาก”

“ถ้าอย่างนั้น พะโล้นึกภาพบ้านของคุณย่า แล้ววาดมาก็ได้จ๊ะ”

เมื่อได้คำแนะนำอย่างนี้ ผมไม่รอช้า จดจ่อกับการเติมแต่งธรรมชาติลงบนกระดาษสีขาวทันที บ้านของคุณย่า เป็นบ้านปูนชั้นเดียว สร้างอยู่ท่ามกลางต้นไม้มากมายหลายชนิด มองไปทางไหนมีแต่ต้นไม้ โดยเฉพาะต้นมะพร้าว กับต้นอะไรสักอย่างที่สูงๆ มีใบ มีลูก ลูกของมันเวลาลมพัดจะตกลงมาได้โคนสีแดงๆ คุณย่าเคยจูงมือผมไปเก็บเอามาใส่โถงไว้ ย่าให้เหล็กมีคมเหมือนกรรไกร คีบมันออกเป็นแฉ่นๆ แล้วเอาน้ำมากินกับใบไม้ที่ทางสีแดงๆ ตอนย่ากินอาหารชนิดนี้ เห็นย่ามีเลือดแดงๆ ไหลเยิ้มออกมาทางปาก

บรี้ออ... ตอนนั้นคุณย่าน่ากลัวชะมัด ผมเอาภาพวาดธรรมชาติที่บ้านย่า ส่งคุณครูฝนเป็นคนแรก พร้อมๆ กับรู้สึกคิดถึงคุณย่าจับใจ

เมื่อจบจากวาดรูป ‘ธรรมชาติที่บ้านฉัน’ คุณครูประจำชั้นทั้งสองปล่อยให้นักเรียนไปวิ่งเล่นที่สนามเด็กเล่น เป็นช่วงที่ผมไม่ค่อยชอบเอาเสียเลย เพื่อนๆ มักจะมารุมล้อผมว่า ‘หมูพะโล้’ หลายคนมาท้าผมวิ่งแข่ง ใจผมไม่เคยหวั่นรับคำท้าทุกราย แต่ขามผมมันไม่รักดี วิ่งไปได้หน่อยก็หยุดหอบแฮกๆ และแพ้เพื่อนทุกคนไป

พ่อ แม่ และผม รักษาหุ่นรูปตัว O ได้อย่างคงเส้นคงวา และดูเหมือนว่าเราจะขยายวงกลมเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ เพราะจากเดิมเวลาไปไหนใกล้ๆ พ่อแม่และผมสามารถนั่งซ้อนมอเตอร์ไซด์ไปพร้อมๆ กันได้ โดยผมนั่งหน้า พ่อเป็นคนขับ ส่วนแม่ซ้อนท้าย แต่ตอนหลังพวกเราไม่สามารถทำอย่างนั้นได้อีก มอเตอร์ไซด์คันเล็กเกินไปเสียแล้วสำหรับครอบครัวของเรา แต่เพราะที่ทำงานแม่อยู่ใกล้ เดินไปถึง พ่อกับผมยังสามารถขี่มอเตอร์ไซด์ไปและกลับโรงเรียนได้ แม้จึยังไม่มีความคิดจะสร้างรถยนต์คันใหญ่ แม้ผมกับพ่อจะอยากได้ก็ตามที

ผมไม่เคยมีความคิดกังวลกับเรื่องน้ำหนักตัวเองเลย จนกระทั่งวัน

สุดท้ายก่อนปิดเทอมแรก...มีคุณหมอมานัดฉีดวัคซีนประจำปีที่โรงเรียน ก่อนฉีดคุณหมอได้ให้เด็ก ๆ ดูวิดีโอ เกี่ยวกับโรคอ้วน โอ...น่ากลัวมากคุณหมอบอกว่าคนอ้วนจะเสี่ยงต่อโรคหัวใจขาดเลือด โรคหลอดเลือดสมองตีบ โรคมะเร็งบางชนิด โรคเบาหวาน โรคถุงน้ำดี รวมถึงโรคอะไรต่อมิอะไรอีกตั้งเยอะแยะ และเมื่ออ้วนลงพุง ไขมันพอกตับ นอนกรน อาจเสี่ยงต่อหัวใจวาย เวลาคุณหมออธิบายเกี่ยวกับโรคต่างๆ มักจะชี้มาถามผม ว่าเคยเดินแล้วหอบไหม เคยนอนกรนไหม จนเพื่อนๆ และคุณครู หัวเราะเป็นที่สนุกสนาน แต่ผมไม่สนุกด้วยเลย นึกถึงพ่อกับแม่ ไม่อยากให้พ่อกับแม่เป็นโรคที่คุณหมอยกตัวอย่างมาสักโรคเดียว

และวันเดียวกันนั่นเอง จูมุง เพื่อนที่ชอบนำใครต่อใครพูดหยอกล้อผมว่า ‘หมูพะโล้’ มาท้าแข่งผม

“เอ๊ย...นายหมูพะโล้ เปิดเทอมครั้งหน้า เรามาวิ่งแข่งกันเอามั้ย หากนายชนะ ต่อไปเราจะไม่เรียกนายว่า หมูพะโล้ อีก”

ปกติผมไม่ค่อยชอบยุ่งกับเพื่อนคนนี้นักนัก พ่อสอนผมว่า หากเพื่อนล้อ อย่าไปโต้ตอบเขา เมื่อเราไม่แสดงอาการโกรธคนที่ล้อจะเลิกไปเอง แต่ด้วยเพราะเกิดอยากเอาชนะ และแสดงให้ใครต่อใครในห้องเห็นว่า ผมไม่ใช่เด็กขี้ป้อด ที่ใครจะมาแหยมได้ง่ายๆ ที่สำคัญผมไม่ชอบให้ใครมาเรียกผมว่า ‘หมูพะโล้’ จูมุงจะลืมหือไม่ลืมหือก็แล้วแต่หลังจากเอ่ยคำท้าออกมา แต่สำหรับผมมันคือภารกิจที่ยิ่งใหญ่ที่ผมจะต้องพิชิตให้จงได้

ช่วงปิดเทอม...พ่อพาผมกลับไปเยี่ยมคุณย่าที่ต่างจังหวัดเหมือนทุกครั้ง พ่อกลับคนเดียว แม่มาด้วยไม่ได้เพราะต้องทำงาน ผมพกค่าทำของจูมุงกลับไปบ้านย่าด้วย

บ้านของย่ามีทุกอย่างที่บ้านของผมไม่มี และไม่มีทุกอย่างที่บ้านของผมมี อยู่ลึกจากถนนใหญ่เข้าไปเหมือนเขาวงกต สองข้างทางเขียวครึ้มด้วยต้นไม้ พ่อกับผมนั่งรถไฟจากกรุงเทพฯ ไปลงสถานี ที่นั่นคุณลุงกับคุณน้านำรถมอเตอร์ไซด์มารับพวกเราที่สถานี ตอนที่ผมนั่งซ้อนท้ายรถคุณลุงไปตาม

ถนนเล็กๆ ในหมู่บ้าน อากาศเย็นโล่งจุมูกมาก เหมือนกำลังหายใจเอาไอน้ำแข็งเข้าไปด้วยเลย ต้นไม้เขียวชอุ่ม มีภูเขาสีเขียวอยู่ใกล้ๆ ตามไหล่เขามีหมอกขาวเหมือนภูเขากำลังห่มผ้าขนหนู

ที่บ้านของคุณย่าไม่มีใครรูปร่างเหมือนตัว O เลย แต่ละคนผมเพรียวและดูแข็งแรงทะมัดทะแมงกันทั้งนั้น อาหารมื้อแรกที่คุณย่าทำให้ผมกิน พอเห็นหน้าตาผมถึงกับเบ้าปาก เป็นผักใบเขียวๆ ผัดกับไข่ แต่ไหนแต่ไรผมเป็นไม้เบื่อไม้เมากับไอ้เจ้าพวกผักเขียวๆ นี้นาตลอด นึกตัดพ้อคุณแม่ที่ไม่เอาแฮมเบอร์เกอร์หรือไมก็พวกไส้กรอก ฮีทดอก ขนบั้งเตรียมมาให้ด้วย ในขณะที่พี่เขียด ลูกของคุณลุง ซึ่งอายุแก่กว่าผมหนึ่งปี เรียนอยู่ชั้น ปอ.หนึ่ง ดักผักผักเขียวๆ นั้นใส่ปากเคี้ยวตุ้ยๆ อย่างเอร็ดอร่อย มื้อนี้ผมเอาตัวรอดด้วยแซนวิชใส่เบคอนที่ซื้อกินบนรถไฟกับพ่อ แล้วเหลือติดกระเป๋าไปด้วยหนึ่งชิ้น

วันต่อมา พี่เขียดนำผมทำกิจกรรมต่างๆ ทั้งพาไปขึ้นต้นเงาะเก็บผลสุกๆ สีแดงกิน แต่ฝนไปเอะมขอมอยู่ใต้โคนต้น ให้พี่เขียดได้เป็นลิงขึ้นไปคนเดียวดีกว่า พอเก็บเงาะกินเสร็จก็ไปต่อที่ตัดใบตาลมาทำเป็นลูกกลม วังรอบบ้าน ให้ลูกกลมหมุน ผมวังได้ไม่ถึงสิบก้าวก็หยุกหอบแฮกๆ และด้วยต้องวังหอบนี้เอง ภาพจุมยีนัยมหาราภิผุดขึ้น ทำให้ผมมีเอ๋อ่อนเท้าอ่อน นั่งหน้าละห้อย ซังกะตายไม่อยากทำอะไรต่อ จนพี่เขียดสงสัยแล้วเอ่ยถาม

ผมเล่าเรื่องที่ถูกเพื่อนท้าวิ่งแข่งให้พี่เขียดฟัง และดูเหมือนว่าพี่เขียดจะเข้าใจความรู้สึกผมได้ดี จึงอาสาที่จะช่วยฝึกซ้อมวังให้

“ก่อนอื่นพะไลต้องกินผักโขมเยอะๆ นะ”

“หา! อะไรคือผักโขมครับพี่เขียด”

ผมทั้งตกใจและสงสัย ตกใจที่ต้องกินผัก...สงสัยอะไรคือผักโขมเหมือนเคยได้ยินชื่อมาก่อน รู้สึกคุ้นๆ หู แต่นึกไม่ออก

“พะไลไม่เคยดูการ์ตูนเรื่องบ๊อบบอยหรือ”

“เคยครับ แล้วบ๊อบบอยเกี่ยวอะไรกับผักโขมครับพี่เขียด”

“อ่าว พะไลไม่รู้รึไง ผักในกระป๋องที่บ๊อบบอยกินคือผักโขม เมื่อก่อนย่าก็มัดให้พวกเรากินกันนะ”

ผมอ้าปากค้างกับคำตอบของพี่เขียด จริงหรือนั่น ผักสีเขียว ๆ ที่คุณย่า ผัดกับไข่ให้กินคือผักโขม ผักที่ป๊อปอายุกินแล้วมีพลังมหาศาลสามารถเอาชนะ จอมวายร้ายบลูโตได้ทุกทีไป

“ถ้าฉัน นับแต่นี้ผมจะกินผักโขมด้วยนะพี่เขียด”

“ได้ ๆ พะโล้กินผักโขมเยอะ ๆ แล้วเรามาซ้อมวิ่งกัน”

ตลอดเวลาสองอาทิตย์ที่ผมอยู่บ้านคุณย่า ทุกมื้อผมต้องได้กินผัก โดยเฉพาะผักโขม ย่ำผัดบ้าง ต้มจืดบ้าง บางทีก็ซุบแบ่งทอดให้กินบ้าง ตอนกิน ครั้งแรกผมรู้สึกผืนความรู้สึกเป็นอย่างมาก แต่พอเย็นหน้าขึ้น สบตากับพี่เขียด ที่คอยมองเขียวรู่อยู่ก่อน ก็แข็งใจเคี้ยวช้า ๆ เคี้ยวไปสักพัก รู้สึกรสชาติหวาน แปลก ๆ และยิ่งเห็นพี่เขียดตักคำโต ๆ ใส่ปากเคี้ยว ยิ่งเกิดความรู้สึกอ่อยขึ้น อย่างไม่เคยเป็นมาก่อน หรืออาจเป็นเพราะฝีมือปรุงของคุณย่าก็เป็นได้ พ่อ แปลกใจมาก ที่เห็นผมกินผัก และยิ่งแปลกใจเมื่อวันต่อมาผมกับพี่เขียดช่วยกัน เก็บผักโขมจากรอบ ๆ บ้านที่ขึ้นอยู่เต็มไปหมดมาให้คุณย่าผัดให้กินเอง โดยไม่ต้องเอ่ยปากใช้

พี่เขียดนำผมกินผักโขมทุกวัน ถึงช่วงตอนเย็นก็นำผมวิ่งเหยาะ ๆ ไป ตามถนนเล็ก ๆ ภายในหมู่บ้าน ฟากหนึ่งเป็นสวนยางเขียวครึ้ม วันแรก ๆ ผม วิ่งได้ไม่เท่าไรร้องขอหยุดพัก แต่วันต่อมาเริ่มวิ่งได้บ้าง แต่ยังเร่งความเร็วไม่ได้ ต่อเมื่อได้ตามพี่เขียดวิ่งทุกวัน เช้าก่อนอาบน้ำ กับเย็นก่อนกินข้าว ผมเริ่มวิ่งได้ เป็นเวลานาน ๆ และไกลจากเดิมขึ้นเรื่อย ๆ ถึงตอนนั้นผมซักขอบการวิ่งออก กำลังกายเสียแล้วสิ

วันลากลับ ผมเข้าไปกราบลาคุณย่าคุณลุง พี่เขียดเข้ามาออกคอกแล้ว กระซิบบอได้ยืนกันสองคน

“วิ่งให้เหมือนที่ซ้อมนะ รับรองต้องชนะ”

ผมพยักหน้ายิ้มกับพี่เขียดอย่างขอบคุณ ก่อนคุณลุงจะพาไปส่งที่ สถานีรถไฟ เพื่อโดยสารกลับกรุงเทพฯ

เปิดเทอมวันแรก ใครๆ ก็ทักผมว่า ผิดคล้ำและผอมลง ซึ่งก็คงจะจริงอย่างนั้น เพราะเมื่อเข้าตอนไล่กางเกงตัวเก่าปรากฏว่ามันหลวมๆ แปรกๆ แต่ผมกลับรู้สึกสบายตัวพิลึก ไม่อึดอัดเหมือนเมื่อก่อน ผมเอาทุเรียนกวนท้อด้วยกาบหมากที่คุณย่าจัดเตรียมให้ไปฝากคุณครูทุกท่านคนละท้อ ก่อนจะเดินทางไปหาผู้ท้าแข่ง

“จุมง นี่เราซื้อมาฝาก”

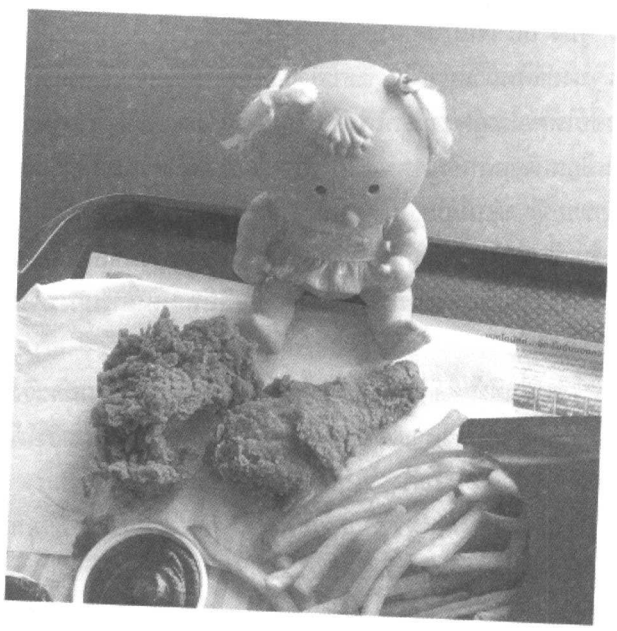
จุมงทำสีหน้าแปลกใจ รับการ์ตูนมือปออายุไซลานเดินได้ ที่ผมรบเร้าให้คุณพ่อซื้อให้ตอนอยู่สถานีรถไฟ สีหน้าจุมงดีใจมาก ผมรู้ว่าจุมงไม่ค่อยมีของเล่นเหมือนเพื่อนคนอื่นเขา

“สวยจัง ขอบใจมากนะพะไล้”

จุมงชื่นชมกับการ์ตูนมือปออายุเป็นอย่างมาก รีบไซลานด้านหลังแล้วปล่อยให้เดินไปตามพื้นห้องเรียน เพื่อนๆ คนอื่นพอเห็นก็รีบวิ่งมาล้อมจุมงดูอย่างอยากมีส่วนร่วม

จุมงคงลืมที่ท้าแข่งวิ่งกับผมไปแล้ว แต่ก็ช่างเถอะ...ผมจะวิ่งแพ้หรือชนะจุมงก็ตามที มันไม่สำคัญแล้ว เพราะสิ่งสำคัญตอนนี้คือ ผมวิ่งได้แล้ว.

บนโต๊ะกระทะร้อน

นที ศศิวิมล

ทิวา เด็กชายวัยเก้าปีนั่งตัวเกร็งบนเก้าอี้ในร้านอาหารรูปแบบที่เขาไม่เคยคุ้น ที่จริงเขาไม่ยอมมากับกลุ่มคนเหล่านี้เลย แต่ขัดใจแม่ไม่ได้ ตอนนั้นเขานึกอยากให้แม่มาด้วยกัน อย่างน้อยเขาจะได้รู้สึกอุ่นใจขึ้นมาบ้าง

แต่ไหนแต่ไรมาโลกของทิวาก็มีเพียงแม่กับโรงเรียน ทิวาจำพ่อไม่ได้ พ่อของทิวาเสียชีวิตตั้งแต่ทิวายังไม่เต็มสองขวบ มีเพียงภาพถ่ายของพ่อที่แม่เก็บไว้ให้ดู ให้รู้ว่าหน้าตาของพ่อคือชายหนุ่มผิวขาว เข้มส่ายเงิน ตาชั้นเดียว ยิ้มแล้วดูเหมือนคุณครูใจดี

นอกจากแม่แล้วทิวาไม่มีญาติพี่น้องที่ไหนอีก แม่บอกว่าพี่น้องของแม่อยู่ต่างจังหวัด ห่างไกลและยังไม่ได้ติดต่อกันมานานแล้ว ส่วนญาติทางพ่อแม่ไม่เคยพูดถึง แล้วจู่ๆ เมื่อสองอาทิตย์ก่อนตอนที่เขากลับมาจากโรงเรียนก็มีกลุ่มคนแปลกหน้านั่งอยู่เต็มบ้าน

แม่บอกให้เขายกมือไหว้กลุ่มคนเหล่านั้นทีละคน บอกว่าพวกนั้นเป็นบรรดาพี่น้องของพ่อ เป็นอาเจก อาโก อาแปะ แต่ทิวาจำไม่ได้ว่าใครต้องเรียกอาอะไรบ้าง เขาเลยเรียกคุณอาเฉยๆ พวกอาๆ ยังมีวัยเล็กกว่าทิวามาด้วยอีกสามคน ทุกคนเรียกเขาว่าเฮียทิวา แปลว่าพี่ทิวา

แม่มาเล่าให้ฟังหลังจากคนเหล่านั้นกลับไปหมดแล้วว่า พี่น้องของพ่อพากันตามหาพ่อ หลังจากที่อาจงสิ้นใจไป เพราะอยากรู้ว่าพ่อสุขสบายดีอยู่ไหม

หรือถ้าเด็กร้อนอะไรจะช่วยเหลือ เพราะอย่างไรก็เป็นพี่น้องกัน พวกเขาตั้งใจจะชวนพ่อ แม่ และทิวากลับไปอยู่บ้านใหญ่ แต่ก็ต้องผิดหวัง เมื่อมารู้ว่าพ่อตายไปเสียตั้งหลายปีแล้ว แม่เล่าว่า พ่อพาแม่หนีมาอยู่ด้วยกันหลายปีก่อนที่ทิวาจะเกิด เพราะอาจไม่ชอบแม่ และกีดกันไม่ให้คบหากัน ตัดขาดการติดต่อจากครอบครัวเดิม จนเมื่อหลังจากพ่อตายแล้วแม่ก็ไม่คิดว่าจะติดต่อญาติทางพ่อได้ยังไง

“แล้วแม่จะย้ายไปอยู่บ้านใหญ่อย่างที่พวกอาชวนไหมครับ” ทิวาเอ่ยถามแม่อย่างกังวล เขาเคยชินเสียแล้วกับบ้านหลังเล็กๆ ที่มีเพียงเขากับแม่

เด็กชายดีใจที่เห็นแม่ส่ายหน้า “ไม่เอาหรอก แม่อยู่กับลูกก็สบายใจดีแล้ว มากคนก็มากความ เพียงแต่ว่าต่อจากนี้ลูกแม่จะกลายเป็นคนที่มีญาติพี่น้องเพิ่มขึ้น ดีเสียอีก บ้านทางโน้นเขามีฐานะดี ลูกอาจจะได้ไปเที่ยวที่สวยๆ ได้ของฝากของใช้ดี ๆ เหมือนเด็กคนอื่นเขาบ้าง”

ทิวาไม่เคยนึกอยากได้สิ่งเหล่านั้นมากเท่ากับได้อยู่กับแม่ แม้ฐานะจะไม่สบายเหมือนเด็กอื่นๆ มีบ้าง อดบ้าง แต่สองแม่ลูกก็สงบสุขกันดี และไม่เห็นว่าการกิน การใช้อย่างประหยัดเป็นเรื่องที่จะสร้างความลำบากแต่อย่างใด

วันอาทิตย์ต่อมา อาผู้หญิงและอาผู้ชายสองคน พาน้องๆ มารับเขากับแม่ออกไปกินข้าวด้วยกันที่ร้านอาหารประเภทบุฟเฟ่ต์ชื่อดัง ทิวาเคยเห็นโฆษณาร้านนี้ในทีวี และคาดเดาว่าราคาคงแพง เด็กชายใจหายนิดหน่อยเมื่อแม่ตอบปฏิเสธ เพราะต้องรับทำงานค้างส่งลูกค้าให้เสร็จ และหันมาเร่งให้เขารับเปลี่ยนเสื้อผ้าไปกับพวกนั้น

ทิวาหิบบลื้อเข็ดแชนสั้นและกางเกงยีนส์ตัวเดียวที่มีมาใส่ เพราะเป็นชุดที่ใหม่และดีที่สุดนอกจากชุดนักเรียน เมื่อเดินออกมาผู้ชายก็ทักว่า “เฮ้ ใส่กางเกงพิดแบบนั้นเดี๋ยวก็กินได้ไม่येะหรือ กางเกงยงยัดไปเลยทิวา จะได้กินयेะๆ”

ทิวาตอนนั้นเข้าใจว่าอาผู้ชายพูดล้อเล่น จึงได้แต่ยิ้มตอบไป

เด็กขายนั่งที่เบาะหลังกับน้องๆ อีกสามคนที่เล่นกันสนุกสนาน มีของเล่นดี ๆ สวย ๆ มาเล่นกัน ทิวาพยายามผูกมิตรกับน้องๆ เด็กๆ เข้ากันได้ง่ายกว่าผู้ใหญ่ เด็กชายพูดไม่ค่อยทัน ได้แต่คอยตอบปัญหาหรือแปดที่น้องๆ

ผลิตภัณฑ์นม จนอาผู้หญิงที่นั่งอยู่เบาะหน้าต้องหันมาปรามเป็นระยะ

เมื่อถึงร้านอาหาร อาทั้งสามพาเด็ก ๆ เดินเข้าไปในร้านแอร์เย็นฉ่ำ ปะทะไบทันหน้าพร้อม ๆ กับกลิ่นอาหารอบอวล จัดหาโต๊ะที่นั่งกันได้เพียงพอ อาผู้หญิงถามน้อง ๆ ว่าใครอยากกินอะไรบ้าง เด็ก ๆ ตะโกนกันเสียงดังอย่างร่าเริง ทิวาได้แต่นั่งนิ่งเพราะทำอะไรไม่ถูก จนอาผู้ชายคนหนึ่งเดินมาแตะที่แขนเบา ๆ

“ทิวา เราโตแล้ว มาเดินเลือกดูเองดีกว่าว่าจะกินอะไร ลูกมากับเจจนะ”

เด็กชายเดินตามไปอย่างว่าง่าย อาผู้ชายเดินไปที่เคาน์เตอร์อาหารแล้วหยิบจานใบหนึ่งส่งให้ทิวา “ตรงนี้เป็นของสด เราเลือกที่จะกินเอาไปต้มในหม้อสุกี้ที่โต๊ะ น้ำจิ้มอยู่ข้างๆ นี่ ส่วนเคาน์เตอร์ข้างๆ นั้นเป็นอาหารสำเร็จ เลือกที่เราชอบได้เลย ด้วย ข้าม ซ้อนอยู่ตรงหัวมุมนั่นนะ ของหวาน ไอศกรีม ผลไม้ ต้มช้ำ ซาลาเปาอยู่ที่โต๊ะตัวใน ทิวาลองเดินเลือกดูได้เลย เดี่ยวเจตตักซูชิก่อนนะ พวกตัวเล็กเค้าชอบ”

ว่าแล้วอาผู้ชายก็แยกตัวไป ทั้งทิวายืนเคืองคิ้วค้างอยู่ท่ามกลางตงอาหารส่งกลิ่นหอมจุกอบอวล เด็กชายมองซ้ายมองขวา ถึงจานในมือไว้แน่น อาหารละลานตาจนไม่รู้จะเริ่มตรงไหน ลูกค้าคนอื่น ๆ เดินสวนไปมาเบียดทิวาไปทางโน้นที่ทางนี้ที จนทิวาคิดได้ว่าควรรีบตักอาหารสักอย่างแล้วรีบกลับไปนั่งที่โต๊ะจะดีกว่า

ทิวาหันไปเจอถาดอาหารประเภททอด มีกุ้งชุบแป้งทอด น่องไก่ ไข่กรอก และของทอดอีก สองสามอย่างที่เขาไม่รู้จัก ทิวามองน่องไก่ทอดพลงนึกถึงแม่ ที่บ้านหากวันไหนได้กินน่องไก่ทอดชิ้นโตๆ แบบนี้แสดงว่าเป็นโอกาสพิเศษ เขากับแม่จะวางน่องไก่ทอดลงบนข้าวหุงสุกใหม่ร้อนๆ เหยาะน้ำจิ้ม น้ำปลา ยกมากินด้วยกันหน้าทีวีในช่วงละครตอนเย็น มันอาจจะจะเป็นวันที่เขาสอบได้ที่ ๑ ได้เหรียญจากการแข่งกีฬาสิ หรือรางวัลจากการตอบปัญหาที่โรงเรียน แม่กับเขาจะมีความสุขกันเป็นพิเศษ แม่เคยพูดว่าน่องไก่เจ้าหน้าปากซอยทอดเก่ง ขายมานาน กรอบนอกนุ่มใน หมักซีอิ๊วเข้าเนื้อ กัดแล้วรู้สึกชุ่ม นุ่มเต็มปาก มีลูกค้าประจำเยอะ แต่ด้วยราคาของมันทำให้เขากับแม่ไม่สามารถกินได้บ่อยนัก

“ถ้ากินบ่อยๆ เขาก็ไม่เรียกว่าโอกาสพิเศษสิลูก ที่มันอร่อยขนาดนั้นก็เพราะนานๆ เรากินที ถ้ากินบ่อยเกินไปเราก็จะเบื่อ” แม่พูดกับทิวาเช่นนั้น และเขาก็นึกเห็นด้วย

เด็กชายเลือกหยิบบ๋องไถ่บ๋องหนึ่งวางลงในจานแล้วรีบเดินกลับไปโต๊ะบนโต๊ะตอนนี้ น้ำซุปลในหม้อกำลังเริ่มเดือด เริ่มมีจานอาหารประเภทซูชิ ไข่กรอก ต้มข้าวจำนวนมากวางกระจายกันอยู่ ก่อนที่อาผู้หญิงจะยกจานใส่ของสด เนื้อหมู ไก่ ปลา ลูกชิ้น บะหมี่ และอื่นๆ ที่ทิวามองไม่ออกว่าเป็นอะไรบ้างมาเติมสองจาน

“อ้าว ทิวา ทำไมเอามาแค่บ๋องไถ่อันเดียว ไม่เอาอย่างอื่นมาด้วยละอยากกินไก่ทอดก่อนหรือ” อาหญิงร้องถาม ในขณะที่มือสาละวนแบ่งอาหารให้เด็กๆ คนอื่นๆ

“อยากกินน้ำแดง” น้องผู้หญิงตัวเล็กสุดร้องขึ้น “ผมเอาโค้ก” อีกคนพูดบ้าง “ผมก็เอาโค้ก”

อาผู้หญิงหันมาที่เขา “ทิวาช่วยไปกดน้ำให้อาหน้อยได้ไหมจ๊ะ เอามาทีละสองแก้วก็ได้ เอามาให้น้องก่อน น้ำแดงแก๊ง โค้กสอง เราจะกินอะไรก็กดมา”

เด็กชายมองไปที่มุมอีกด้านของร้าน เห็นตู้กดน้ำหลายสีและตู้น้ำแข็งตั้งอยู่เคียงกัน จึงค่อยๆ เดินแทรกผู้คนไปที่มุมนั้น หยิบแก้วสองใบแล้วมองที่ตู้

ทิวาเคยเห็นตู้กดน้ำลักษณะนี้ในร้านสะดวกซื้อ แต่เขาไม่เคยซื้อ เพราะไม่ค่อยชอบน้ำอัดลม กินแล้วมันแสบคอ ครูที่โรงเรียนก็เคยสอนว่าน้ำอัดลมมีกรด กัดกระเพาะ มีน้ำตาลมากทำให้ฟันผุง่าย กินบ่อยๆ ก็อาจจะทำให้เป็นโรคเบาหวาน โรคอ้วนได้อีกด้วย

เด็กชายเดินกดน้ำสองรอบ น้ำอัดลมให้น้องๆ และกดน้ำเปล่าใส่น้ำแข็งให้ตัวเอง เมื่อกลับมาที่โต๊ะอีกครั้ง อาหารทั้งหมดวางเรียงรายเต็มโต๊ะ สเด็กหมูกองพูนอยู่ในจานกลาง สลัดผัก สุกี้ ยังมีต้มข้าว มะกะโรนีอบชีส ซูชิวางอยู่ในจานของเขา ในถ้วยข้างๆ กันอาผู้หญิงกำลังตักลูกชิ้น เนื้อหมู เนื้อปลา และหมึกลวกใส่ถ้วยให้ “เฮ้ มากินเร็วเข้าทิวา อาไม่เห็นหยิบอะไรสักที อาเลย

แบ่งให้แล้ว มาๆ กินด้วยกัน”

ทิวานั่งลงที่เก้าอี้ จ้องมองกองอาหารในงานตรงหน้าความรู้สึกตื่นเต้นและประหม่าเมื่ออยู่กับคนแปลกหน้าทำให้เขาไม่รู้สึกหิว แต่เมื่อถูกคะยั้นคะยอมาก ๆ เขาก็จำต้องเริ่มตักอาหารใส่ปาก เขาเลือกอาหารที่คุ้นเคยก่อนคือ ไข่ทอดย่าง และเนื้อสัตว์ลวกจิ้มที่อยู่ข้างๆ รสชาติก็ดี กลิ่นหอม อาหารก็สดใหม่

เด็กชายกินไปมองน้องๆ ร่วมโต๊ะไป น้องๆ กำลังแข่งกันกินอย่างสนุกสนาน ทั้งซูชิ ต้มยำ สเต็ก จนปากคอเลอะเทอะไปหมด พวกเขาที่แยกย้ายกันไปตักอาหารพากันมานั่งและเริ่มต้นกินไปพลางพูดคุยกันไปพลางอย่างเอร็ดอร่อย

อาหารหลายสิบชนิดในมือเดียวเป็นประสบการณ์ใหม่ของทิวา ทุกอย่างอร่อยไปหมด เขาไม่รู้ว่ามันจะสิ้นสุดตรงไหน แม้แต่ละอย่างจะอร่อยถูกปากแต่เขาก็กินมันได้แค่อย่างละคำสองคำ เพราะอยากชิมให้ครบ

เพียงสิบนาทีต่อมาก็รู้สึกอิ่มจนไม่อยากจะกินอะไรอีก ทิวาเติมน้ำแล้วนั่งนิ่งๆ

“อะไรทิวา อิ่มแล้วหรือ ได้ไงเหลือเวลาดั่งเยอะ” อาผู้ชายคนหนึ่งพูดขึ้น “กินเยอะๆ สิ นานๆ มากินข้าวด้วยกันที เธอ นี่ๆ เนื้อปลา อร่อย มีประโยชน์ด้วย จะได้ฉลาดๆ แข็งแรง” ว่าพลางตักเนื้อปลาหนึ่งช้อนขึ้นโตวางลงบนพื้นที่ว่างในงานของทิวาอีกทั้งที่ในงานนั้นยังเหลืออาหารอื่นอีกมาก

ด้วยความเกรงใจ ทิวาจึงค่อยๆ ละเลียดปลาชิ้นนั้นเข้าปากไปอีกทั้งที่อิ่มแล้ว และยังถูกคะยั้นคะยอให้กินอาหารที่ยังเหลือในงานและถ้วยน้ำแกงจนหมดเกลี้ยง

ครึ่งชั่วโมงต่อมา ตอนนี้ทิวาอิ่มตื้อจนแน่น อาผู้ชายทั้งสองผลัดกันเดินเข้าห้องน้ำคนละครั้ง แจกยาช่วยย่อยกันกิน เพื่อแก้อาการท้องอืดจุกเสียด ทั้งคู่ขยับเข็มขัด และปลดกระดุมเสื้อเม็ดกลางเพื่อให้คลายอาการอืดอึด

เด็กชายเพิ่งมาสังเกตว่าน้องทั้งสามมีรูปร่างอวบอ้วนท้วนจ้ำม่ำไม่แพ้พ่อแม่ของเขา คงเพราะได้กินอาหารมากเกินพอดีแบบนี้บ่อยๆ

“เฮ้ อิ่มอาหารมือหลักแล้ว ได้เวลาของว่าง ปะไปตักของหวานกับไอติมกินกัน ใครอยากกินซาลาเปาทอดบ้าง”

“หนูคะ” “ผมครับ” น้องๆ ยกมือกันสลอน ทิวหันไปมองอย่างทิ้งว่อกินกันไหวได้ยังไง

“ทิวเอาด้วยไหม” อาผู้หญิงถาม

เด็กชายรีบส่ายหน้า “ไม่เอาแล้วครับผมอิ่มแล้ว”

แต่เมื่ออาผู้หญิงเดินกลับมาก็ทำให้เด็กชายเครียดจนเหงื่อซึมเมื่อเธอวางถ้วยไอศกรีมโรยหน้าด้วยลูกชิด วุ้นมะพร้าว มันเชื่อม และสับปะรดกวนลงตรงหน้าทิว “กินเถอะทิว ที่นี้ไอติมกะทิสดเข้านี่ร้อนนะ แล้วจะติดใจ”

๔๕ นาที ผ่านไปเมื่อทุกคนหยุดกินและทำท่าอึดใจไม่อาจจะกลืนอะไรลงคอไปได้อีกแล้ว ทิวกวาดตามองไปทั่วโต๊ะ ท่ามกลางซากอาหารที่กินเหลือ เขาเห็นน้องไก่ทอดอันที่เขาหยิบมาแต่แรกวางห่างออกไป ก่อนหน้านั้นมันคงถูกอาหารอื่นบดบัง และเนื่องจากมีอาหารให้กินมากมาย จึงทำให้เขาลืมน้องไก่อันนี้ไปเสียสนิท

อาผู้หญิงเห็นทิวมองน้องไก่ทอดก็นึกขึ้นได้ รีบหยิบน้องไก่อันนั้นมาวางไว้ตรงหน้าทิวทันที “เฮ้ นี่น้องไก่ที่ทิวหยิบมาที่แรกนี่ นี่จะ อาหยิบมาไว้ตรงนี้เองแหละลืมไปเลย ขอโทษที ทิวกินเสียสิจ๊ะ”

ความรู้สึกอึดอัดแน่นพะอืดพะอมท่วมท้นจนพูดอะไรไม่ออก เด็กชายมองซากอาหารบนโต๊ะเหมือนซากศพสัตว์น้อยใหญ่ตายซากอยู่เต็มพะเนิน ทั้งเปลือกหอย เศษกุ้ง ซากเครื่องใน คราบเลือดในจานของสด กลิ่นอาหารที่หอมเตะจมูกเมื่อแรกเดินเข้ามาในร้านตอนนี้กลายเป็นกลิ่นเหม็นคาวชวนคลื่นเหียน

ความรู้สึกหลายอย่างประดังประเดเข้ามา เขาอยากจะทำอะไรเมื่อมองน้องไก่ทอดตรงหน้าแล้วไม่รู้สึกรู้ว่ามันเป็นของดีของพิเศษอีกต่อไปแล้ว ตรงกันข้ามมันทำให้เขาอยากอาเจียน

ทิวน้ำตาคลอเบ้า เขาไม่รู้ว่าตัวเองเป็นอะไร เขาอยากให้แม่อยู่ตรงนี้ด้วย อยากให้แม่เก็บน้องไก่ชิ้นนี้ใส่ไว้ในตู้กับข้าว ไว้แบ่งกันกินตอนเย็น

หลังจากที่เขากลับมาจากโรงเรียนพุงนี้ แต่มั่นคงเป็นไปไม่ได้ น่องไก่สวยๆ อันนี้ต้องถูกโยนทิ้งเพราะสถานะตอนนี้มันเป็นแค่ของเหลือๆ จากโต๊ะอาหารโต๊ะหนึ่ง

“เฮ้! ตายแล้วทิวา ร้องให้ทำไม จะอ้วกหรือเปล่า ไปห้องน้ำไหม” อาผู้หญิงหันมาเห็นรีบร้องถาม ทำให้คนอื่นๆ เงียบและหันมามองตามกันทั้งโต๊ะ

ทิวารีบส่ายหน้า การขยับตัวแม่เพียงเล็กน้อยยังทำให้กระเพาะอาหารที่ตั้งแ่นรู้สึกเจ็บจุกมากขึ้นไปอีก “เปล่าครับ ผม ผมแค่ทาว” ตอนนี้เขารู้สึกอยากกลับบ้านเป็นที่สุด แม่คงหายาแก้ปวดท้องให้เขาได้

“เฮ้! ถ้าอย่างนั้น” อาผู้ชายคนหนึ่งพูดขึ้น ทิวารู้สึกโล่งอก เพราะคิดว่าคงเสร็จพิธีการกินมาราออนนี้ แล้วได้กลับบ้านเสียที

“ปิดท้ายล้างปากด้วยผลไม้กับพุดดิงชาเขียวกันดีกว่า ใครเอาบ้าง”

ทิวากลับถึงบ้าน เดินระหัดระห่วยเข้าบ้านอย่างเชื่องช้า เพราะจุกเสียดแน่นไปหมด พวกอาๆ กลับไปแล้ว แม่คงเห็นสีหน้าท่าทางของเด็กชายจึงรีบเข้ามาถาม “ทำไมทำท่าอย่างนั้นล่ะลูก กินข้าวไม่อร่อยหรือ”

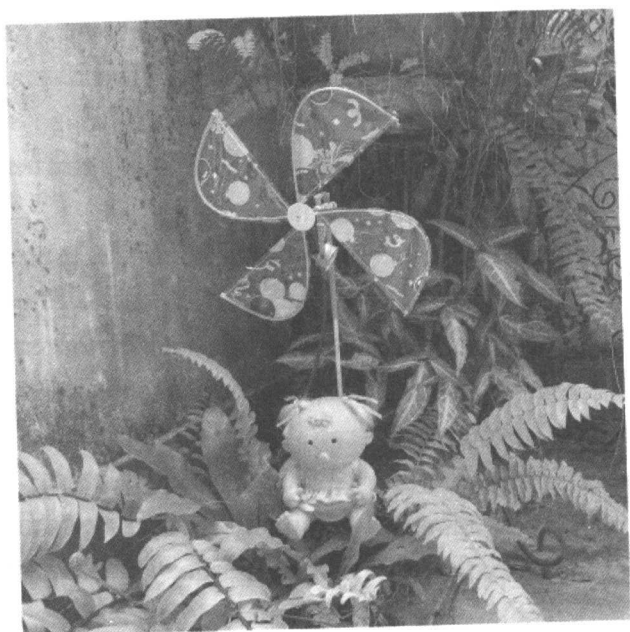
เด็กชายส่ายหน้า “อร่อยครับแต่มันมากเกินไป”

แม่พยักหน้าเหมือนเข้าใจ “ไปกินกับคนไม่คุ้นเคย ลูกคงกินอะไรไม่ค่อยสะดวก วันนี้หนูเป็นเด็กดี แม่มีรางวัลให้ด้วยละ เย็นนี้ พอดีลูกค้าเขาถูกใจงานของแม่เลยให้เงินพิเศษมาอีกนิดหน่อย”

“เหรออครับแม่” ทิวายิ้มดีใจ “แม่มีอะไรให้ผมเหรออครับ”

แม่ยิ้มเดินนำเด็กชายไปที่โต๊ะอาหาร แล้วเปิดฝาชีออกเผยน่องไก่ทอดชิ้นโตหอมอร่อยนำมารับประทานสองชิ้นวางอยู่คู่กัน.

กั้งหันลม

อุเทน วงศ์จินดา

ตอนที่เขาเปิดกระบะไปรงทำยารถ ผมเห็นกั้งหันลมทำด้วยไม้ประดิษฐ์สวยงาม ใบกั้งหันระบายเป็นสีธงชาติ ผมยังไม่ถามด้วยซ้ำเหมือนเขารู้ว่าผมสงสัยในเรื่องอะไร

“ซื้อไปฝากลูก ลูกชอบกั้งหันลมหรืออะไรที่หมุนๆ” เขายิ้มเหมือนมีความสุขที่ได้พูดถึงลูกชายวัยสองขวบ

“แล้วเมื่อไหร่จะกลับไปหาลูกล่ะ”

“คงอีกนาน อีกนานวะเพื่อน”

“อาจไม่นานก็ได้เนะ”

“สัญญากับลูกไว้ตั้งแต่ลูกอยู่ในท้องแล้ววะเพื่อน บางทีลูกอาจไม่ได้ยินหรือได้ยิน เราสัญญาว่าจะดูแลลูกให้ดี ไม่ว่าเกิดอะไรขึ้นกับชีวิตเราต้องทำให้ได้”

ผมไม่ได้ตอบหรือถามอะไรต่อปล่อยให้ความคิดถึงลูกของเขาฟุ้งกำจายในห้วงแห่งความทรงจำ

.....

“อย่าพาลูกหนีล่ะ ห้ามพาลูกหนีเด็ดขาด” แม่ยายพูดกำชับหนักแน่น เมื่อเห็นเขาอุ้มลูกชายไปเดินเล่น

“แค่พาไปเดินเล่นนะแม่ แค่พาไปเดินเล่น”

“อ้อ ดีแล้วละ ดีแล้วห้ามพาลูกหนักก็พอ อย่าให้มันยุ่งยากไปกว่านี้เลย”
 “ผมแค่พาไปเดินเล่นแถว ๆ นี้ละแม่”

เขาเดินจูงมือลูกชาย เฝ้ามองรอยเท้าน้อยๆ บนพื้นทรายรอบตัวบ้าน เฝ้ามองใบหน้าและดวงตาของลูก ลูกยิ้มและเรียก “พ่อ” เขาปล่อยให้หยาดน้ำตาไหลอาบแก้มชั่วขณะก่อนยกมือเช็ดก้นลูกชายเห็น น้ำเสียงของลูกช่างไพเราะเหลือเกินไม่เหมือนน้ำเสียงของคนอื่นๆ ที่นี้ ลูกเป็นคนเดียวไม่เกลียดพ่อ ถ้าลูกรู้ว่าพ่อจน ลูกจะเกลียดพ่อเหมือนคนอื่นไหมนะ เหมือนแม่ของลูก เหมือนตาบยายของลูกเหมือนญาติๆ ฝ่ายแม่ของลูก ลูกจะเกลียดพ่อไหม?

“ลูกรักพ่อไหม”

“รักครับ”

“จำเอาไว้นะลูกไม่ว่าเกิดอะไรขึ้น ลูกยังเป็นลูกชายของพ่อและเป็นคนที่พ่อรักมากที่สุด พ่อจะกลับมาเยี่ยมลูกบ่อยๆ”

เขารู้ว่าลูกชายไม่เข้าใจในสิ่งที่เขาพูดทั้งหมดแต่เขาเชื่อว่าสักวันหนึ่งลูกจะเข้าใจ ลูกชายวิ่งเล่นไปกับลูกของญาติบ้านใกล้เคียงทุกวันๆ ยังไม่เติบโตพอรู้จักความเกลียดชังเหมือนผู้ใหญ่ ลูกคงไม่รู้หรอกว่าระหว่างญาติๆ ของลูกมีความเกลียดชังระหว่างกัน พ่อเองก็อยู่กลางกระแสแห่งความเขี้ยวกรากของความเกลียดชังนั้น ใครกันนะผลักใส่พ่อลงสู่สายน้ำแห่งความอิจฉาริษา ใครกันนะผลักพ่อให้จมลงสู่ก้นบึ้งแห่งความอวดรำอวดรวย พ่อเป็นคนแบบนั้นไม่ได้หรอกลูก พ่อไม่ยอมขายศักดิ์ศรีของตัวเองแบบนั้น พ่อไม่มีทางเด็ดขาด แต่แม่ของลูกไม่ได้คิดเช่นนั้น แม่ของลูกไม่ได้คิดเช่นนั้นมาแต่แรกแล้ว

พ่อตาแม่อายและภรรยาต่างต้องการให้ลูกเรียนโรงเรียนเอกชน ค่าเทอมแพงซึ่งอยู่ไกลออกไปจากหมู่บ้านหลายสิบกิโลเมตร เธอว่าลูกนักก็เรียนเอกชน ลูกญาติๆ เรียนโรงเรียนเอกชนทั้งนั้น เราจะปล่อยให้ลูกเข้าโรงเรียนวัดเหมือนเด็กทั่วไปไม่ได้ขอเขา เขารู้ดีว่าความระหองระแหงระหว่างญาติของภรณานั้นเกิดจากการไม่ยอมรับความจริงของปัจจุบัน การหนีความจริงพื้นฐานของความพอเพียงด้วยการเติมเต็มสิ่งฟุ่มเฟือยและไม่จำเป็นนั้นวันจะบานปลาย

และกลายเป็นความทุกข์มากกว่าความสุข เขาไม่สามารถแสดงเหตุผลหรืออะไรได้ แม้ว่าเขาต้องการให้ลูกเรียนโรงเรียนวัดใกล้บ้าน ไม่ต้องนั่งรถตุ๋นจากภูเขาเดินทางไกลหลายสิบกิโลเมตรเพื่ออวดร่ำอวดรวย เขาไม่สามารถห้ามปรามหรือแสดงความคิดเห็นอะไรได้ในเรื่องนี้หรือเรื่องอื่นๆ ความคิดเห็นของเขาถูกแปลกล่อมและไร้ค่า รู้ทั้งรู้ว่าลูกควรเติบโตไปบนพื้นฐานที่แท้จริงของครอบครัว อยู่กับความพอเพียงและจำเป็น แต่ลูกชายของเขากลายเป็นสัญลักษณ์ของครอบครัวในการบ่งบอกฐานะ ของเล่นราคาแพงมากมายถูกซื้อหามาจากในเมือง ขนมนมากมายถูกซื้อหามาจากร้านค้า ไม่ว่าลูกเขาอยากกินอะไรล้วนได้กิน และบางทีเขาคิดว่าการกินสิ่งไม่จำเป็นตามช่วงของวัยจะทำให้ลูกอ้วนและเป็นโรคโดยเฉพาะขนมนมเนยต่างๆ แต่จะพูดอะไรได้ ในเมื่อทุกคนเห็นตรงกันแล้วว่าเด็กอ้วนท้วนสมบูรณ์น่ารัก จะให้กินอดกินอยากไม่ได้หรอก

เขาจึงใช้เวลาว่างช่วงวันหยุดด้วยการซื้อหาไก่พันธุ์ใหม่เลี้ยงแก้เหงา อย่างน้อยเมื่อมันโตพอออกไปจะได้ประหยัดค่าใช้จ่ายในครัวเรือนไปด้วย เขาพูดคุยกับไก่มากขึ้นและดูเหมือนว่ามีแต่ไก่เท่านั้นที่เข้าใจ เหมือนไก่จะบอกเขาว่าถ้าต้องการให้พ่อตาแม่ยายรักก็เพียงหาสร้อยทองมาสวมปลอกขาให้ไก่ทุกตัว แค่นี้ทุกคนก็จะหลงรักเขา ใครๆ ก็จะพูดกันว่าดูไก่อันนั้นสิสวมปลอกขาทองคำ อีกไม่นานหรอกคนทั้งหมู่บ้านจะลือกันว่าไก่อันนั้นสิสวมปลอกขาอีกไม่นานหรอกคนทั้งหมู่บ้านจะยกย่องเขา อีกไม่นาน...เขาหัวเราะให้กับความคิดของไก่และความคิดของเขา หากสวมปลอกขาไปด้วยสร้อยทอง ไก่บ้านธรรมดาๆ ตัวหนึ่งจะกลายเป็นไก่ไม่ธรรมดา ถ้าเขาแขวนสร้อยทองเลี่ยมพระองค์โตคนธรรมดาแบบเขาจะกลายเป็นคนไม่ธรรมดาเช่นเดียวกัน ถ้าไก่เขาออกไปเป็นทองคำละ เขาจะฆ่าไก่อันนั้น เขาจะฆ่ามันทันที เขาหัวานข้าวเปลือกให้ไก่หมดแล้ว เหลือเพียงหัวใจที่ซึ่งรวมความทุกข์ไว้ภายใน

ความจริงเขาควรเติบโตไปกับอาชีพเป็นเซลล์ขายรถ จะว่าไปแล้วยอดการขายการจอร์รถในแต่ละเดือนของเขาไม่เลวเลยทีเดียว แต่การจะเป็นเซลล์ขายรถอย่างมืออาชีพได้นั้นมันต้องเริ่มต้นด้วยการซื้อรถยี่ห้อที่เขาขายเสียก่อน

เพื่อจะพูดกับลูกค้าได้ว่ารถที่เขาเลือกใช้ในชีวิตประจำวันมันดีอย่างไร ประหยัดน้ำมันมากน้อยเพียงไรเมื่อเทียบกับรถยี่ห้ออื่นๆ เขาเป็นคนเก่งและมีความทรงจำเป็นเลิศอยู่แล้ว จึงไม่ใช่เรื่องแปลกนักที่เขาสามารถขยายความต่างของรถแต่ละรุ่นในประเทศไทยหรือต่างประเทศ เขาให้รายละเอียดแม้กระทั่งเรื่องชิ้นส่วนเล็กน้อยภายในเครื่องยนต์กลไก ไม่ว่าลูกค้ามีข้อสงสัยในเรื่องอะไรเกี่ยวกับรถล้วนได้รับคำตอบเป็นที่น่าพอใจรวมทั้งโปรโมชั่นพิเศษแถมไปกับรถมากมาย

เขาเป็นเซลล์ขายรถย่อมรู้ว่าความหวั่นไหวของอารมณ์ลูกค้านั้นมีส่วนอย่างมากกับอาชีพ เขาต้องจับวินาทีแห่งความหวั่นไหวนั้นให้ทันมันคงคล้ายวินาทีปลากระตุกสายเบ็ด เขารู้กลวิธีมากมายเพื่อนำไปสู่การตัดสินใจซื้อรถ เขาเป็นนักขายรถอนาคตไกลคนหนึ่ง คนอย่างเขาควรได้รับการสนับสนุนมากกว่าบั้นทอน ทว่าเปอร์เซ็นต์การขายรถที่เขาควรได้รับในแต่ละเดือนถูกหักลงอย่างน่าใจหาย ผู้จัดการบอกว่าที่ขายรถได้เยอะแยะขนาดนี้ไม่ใช่เพราะเขาแต่เป็นเพราะนโยบายของรัฐบาลให้ความช่วยเหลือลดคืนแรกของชาวนาข้าวไร่ ไม่เท่านั้นเงินแต่ละเดือนหายไปพันกว่าบาท ผู้จัดการบอกเพียงว่าเงินเหล่านั้นสมทบทุนสร้างศาลาการเปรียญวัดโน้นวัดนี้ เป็นแบบนี้ทุก ๆ เดือน เขาไม่เห็นด้วยกับเรื่องนี้และเขาคิดว่าจะพูดในวันประชุมสาขา เขาจะพูดความจริงเกี่ยวกับเรื่องนี้

เพื่อนพนักงานขายรถหลายคนลาออกไปเพราะทนแรงกดดันเรื่องเป้าเรื่องยอดขายไม่ไหว หลายคนทนต่อการถูกเอารัดเอาเปรียบไม่ได้ หลายคนต่อหลายคนทนอยู่รวมทั้งเขาด้วย เพื่อนหลายคนแนะนำให้เขาโง่งการขายรถด้วยการไม่บอกความจริงกับลูกค้าเกี่ยวกับโปรโมชั่นบางอย่างและหักเงินส่วนนั้น เขากะเป่าตัวเอง เพื่อนบอกเข่าว่ามีแต่ทำแบบนี้เท่านั้นถึงจะร่วมทำบุญเดือนละพันกว่าบาทในทุก ๆ เดือนได้ มีแต่ทำแบบนี้เท่านั้นจึงจะอยู่รอด มีแต่ทำแบบนี้เท่านั้นผู้จัดการสาขาจะรักใคร่เอ็นดู ในเมื่อมันเป็นปลิงเราก็ต้องเป็นปลิงกับมันด้วย ใคร ๆ ก็ทำกันทั้งนั้นแหละ พี่จะได้มีเงินเก็บเป็นกอบเป็นกำไปทำโน่นทำนี่ยิ่งพี่ขายรถเก่งกว่าใคร ๆ อยู่แล้ว ไม่ต้องห่วงเลยพี่ เดือนๆ หนึ่งหลายหมื่นแม้กระทั่งรุ่นน้องที่เข้ามาใหม่ยังแนะนำให้เขาโง่ง

เขาเพียงรับฟังข้อเสนอ ขอบอกขอบใจความหวังดีเหล่านั้นแต่เขาไม่เคยทำ เขาไม่เคยทำในสิ่งที่ไม่ถูกต้อง ความรู้สึกอายนั้นบั่นทอนความเชื่อในการใช้ชีวิตของเขา เขาอยากเป็นแบบอย่างที่ดีให้กับลูก ด้วยการทำในสิ่ง ที่ถูกต้อง ไม่ว่าจะตกต่ำเพียงไรเขาจะไม่ยอมทำสิ่งที่ไม่ถูกต้องเด็ดขาด แล้ววันหนึ่งเขาตัดสินใจพูดเรื่องเปอร์เซ็นต์การขายรถที่ถูกลดทอนลง เขาพูดหลายสิ่งหลายอย่างรวมทั้งเงินที่หักไปกับค่าทำบุญสร้างศาลาการเปรียญธรรม ในแต่ละเดือนด้วย เขาพูดมันแทนความรู้สึกของทุกคน แต่แปลกที่ว่าทุกคนที่เคย บ่นกับเขาไม่มีใครแสดงอาการเห็นด้วยหรือสนับสนุนในสิ่งที่เขาพูด ผู้จัดการ มองเขาราวเป็นคนบาปเพียงคนเดียวในห้องประชุม อย่างที่รู้ๆ กันในสังคม ของนักบุญเหล่านั้นไม่สามารถทนความคิดเห็นอันเป็นบาปของเขาได้ แม้ว่า เพื่อนๆ จะเตือนแล้วแต่เขาเชื่อว่าความถูกต้องเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับอาชีพ ของเราและสำหรับทุกอาชีพบนโลกใบนี้ความจริงผลักไล่ให้เขามาประจำเดินที่ ขายรถมือสองแทน ความจริงได้ฉีกทั้งความเชื่อและศรัทธาต่อองค์กร แต่ ความจริงเหล่านั้นไม่สามารถเปลี่ยนให้เขาเป็นคนคดโกงได้ เขาลาออกจากการ เป็นเซลล์ขายรถ แต่รถที่เขาซื้อตอนเริ่มทำงานยังจำเป็นต้องผ่อนส่งอีกหลาย ต่อหลายเดือน

ช่วงตกงานเหมือนเขาไม่มีตัวตนอีกแล้วในครอบครัวของภรรยา แม่ยายบ่นอยากได้รถยนต์คันใหม่เพื่อขับไปทำงานที่อนามัยประจำตำบลซึ่งมี ระยะห่างเพียงหนึ่งกิโลเมตร ทำงานมาหลายต่อหลายปีขับแต่มอเตอร์ไซด์ คันเก่าไปทำงานก็อายเขา คนเรามันต้องเปลี่ยนแปลงบ้าง แล้วเสียงพูดคุย เหล่านั้นก็แผ่วเบาลงเหมือนแม่ยายกับภรรยากำลังนิทาเขา เขารู้ดีจากแววตา เหล่านั้น เขารู้ดีจากกิริยาท่าทางเหล่านั้น เขาเพียงชวนลูกชายไปให้อาหารไก่ แต่พบว่าไก่ที่เขาเลี้ยงไว้ทั้งหมดหายไปจากเล้าแล้ว พ่อตาบอกว่าไก่ที่เขาซื้อมา มีผลกระทบต่อการกลายเป็นพันธุ์ของไก่ชน มันจะผสมข้ามสายพันธุ์กลายเป็นไก่ พันธุ์ไข่ไปเสียหมด คนที่นั่นเขาเลี้ยงไก่ชนกันทั้งนั้นล่ะไม่มีใครเลี้ยงไก่พันธุ์ไข่ หรือกมันน่าจะ มาเลี้ยงไก่ชนกับพ่อดีกว่า ถ้าตัวไหนตีเก่งชนะบ่อยตัวจะเป็น แส่นก็ยังมี แต่ไก่พันธุ์ไข่อย่าไปฝันอะไรแบบนั้นเลย เขาอยากบอกพ่อตา

เหลือเกินว่าธุรกิจฟาร์มไถ่นั้นร่ำรวยขนาดไหน แต่เขาจะพูดอะไรได้ในเมื่อเขาตกงาน เขาจะพูดอะไรได้ในเมื่อเขาเป็นไปมานานแล้ว

เขากลับมาทำงานกรุงเทพฯ กับเพื่อนๆ สมัยเรียนมัธยมด้วยกันอีกครั้ง เพื่อนทุกคนล้วนให้ความช่วยเหลือเมื่อทราบข่าวว่าเขาจะกลับมาทำงาน เขาต้องการงานเก็บเงินสักก้อนเพื่อไปช่วยเหลือแบ่งเบาภาระหนี้สินของครอบครัว พ่อตาแม่ยายและช่วยสมทบทุนออกรถคันใหม่ให้แม่ยาย ซึ่งภรรยาแนะนำให้ไปหยิบยืมเงินจากพ่อแม่ของเขาแต่เขาไม่สามารถทำแบบนั้นได้ เขาวางใจไม่ถูกต้อง ภรรยาตำหนิเขาต่างๆ นานา มันไม่ใช่ครั้งแรกที่ภรรยาหยาบคาย เขาเพียงนั่งฟังและปล่อยให้คำตำหนิเหล่านั้นแผ่หายไปเอง เขาต้องการเป็นแบบอย่างที่ดีให้กับลูกทุกสิ่งทุกอย่างที่เขาทำในชีวิตก็เพื่อลูก เขากลับมาขับรถรับส่งนักท่องเที่ยวแถวสุขุมวิท แต่สถานการณ์การบ้านการเมืองระหว่างนี้ไม่สู้ดี การประท้วงยึดเอื้อยาวนาน การประกาศชัยชนะเป็นไปวันต่อวันแต่ไม่มีทีท่าว่าจะจบสิ้น นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติมากมายเจ็บหายไประบาดหนักวิตกกังวลมากขึ้นในทุกตรอกซอกซอย ในแต่ละวันคือการขับไล่และปิดล้อม ในแต่ละวันกำลังมีคนเจ็บและตายมากขึ้น ในแต่ละวันมีความจริงใจความเท็จมากมายปรากฏเป็นข่าว ในแต่ละวันผ่านไปเขาไม่มีลูกค้าชาวต่างชาติมาเช่ารถ เขาเฝ้ารอวันกลุ่มผู้ชุมนุมแยกย้ายกลับบ้าน เขาเฝ้ารอวันประเทศชาติสงบสุข เขาเฝ้ารอวันที่จะมีเงินสักก้อนแล้วกลับคืนบ้านไปหาลูก การเฝ้ารอของเขาสูญเปล่า สถานการณ์ต่างๆ เลวร้ายมากขึ้นตามลำดับและไม่มีทีท่าว่าจะจบลงง่ายๆ เสียงปืนเสียงระเบิดปรากฏขึ้นถี่หนาและคร่าชีวิตผู้คน

เขาตัดสินใจกลับบ้านโดยไม่ได้โทรนัดบอกกล่าวภรรยาให้รับรู้ โดยไม่ได้นัดแนะบอกลูกให้รับรู้ เขาแหวะชื่อกั้งหันลมระบายสิ่งงงใจอกอย่างของลูกชายชอบการหมุนของกั้งหันลม มันเหมือนการหมุนนั้นได้ทำให้ความฝันของเด็กน้อยก่อเกิด เขาเห็นความสุขฉาบทับในแวตตาของลูกทุกครั้งที่เห็นการหมุนของกั้งหันลม เขารับปากจะซื้อให้ลูกหลายต่อหลายครั้งแต่ไม่มีโอกาสได้ซื้อเพียงหันกั้งหันลมหันไปในทิศทางของลมพัดผ่าน กั้งหันนั้นส่ายหมุนตามแรงลม ถ้าเขาเป็นเหมือนกั้งหันลมคงดี ส่ายหมุนตามสายลมทุกครั้ง บางทีชีวิตของเขา

อาจไม่พบเรื่องยุ่งยากแบบนี้

เขาแวะเยี่ยมภรรยาซึ่งทำงานในห้างสรรพสินค้า เขาจะชวนเธอกลับบ้านไปเยี่ยมลูกด้วยกัน เขาพบภรรยาตามที่คาดการณ์เอาไว้ แต่ชายแก่คนนั้นผู้ซึ่งกอดเอวภรรยาของเขาเดินในห้าง เหนือความคาดหมาย ความสงสัยทั้งหลายทั้งปวงที่เขาเก็บเอาไว้เพียงลำพังส่องเค้ามูลเป็นความจริงในวันนั้น โทรศัพท์ใหม่ราคาหลายหมื่น การจับจ่ายใช้สอยเงินทองมากมายของภรรยาในช่วงที่ผ่านมา รวมทั้งเรื่องรถคันใหม่ของแม่ยายเขาและรถคันใหม่ของภรรยา เขาเคยถามแต่ไม่เคยได้รับคำตอบ เธอว่าเขาคิดมากไปเอง ภาพของชายรุ่นราวคราวพ่อเดินคลอเคลียภรรยาอย่างใกล้ชิด ทำให้เขาคิดมากกว่าเดิมกลายเป็นความโกรธแค้นแบบจับปล้น เขาเดินปรี่เข้าไปหาคนทั้งคู่ดูดกระซอกภรรยาออกมาได้ถาม ชายแก่คนนั้นจับมือเขากระซอกดิ่ง แต่ด้วยวัยและวันเวลาของชีวิตอันสีกกร่อน เร็วแรงของชายแก่มีไม่มากพอ กลับกลายเป็นว่าเขากระซอกชายแก่คนนั้นออกมานอกห้างสรรพสินค้าท่ามกลางสายตาของผู้คน

“นั่นเมียผมที่ทำงานได้อย่างไร” เสียงของเขาสิ้นด้วยความโกรธ

“ใครๆ เมียพี่ เราเลิกกันแล้ว อย่ามาพูดให้ยุ่งเสียหาย”

น้ำตาของเขาพังทลายเร็วแรงทั้งหมดที่เหลืออยู่ถูกคำพูดประโยคเดียวของคนรักทำลายจนหมดสิ้น แววตาของภรรยา มองเขาราวคนแปลกหน้า แววตาของชายแก่คนนั้นเย้ยหยันและเสียดแทงความรู้สึกของเขา

.....

ตอนที่เขาเปิดกระเป๋าโปรงท้ายรถ ผมเห็นก้นหลมทำด้วยไม้ ใบก้นหลมระบายเป็นสีธงชาติไทย “ซื้อไปฝากลูก ลูกชอบก้นหลมหรืออะไรที่หมุ่นๆ” เขายิ้มให้กับผมเหมือนมีความสุขที่ได้พูดถึงลูกชายวัยสองขวบ

“แล้วเมื่อไหร่จะกลับไปหาลูกล่ะ”

“คงอีกนาน อีกนานวะเพื่อน”

“อาจไม่นานก็ได้เนาะ”

“สัญญากับลูกไว้ตั้งแต่ลูกอยู่ในท้องแล้ววะเพื่อน บางทีลูกอาจไม่ได้ยิน

หรือได้ยิน เราสัญญาว่าจะดูแลลูกให้ดี ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับชีวิตเราต้องทำให้ได้”
ผมไม่ได้ตอบหรือถามอะไรต่อ ปล่อยให้ความคิดถึงลูกของเขาฟุ้ง
กำจายในห้วงแห่งความทรงจำในบ้านเมืองท่ามความเศร้าหม่นแห่งนี้...

รวมเรื่องสั้น

“ไม่อยากจะอ่าน”

นักเขียนเยาวชน

กลมกลิ้ง

จุฑามาศ บุญเย็น

ผมตื่นขึ้นมา ด้วยสรรพเสียงข้างๆ ที่ขานดัง ความซุกมุ่นวุ่นวาย ร่ายล้อมรอบกาย “เป็นอะไรไหม” เสียงที่พอจะจับคำได้ จากผู้คนมากมาย ที่รุมเข้ามา

เสียงทวอของรถพยาบาลแว่วมาแต่ไกล จนกระทั่งดังและชัดขึ้นเรื่อยๆ ร่างกายของผม ถูกยกจากพื้นขึ้นสู่เตียงผ้าใบ และย้ายไปสู่รถพยาบาลในที่สุด รถขับเคลื่อนมุ่งสู่โรงพยาบาลความวุ่นวายยังไม่หายไป พยาบาลจัดแจงอุปกรณ์ เสียงดังก้อง ไฟในห้องฉุกเฉินสว่างเหลือเกิน สว่างจนตาพร่ามัวความกลัวผุดขึ้นมา จนคิดว่า ถ้ากลับไปอีกครั้ง ภาวังคงช่วยให้หลุดพ้นจากความกลัวได้

เมื่อดวงตากระทบกับแผ่นผ้าสีขาวบนพื้นเพดานของโรงพยาบาล ในใจ ยังคงครุ่นคิดถึงอดีตที่ผ่านมาไม่นาน

เราอายุที่นี้ได้อย่างไร ผมพูดกับตัวเองเหมือนตัวเองในละครหลังข่าว แล้วความเจ็บปวดรวดร้าวก็บอกตัวเอง ว่าเหตุใดจึงมานอนอยู่ในที่ที่มีกลิ่นยา ไชยมาตลอดเวลาเช่นนี้

แรงกระแทกที่ปลุกให้ผมตื่นพ้นจากฝันยาวนาน คลับคล้ายคลับคลาว่า ภาพแรกเห็นน่าจะเป็นลูกฟุตบอลกลมๆ กระเด็นออกจากตัว เมื่อสิ่งกลมสองสิ่งปะทะกัน แรงนั้นปลุกชีวิตหนึ่งขึ้นมา

หลังจากรำลึกรู้ก็ย้อนไป ก็มีอีกคนที่เพิ่งตื่นจากฝัน เสียงร้องโอดโอย

นั่น ทำให้เราทั้งคู่ดูทรมาน เขาบิดซ้ายขวา มองหาใครสักคนช่วยบรรเทาเบา คลายความเจ็บปวด ยืนมือมาจับตัวผมหวังจะช่วยให้หายจากความเจ็บ แต่ผม ไม่อาจช่วยเขาได้เลย เพราะลำพังตัวเองก็เจ็บปวดเช่นกัน ถึงกระนั้นยังอยากให้ เขารู้ว่ายังมีผมอยู่ จึงลองเอื้อนเอ่ยถ้อยคำแรกออกมา “นายเจ็บ ฉันก็เจ็บ เหมือนกันนะ”

หลังสิ้นเสียง อากาเร่ดินปล่านของเขาหยุดลง พร้อมความงุนงงที่ เกิดขึ้นแทน คำถามคงเกิดขึ้นมากมายจนเรียบเรียงไม่ถูก เขานิ่งระยะใหญ่ จน ผมต้องแนะนำตัวสำหรับการพูดคุยกันครั้งแรกของเราอย่างเป็นทางการ

“นายเป็นคนสร้างฉันขึ้นมา ผ่านระยะเวลาแห่งความเอริตอรร้อย ขนผม ไม่น้อยที่นายใส่เข้าปากทุกวัน สร้างตัวฉันขึ้นมาวันละเล็กละน้อย จนฉัน ค่อยๆ โตขึ้นเรื่อยๆ พร้อมกับนาย ไขมันที่ออร่อนักหนาถึงพาดันยื่นตัวไป ข้างหน้า และนายเติมตัวฉันจนเต็มทุกวัน เต็มจนแน่นเลยล่ะรู้ไหม มันแน่น และแข็ง จนวันนี้ความแข็งที่ว่า ปะทะกับความแข็งของสิ่งกลมๆ เช่นเดียวกัน มันปลุกฉันตื่นขึ้นมาพูดกับนาย แต่ฉันว่ามันออกจะรุกล้ำฉันไปหน่อยนะ เพราะ รุนแรงจนฉันปวดร้าวเหลือเกิน”

เมื่อสิ้นเสียง เขาก็จับเข้าที่ตัวของผม สิ่งกลมๆ ที่ยื่นหน้าออกมา สิ่งที พาก็ให้ใครๆ ต่างเรียกเขาด้วยลักษณะเดียวกัน ชื่อที่ถูกเติม ม.ม้า หลังชื่อ เล่นจริงๆ “กลม” กลายเป็นชื่อที่มีแต่คนเรียกขาน เพราะความที่ถูกขนานนาม ว่ากลมนั้น เขาจึงดูโดดเด่นกว่าใคร ด้วยนิสัยร่าเริง ยิ้มง่าย ทำให้ถูกหยอกล้อ และแกล้งเป็นประจำ แม้จะขำทุกครั้ง แต่ในใจลึกๆ แล้วคงเจ็บปวดอยู่ไม่น้อย เลย เขาจึงพยายามออกกำลังกาย เพื่อโยกย้ายสิ่งกลมๆ ออกจากตัว การได้ ไขมันอุดตันและพอกพูนในครั้งแรกนั้น เป็นเหตุให้ผมเป็นฝ่ายอยากจะย้าย ตัวเองออกจากร่างกายเขาเช่นกัน

คำถามมากมายหลังไหลเข้ามา หลังจากการแนะนำตัวกับเจ้าของ ร่างกายจบ กลมมีเรื่องราวจนถึงเต็มไปหมด ตามประสาเด็กวัยรุ่นนั่นแหละ ความอยากรู้อยากเห็นผุดขึ้นมาไม่หยุดยั้ง หมดยุคนี้ ก็มีอีกเรื่องเสริมขึ้นมา เหมือนความคิดไหลเร็วตั้งสายน้ำพรั่งพรู ไหลเรื่อย อาจเอื้อยบ้างบางจังหวะ

แต่ไม่มีทีท่าจะนิ่ง กว่าที่จะอธิบายหลายๆ สิ่งครบ กว่าที่จะจบตัวผมก็กลางและว่างเปล่า เสียงร้องโครกครากดังขึ้นมาระหว่างบทสนทนาของเรา ทำเอาผมเดินไปเหมือนกัน ทั้งๆ ที่เป็นอาการปกติที่เกิดขึ้นของคนทีหิว แต่แปลกกว่าทุกครั้ง ที่เสียงร้องนั้น เอ่ยเสียงพูดได้ด้วยนั่นเอง

อาหารถูกหยิบยื่นและเติมเต็มจนแน่นอีกครั้ง ผมเบียดตัวเองกับขอบกางเกงคนใช้จนหายใจไม่สะดวก กลเส่วว่ามีคำติดปากที่พูดเป็นประจำหลังจากมื้ออาหาร “อืมแปล้เลย อืมจนท้องจะแตกอยู่แล้ว” แต่ไม่เคยแตกจริงๆ ลักที่ เคยแต่กระดุมเม็ดที่ ๔ ของเสื่อนักเรียน แดกกระเด็นออกมาบนโต๊ะอาหาร เขายังเคยคิดเลยว่ากินไปกินมา พุงจะกระเด็นไปโดนหน้าใครเข้าไหม ปากพูดไปมือก็หยิบอาหารเยิ้มไข้ไฉ่ๆ มือเข้าปาก จากท่าทางที่ดูสนุกกับการกิน มีความสุขที่ใครซื้อขนมมาฝาก จากตอนหิวที่มีผมแสดงเสียงร้องออกมาพลัดเปลี่ยนเป็นเสียงบอกความอึดดังขึ้นจากปากของกลแทน เสียงหัวเราะเฮฮาของเรา เกือบกลบความเศร้าเสียนิสัย

“นายต้องพาดันกลับบ้านแล้วละ เราทั้งคู่ต่างรู้ว่าตอนนี้ความเจ็บปวดเกิดตรงที่ที่เราสัมผัสและเชื่อมติดกัน บ้านของฉันทันอยู่บนภูเขาสูง นายไปส่งฉันทันนั่นแหละ”

“ใช่ ฉันทันปวดตรงร่างของนายสัมผัสกับกายของฉันทันเหมือนกัน แล้วฉันทันจะรู้ได้อย่างไรว่าจะส่งนายถูกภูเขาหรือเปล่า?” กลยังคงตั้งคำถามต่อบทสนทนาของผม

“ภูเขาไหนไม่สำคัญ เพียงพาดันขึ้นไปส่งบนยอดเขาก็พอ” คำตอบสั้นๆ ซึ่งไม่อาจได้ใจความใด ยิ่งทำให้ความสงสัยเกิดขึ้นกับกล แต่ก็นิ่งงันเก็บคำถามนั้นไว้ เราทั้งคู่นิ่งกันอยู่พักใหญ่ ต่างคนต่างคิดอะไรในเรื่องเดียวกัน ทบทวนเรื่องที่ผ่านมา และเรื่องข้างหน้าที่กำลังจะเกิดขึ้น การเดินทางไกลไปสู่ภูเขาสูงชัน

เมื่อร่างกายหายดี สิ่งทีกลริบทำคงเป็นสิ่งที่มุ่งหวังและรอคอยตลอดช่วงเวลาการนอนโรงพยาบาล ซิปของกระเป๋าเป้ถูกเลื่อนเปิดออก เสียงซีโลหะเลื่อนผ่านกัน คล้ายความรู้สึกผจญภัยเคลื่อนผ่านร่างกายและจิตใจ ความตื่นเต้น

พร้อมเต็มตัว เสียงซิปนั้นเหมือนสัญญาณต้อนรับการผจญภัยที่ใกล้เข้ามา กระเป๋าเป้ใบใหญ่ถูกเติมใส่ด้วยเสื้อผ้า เครื่องนอน ของมากมาย และที่ขาดไม่ได้ คงจะเป็นขนม แต่การเดินทางกะทันหันไม่อาจเตรียมขนมได้ทัน จึงไปหยิบผลไม้ในครัวมาใส่กระเป๋าไว้ เพื่อเลี้ยงปากเลี้ยงท้อง และส่วนกลมๆ อย่างผม เต็มอึดตลอดการเดินทาง กับขนมที่อเล็ก ๆ ที่มีไว้เลี้ยงหัวใจของกลิ้งให้อิ่มเอม ช่วงเวลาการจัดกระเป๋า จึงเป็นช่วงของการตั้งเป้าล่วงหน้าว่าจะทำอะไรกันอย่างไรต่อไปในตอนเดินทาง บางที่อาจไม่เป็นไปตามแผน แต่มันก็สนุกดีที่จะใช้ช่วงเวลาเหล่านี้ นึกถึงการเดินทางที่มีกวางแพนด้าของกินเป็นส่วนใหญ่

ความตื่นเต้นของคืนก่อนการเดินทาง มักประกอบร่างขึ้นกับทุกคน รวมทั้งผมและกลิ้ง เมื่อเรากำลังจะเหยียบย่างกรายในสถานที่ที่ไม่เคยไปจินตนาการได้ก่อกำเนิดขึ้นอย่างเต็มที่ในห้วงความรู้สึก การคิดคำนึงถึงอนาคตอันไกล ความสดใสของการท่องเที่ยว ทำให้ตาสว่างอยากจะได้รุ่งสางเสียโดยเร็ว กลพลิกตัวไปมาทำให้ใบหน้าของผมอยู่ซ้ายทีขวาที ตอนที่ผมยังหลับไหลอยู่ก่อนหน้านั้น เขามีวิธีการนอนอย่างไรไม่ให้อึดอัดนะ ชักสงสัยขึ้นมาบ้างแต่ความสงสัยนั้นก็ถูกกลบด้วยเสียงกรนดังสนั่น เจ้าตัวคงหลับไปแล้ว กรนขนาดนั้นน่าจะเป็นฝันดีไม่น้อย ฝันถึงขนมแสนหวานหรือของน่าทานเป็นแน่ เพราะนอกจากกลกรนแล้ว ยังขยับปากไปมาดังจ๊อบจ๊อบ ในความฝันนั้นคงอร่อยนำดูเลย

พระอาทิตย์ส่องสัญญาณบอกเวลาเช้า เหมือนแปะมือผลัดเวรกับดวงจันทร์ สลับกันให้แสงส่องสว่างกลางท้องฟ้า แสงที่แยงตาปลุกให้ลุกขึ้นมาบิดตัว นาฬิกาบางคราอาจไม่จำเป็น ในวันที่ตื่นเต้น เรามักตื่นขึ้นมาด้วยตัวเองเสมอๆ ใจที่เต้นรัวทำหน้าที่เป็นนาฬิกาปลุกเสียงดัง ที่เต้นตบตบขับให้ตาตื่น เผลอๆ อาจดังกว่านาฬิกาปลุกทั่วไปด้วยซ้ำ เพราะนาฬิกาหัวใจเต้นดังอยู่ในตัว รัวและเร็ว

กลขยับเขยื้อนเคลื่อนตัวออกจากเตียงอย่างรวดเร็วกว่าเคย ปกติความงัวเงียจะทำให้เขาเกลือกกลิ้งอยู่บนที่นอน กระทำกิจยามเช้าอย่างเชื่องช้า ทว่าวันนี้พิเศษกว่าเข้าไหนๆ เป็นเช้าที่ว่องไว ตั้งแต่ใจที่เต้นดัง เมื่อทุกอย่างพร้อมสำหรับการเดินทาง ยกกระเป๋าเป้ใบใหญ่ขึ้นสะพายบนกายให้แน่นแนบ

รองเท้าผ้าใบที่เก็บไว้มีหยากไย่ปกคลุมเต็มพื้นที่ จนสีที่มีแทบไม่เห็น เขาบิดฝุ่นกระจายฟุ้ง ละอองฝุ่นปลิวลอยล่องบนอากาศ เหมือนที่วาดภาพถึงการเดินทางอย่างอิสระเสรี

พาหนะจะพาเราเดินทางออกสู่โลกกว้าง จุดหมายปลายทางอยู่ที่ภูเขาใกล้บ้านที่กลเคยไปอยู่ตอนเด็ก ๆ ที่ที่เข้ามาในความคิดแรกทันทีที่พูดถึงการเดินทางขึ้น เพราะเป็นภูเขาที่มองตั้งแต่ตอนนั้น ว่าอยากขึ้นไปสัมผัสผืนความงดงามด้วยตาตัวเองสักครั้ง พาหนะที่จะพาเราไปคราวนี้คงหนีไม่พ้นรถทัวร์ ด้วยกลัวรถไฟจะชักเกินใจที่หมายไปที่ปลายทางตั้งนานแล้ว รถทัวร์ซึ่งมีความสะดวกและไม่สุดไปด้านใดด้านหนึ่ง ไม่ช้าจนเวลาหยุด ไม่เร็วสุดจนข้ามช่วงเวลาระหว่างทาง เมื่อส่วนหนูที่ด้านหลังกลางลำตัวของกลสัมผัสเบาะนั่งของรถโดยสารประจำทาง ความคิดก็ไหลไป ความตื่นเต้นยิ่งทวีคูณ เพราะการเดินทางได้เริ่มต้นอย่างเป็นทางการแล้ว การเดินทางของเรา เหมือนการเข้าค่ายพักแรมของเด็กวัยรุ่น ที่ความคึกคักยังคงคุกรุ่น ต่างที่กลเดินทางคนเดียว แต่การเที่ยวของเขาก็ยังไม่ล่าพัง เพราะยังมีผมคอยพูดคุยเติมรอยยิ้มแทนความเจียบเหงาที่มักเกิดขึ้นหากไม่มีเพื่อนร่วมทาง เพื่อนที่คอยเคียงข้างนั้นสำคัญ ซึ่งวันนี้ผมกำลังเป็นเพื่อนคนนั้นให้กับกลแล้วละ

กลนั้นก็ย้อนไป เล่าถึงเรื่องตอนเด็ก ที่เขาชอบใช้หน้าท้อง เป็นของเล่นให้เจ้าน้องสาวตัวน้อย ที่ชอบมานั่งบนท้องกลมๆ แล้วดึงไปดึงมา รวมถึงเป็นหมอนนุ่มนุ่มของสาวน้อยข้างบ้านที่เขาแอบชอบ ผมยังคิดสงสัยเลยว่าตอนนั้นคล้ายอยู่ในความฝัน เหมือนมีใครมาทำให้ด้วยวบายบไปมา ช่างเป็นฝันที่เหมือนจริงเหลือเกิน

นอกจากขนมจะเพิ่มช่วงเวลาทรมานให้กับการดูหนัง อ่านหนังสือ หรือดูทีวี ยังเพิ่มอรรถรสในการพูดคุยขึ้นด้วย การแบ่งปันขนมกรุบกรอบ กีบอบเก็บ ดึงไปมาในช่วงเวลาที่การพูดคุยเป็นไปอย่างออกรสชาติ มือเลื่อนไปควานหาเสียงที่ลำเสียงใสในกระเป๋าสี เสียงถุงขนมพองเล็ก ๆ ดึงก๊อบเก็บไปมา คล้ายกับว่าถุงไหนดังที่สุดจะเป็นขนมผู้โชคดีได้ไปอยู่ในท้อง ขนมที่ถูกเลือกมักมีเปลือกสวยงาม รูปลักษณ์ภายนอกอาจหลอกสายตา เพราะบางครั้ง อาจ

อยากกินเพราะเพียงเมื่อรูปกระทบตาก็พาใจถูกกระตุ้น ความน่ากินชวนให้จินตนาการถึงความหวานหอม แต่กลังลิ้มไปว่าพอกมาเพียงท่อนเดียว ขนมท่อนแรกและท่อนสุดท้ายในกระเปาะถูกขยิบขยับไปมาในปาก แล้วก็ต้องกินผลไม้ที่ไม่ค่อยชอบสักเท่าไร แต่เพื่อช่วยเติมเต็มช่องว่างในท้อง เขาลองกินดูเผื่อจะรู้ว่ามันดีกับผมก็ได้

รถโดยสารจอดเทียบท่า ความเรงร่าก็ยิ่งเพิ่มขึ้นมา ภาพบรรยากาศปรากฏแก่สายตา หลังจากก่อนหน้ามองผ่านกระจกหนาบรทัดัวร์ เมื่อเท้าแตะลงบนพื้นที่ที่เคยคุ้น เรามักมองหาสิ่งที่คุ้นเคย พร้อมเปรยกับตัวเองว่า “เหมือนเดิมเลย” เพราะการพบกันอีกครั้งพาให้นึกย้อนกลับไปในวันวาน ความทรงจำหอมหวานที่ไม่ได้พานพบกันนานทำให้ภาพนั้นงดงาม เมื่อเหยียบย่างสู่เส้นทาง จึงเดินเข้าหาผู้คนรอบข้างเพื่อถามไถ่ถึงเขาที่จะไป รอยยิ้มหยิบยิ้นไปข้างหน้า เพื่อเริ่มบทสนทนาให้น่าฟัง รอยยิ้มแลกเปลี่ยนกันได้ไม่มีวันหมด กลับเพิ่มขึ้นทุกครั้งแถมยังส่งต่อกันได้เรื่อยไป กลจึงเป็นคนยิ้มง่าย เพราะรู้สึกชอบใจทุกครั้งที่มีคนยิ้มตาม

ร้านค้าตรงท่ารถเป็นเป้าที่เราจะเข้าไปถามหาเส้นทางที่วางไว้ ภายในร้านเต็มไปด้วยขนมนม เนย ทำให้ตาของกลมไม่มองเฉย หยิบมันขึ้นเขยชม ถ้าแกะออกดมได้คงทำไปแล้ว ขนมติดไม้ติดมือมาที่หน้าเคาน์เตอร์ เขาผลอหยิบขนมอีกแล้ว เหมือนมือหรือใจหยุดไม่ได้ เห็นขนมเป็นต้องคว้ามมาทำความรู้จักกันตลอด ก่อนจะลิ้มจุดประสงค์ที่เดินตรงมาที่ร้าน กลก็ถามทางจากพนักงานคิดเงิน

“น้อง รถสองแถวขึ้นเขามีแค่รอบเช้ากับรอบบ่าย เที้ยวสุดท้ายเพิ่งออกไปเมื่อถ้าน้อง รีบวิ่งไปน่าจะทันนะ ถ้ารถมันวิ่งช้าล่ะ”

ถ้ารถมีสี่ล้อวิ่งช้าคนที่มิเพียงสองขาจะวิ่งตามทันไหม กลรีบออกวิ่งทันที และดีที่ลิ้มขนมไว้ในร้าน เพราะใจจริงผมเองก็ยังไม่ได้เรียกร้องให้มีสิ่งใดเข้ามาในท้องเพิ่มความเจ็บปวดอีก เสียงสองเท้าวิ่งสลับซ้ายขวา พาให้เกิดเสียงดังกังวานบนพื้นถนน รู้สึกตัวกระเพื่อมแดงไปมาคล้ายขนมนุ่มนุ่มนิ่ม รถสองแถวอยู่ข้างหน้า ขับอย่างช้าๆ ถ้าคำกล่าว “สองหัวดีกว่าหัวเดียว” เป็นจริง

“สัปดาห์ก่อนเร็วกว่าสองขาแน่นอน” พลละกำลังของขาไม่อาจทนสู้แรงของล้อรถสีดำที่วิ่งไปด้วยความเร็วคงที่ที่ช้า แต่ไปไกลกว่าสองเท่าที่วิ่งกระหืดกระหอบเมื่อเบรคทดสอบแรกผ่านไป การเดินทางที่ไม่เป็นดังใจ แผนที่วางไว้ล้มเหลว จึงต้องการเปลวเทียนส่องสว่างนำทางต่อไป

คุณป้าร้านข้าวแกงซั่มมือที่มีรอยย่นไปข้างหน้า รอยที่เพิ่มพร้อมๆ กับประสบการณ์ และความเชี่ยวชาญในเส้นทาง คงมีนิกท่องมาเที่ยวถามทางเป็นประจำ เพราะทำเลทองของคุณป้าตั้งอยู่ให้คนมากมายผ่านไปมา คนแปลกหน้า บ๊องคำถามเต็มๆ ซ้ำ ๆ ทุกวัน แม้กระนั้นคุณป้าก็เต็มใจจะตอบ และมอบรอยยิ้มแฉ่งมา คุณป้าบอกให้ไปเช่ารถมอเตอร์ไซด์แล้วขับไปไกลทางขึ้นเขา เพื่อหย่อนระยะทางในการเดินให้เหนื่อยลง ไม่ลืมนึกขอบคุณผู้บอกทางพร้อมรอยยิ้มกว้าง แต่ผมกลับร้องขึ้นมาแทรกกลางรอยยิ้มนั้น เลยขอดูดูหนูน้าข้าวแกงของป้าแทน คำขอบคุณ ร้านข้าวแกงเหมือนสถานที่เติมเต็มช่องว่างในท้อง ร้านข้าวแกงจึงเป็นที่เลี้ยงปากเลี้ยงท้องของผู้ที่หัวท้ออันไทยทิวเข้าไป กลเล่ว่าเคยเสียใจอย่างหนักเมื่อร้านข้าวข้างโรงเรียนปิดตัวลง ร้านข้าวที่แอบไปซื้อข้างรั้ว เพราะอาหารในโรงเรียนที่บีบบังคับให้กินแต่ผัก ซึ่งเป็นสิ่งที่เขาผล็กเสียดลอด ความขมของมันทำให้เขาไม่ทน ดิ้นรนไปหาของอร่อย จนเจอร้านข้าวไกลๆ ป้าร้านข้าว นั้นเลี้ยงปากท้องเขาเนิ่นนานหลายปี เพราะมีแต่ขาหมูมันๆ ที่ขึ้นขอบที่สุด ยิ่งเคยคิดเลยว่า ป้าเหมือนทำหน้าที่แทนแม่ ทำกับข้าวอร่อยๆ ให้กินได้ตลอดเวลา วันที่ร้านข้าวร้างรา ป้าจะรู้ใหม่ว่า มีคนเศร้าเสียใจคิดถึงรสมือของป้าอยู่ทุกเวลานาที

เมื่อท้องอิม ปากยังร้องหาของหวาน กลเคยได้ยินมาว่า กระจพะาะของควากับของหวานนั้นแยกกัน ฟังแล้วถึง เพราะอาหารเมื่อผ่านความอร่อยที่ปาก ก็มารอย่อยรวมกันและสะสมในตัวผมอยู่ดี หลายๆ อย่างเราสร้างความรู้สึกขึ้นมาเองด้วยใจ ไม่ว่าสิ่งนั้นจะดีหรือร้าย มันอยู่ที่ใจมองว่าดีแค่ไหน ร้ายอย่างไร สำหรับเรื่องของควากับหวานคงเหมือนกัน มันเป็นเรื่องของความรู้สึก ใจเป็นผู้เลือกให้อิมตอนไหน ท้องอาจอิม แต่หากใจยังไม่อิมก็เรียกร้องให้ปากไปหาของหวานมาตบท้ายให้อิมใจ เพราะบางครั้งตัวผมเองก็อิมแล้ว กลยัง

หาของหวานมาบำเรอต่อเสมอ รวมถึงในบางเวลาผมเองยังไม่ได้เรียกห้องอาหารใดๆ เลย ยังดีที่คราวนี้มีผลไม้ชิ้นสุดท้ายอยู่ในกระเป๋าก่อน เมื่อของหวานประสานกับลิ้น ความสุขปลุกให้สดชื่น ร่างกายมีแรงขยับกายไปสู่จุดหมายแล้ว แต่ใจกลับหวั่นไหวในพาทนะที่จะพาเราไปไกลแล้ว พาทนะที่กลไม่เคยเป็นผู้บังคับใช้งานมันด้วยตัวเอง

มอเตอร์ไซค์เป็นพาทนะที่กลรู้สึกว่ามันเล็กเกินกว่าจะรับน้ำหนักร่างกายอันใหญ่โตไหว แต่วันนี้จะลองดูว่ามอเตอร์ไซค์กับเขาจะรับกันได้ไหม ขาก้าวขึ้นคร่อมพาทนะใหม่ที่ถูกลเลือก ทั้งน้ำหนักทั้งตัวลงนั่ง เบาะรถยวบลงตามแรงสัมผัสจากส่วนท้ายของร่างกาย เบาะนั้นเล็กจริงๆ แต่ใจของกลมกลเล็กกว่า มันหดลงเพราะความกลัว มือบิดคันเร่งเหมือนใจแล่นไปไกลก่อนล้อรถจะอีก ค่อยๆ ประคองรถให้ตรง ทว่าในอกโคลงเคลง ผมไม่อาจช่วยมองทางได้เลย เห็นแต่ใบหน้าข่มเหงอากำลังมองไปข้างหน้าด้วยสายตาทวาดหวน เขาขี่ไปพร้อมยีนเขาแตะพื้นตลอดเวลา เพื่อรักษาการทรงตัว สุดท้ายก็ไม่อาจบังคับทิศทางของรถคันน้อยได้อีกต่อไป ไม่มีทางที่จะหัดขี่มอเตอร์ไซค์ได้ภายในเวลาเพียงนิดเดียว พาทนะต่อไปที่เราตัดสินใจใช้คงต้องเป็นเท้าของกลมเอง

คนแต่ละคนมีพาทนะที่เหมาะสมกับตัวเองหรือเปล่า บ้างอาจชอบนั่งรถเมล์ บ้างอาจรู้สึกไม่ต้องการรถไฟฟ้ามอเตอร์เวย์ บ้างอาจชอบอะไร ไม่ทำให้กลมคลิ้งโคล้งสั่นเทาไหว เพราะด้วยขนาดของส่วนนูนกลางลำตัวด้านท้าย ทำให้โยกย้ายตัวเองไปทางไหนก็รู้สึกเบียดเสียด ยิ่งทั้งตัวลงนั่งในรถใด รู้สึกคนข้างๆ กายอึดอัดเสียทุกครั้ง เขายังเคยคิดอยากให้มีสถานที่สำหรับคนตัวใหญ่ได้ทำอะไอย่างที่ใจต้องการ ไม่ต้องกลัวใครรำคาญในความเทอะทะของตัว แต่มัวไปคิดเรื่องที่ไม่น่าเป็นไปได้ น่าจะหาทางลดส่วนท้ายนั้นดิใหม่ ถ้าปล่อยไว้บางที่ส่วนท้ายนั้นอาจจะมาพุดแข่งกับผมก็เป็นได้ คงบ่นว่า “ฉันต้องรับน้ำหนักนายมาตลอดเวลา เห็นอ้วนแล้วนะ อยากหักบ้าง” ถ้าเป็นเช่นนั้นจริงคนที่รำคาญคงไม่ใช่คนข้างๆ แต่เป็นกลมเองซะมากกว่าถ้าส่วนต่างๆ พวกนั้นพุดได้ไปหมด

เมื่อแผนที่ว่าไว้หลุดออกนอกกรอบไปไกล จึงต้องหาทางออกใหม่ไปถึงจุดหมายให้ได้ เมื่อต้องเดินเท้าไปตามทาง ระยะที่ตั้งไว้จึงเพิ่มขึ้นอีกหลาย

กิโกล ความทิวไสยเริ่มถามหา หากพาหนะอย่างรถต้องเติมน้ำมัน เช่นกัน ตัวเราคงต้องเติมอาหารไม่ให้พร่อง มองไปรอบข้างมีแต่ป่า ไม่อาจมีร้านค้าใดเปิดขายรายทาง เพราะพื้นที่แถบนี้ถูกจัดวางด้วยธรรมชาติ ซึ่งอาจไม่ได้มีแค่ความงาม แต่ให้สิ่งที่เรากำลังขาดก็ได้ ตัดสินใจตามหาสิ่งที่ธรรมชาติมอบให้ และไม่มีสิ่งใดที่ได้มาง่ายๆ กลใช้ความรู้สมัยเข้าค่ายลูกเสือมาหาของกินภายในป่า หากมีไม้สามง่ามกับหมวกปีกกว้างคงเป็นลูกเสือสามัญได้แล้วละ กลเล่าว่าเขาเป็นลูกเสือตัวใหญ่ ที่เพื่อน ๆ หลายคน มอบตำแหน่งพ่อเสือ เพราะเป็นคนหาอาหารมาให้เพื่อนทานอย่างเอร็ดอร่อยในตอนเช้าค่าย เนื่องจากความชอบในอาหาร จึงเหมือนมีพรสวรรค์ที่จะแสวงหาวัตถุดิบมาทำอาหารรสชาติถูกปากถูกใจถูกท้อง ต้องร้อง “อร่อยจังเลย” และคงเป็นการเข้าค่ายลูกเสือจริงๆ เพราะฟ้าไม่อาจสว่างได้ทั้งวัน พระอาทิตย์ซอปกหักหายไปในยามค่ำคืน แล้วตื่นมาทำหน้าที่พร้อม กับเราในตอนเช้า เราเองก็ต้องพักเช่นกัน อุทยานใกล้ๆ เป็นที่พึ่งพิงในค่ำคืนนี้ ไซคิที่มีเต็นท์ที่เฝ้ามองพื้นที่หน้าอุทยาน ร่างกายและสายตาได้เวลาพักผ่อน รอสานต่อการเดินทางในวันรุ่งพรุ่งนี้

พระอาทิตย์ตื่นมาทำหน้าที่ก่อนเราซะอีก แสงสว่างค่อยๆ กระจ่างสู่สายตาของผู้มาเยี่ยมชม แสงที่ลอดตามช่องของใบไม้ ปลูกให้จิตใจสดใสในยามเช้า เราเริ่มเดินทางเข้าหาเขาเรื่อยๆ ระยะทางที่ก้าวผ่านไปหลายกิโกล แม้ไม่มีอะไรวัดความไกลได้ มีแค่เงื่อไหลแต่ละเม็ดค่อยๆ เล็ดลอดผ่านตามช่องว่างของชั้นผิวน้ำก้ำพำ หรือที่ใครๆ เรียกว่า รูนุ่มน หลังไหลออกมาจนเหมือนไขมันที่สะสมเริ่มถูกเผาผลาญ หลายอย่างในวันวานสลายละลายหายไป แดดร้อนขึ้นเรื่อยๆ ผดเผาเราทั้งคู่ให้มันเฝิ้มไปด้วยเงื่อ เท้าเริ่มล้าทวยังเดินต่อไป แม้ทางไกลแต่ก็คงความซ้ำของขาที่ก้าวไปมา ที่ค่อยๆ เดิน ไม่ใช่เพราะไม่รับร้อนอะไร แต่เพราะเขาไม่เคยออกกำลังกายมาก่อนเลยต่างหาก สองเท้าที่ค่อยๆ เดินไป เหมือนจะเริ่มอ่อนล้าจนรับน้ำหนักตัวกลไม่ไหว หยุดพักครู่ใหญ่ น้ำเติมเข้าร่างกายแทนในส่วนที่เสียไป เมื่อได้นั่ง ทุกส่วนในร่างกายคล้ายดีใจ ถ้าหากมันบอกได้ ส่วนอวัยวะที่พูดได้อย่างผม ไม่เห็น้อยอะไร เพียงแค่นั่งนูนออกมาเท่านั้น พุงของคนอื่นจะทำหน้าที่ได้บ้างไหม ถ้ามีโอกาสลองซักทาย

กับพุงใครสักคน ก็อยากถามให้หายฉงนดูสักที

ผมไม่อาจมีวิธีใดช่วยก็ได้ นอกจากเป็นเพื่อนพูดคุย กลับยิ่งทำให้เขาใช้พลังงานหนักมากขึ้นไปอีก เพราะเสียงที่ตบกลับมามักแหบพร่าและปนเสียงหอบเป็นระยะ แต่กลเริ่มเดินต่อด้วยใจที่ไม่ย่อท้อ เพราะทางข้างหน้าเริ่มเป็นวิวของทิวเขา ประดับประดาด้วยต้นไม้ใหญ่ ไม่รู้ใครเป็นผู้แต่งแต้มเติมต้นไม้ให้เต็ม ข้างเป็นการจัดวางที่สร้างความงามให้เกิดแก่สายตาของเรา ยิ่งนัก

สิ่งที่พบเจอไม่อาจกำหนดได้เสมอ อาหารก็เช่นกัน การเลือกกินนั้นคงไม่ใช่ว่าจะทำได้ตลอดเวลา เพราะพื้นที่รอบข้างเป็นภูเขาและป่า พืชผักนานาจึงเป็นสิ่งที่เติมเต็มร่างกายที่เหนื่อยล้ากลับมีแรงขึ้นมาได้ เมื่อพนักกระทบกับผักเสียงกรอบที่ปกติเขาได้ยินจากขนมเกือบแก็บก็ดังขึ้น เสียงนั้นไม่เหมือนที่เคยฟังมันดังขึ้นพร้อมความขมจากน้ำที่พุ่งออกมาจากผัก แต่ชานทั่วปาก แม้จะไม่คุ่นเคย แต่รสชาตินั้นเมื่อเกิดขณะความหิวเข้าครอบครองไปทั่วห้อง สร้างความอร่อยให้เกิดขึ้นได้เช่นกันกับอาหารหวานมันที่เคยกิน จากแค่จินตนาการถึงความขมที่เขาเคยอมบอระเพ็ด ทำให้รสนั้นฝังลึกเข้าไปในจิตใจ และไม่อยากลองลิ้มผักได้อีกเลย แม้บอระเพ็ดเป็นสมุนไพรสมุนไพรรสขมแน่นอนอยู่แล้วก็ตาม แต่ก็ตัดสินใจและเหมารวมว่าพืชทั้งโลกมีรสชาติร้ายกาจที่ถือเป็นสิ่งผิดพลาดที่เข้าไปในปาก อาหารรสหวานจึงเป็นสิ่งที่ติดใจมานานตั้งแต่นั้นมา

พระอาทิตย์เริ่มหมดเวลาแสดงความจำของวัน นกร้องขับขานขึ้นเริ่มบินกลับรัง การเดินทางของวันใกล้จะได้เวลาพัก ความพยายามของกลมเริ่มจะเห็นผลสำเร็จ เราใกล้เขาเข้าทุกที แต่เวลานี้ ฟ้าเริ่มส่งสัญญาณให้พักผ่อน ผ้าห่มและหมอน พร้อมเตียงสำหรับนอนที่หยาบยืมาถูกดึงออกมาวางใต้ต้นไม้ใหญ่ เพื่อให้กลเอนกายที่เมื่อยล้ามาทั้งวัน ข้างนอกผิงไฟให้ให้อุ่น ใกล้เคียงมีเสียงจิ้งหรีดขับกล่อม เหมือนท่วงทำนองของเพลง ส่วนความอบอุ่นในตัวของผมได้แบ่งปันให้กลอย่างเต็มที่ เพดานห้องนอนคืนนี้สวยงามกว่าคืนไหนๆ แสงดาวพร่างพราวที่หยอกเย้าดวงจันทร์ เป็นภาพฝันใกล้ตา ตัวของผมกระเพื่อมขยับลงช้าๆ ตามจังหวะการหายใจ เขาเองก็ใกล้จะหลับไป ด้วยฝัน

สวยงาม

เวลาฟ้าเปลี่ยนแปรสี จากจากพื้นหลังสีดำ ความสว่างค่อยๆ คืบคลานเข้ามา พร้อมๆ กับแสงดาวที่ลดเลือนความจรัสชัดลง แทนที่ด้วยดาวดวงใหญ่ในระบบสุริยะทำงานผลัดเปลี่ยนเวลาส่องสว่างสู่ท้องฟ้า สีส้มอ่อนๆ ที่สะท้อนสีนเขา หยอกเย้าปลายใบไม้ที่มีน้ำค้างจากคำคืน ภาพท้องฟ้าคล้ายแปรงผ้าใบผืนใหญ่ เหมือนใครบนนั้นระบายสีสีนให้คนข้างล่างสัมผัสศิลปะ เพียงผละสายตาจากสิ่งที่ทำตรงหน้า แล้วดันส่วนบนสุดของกายให้สายตาสัมผัสกับฟ้าที่ฟ้าใจจะลายตามสีที่ละเลงนั้น

เมื่อสิ่งมีชีวิตทุกสิ่งรอบกายเริ่มเคลื่อนย้ายจากที่นอน ออกทำหน้าที่ของตัวเอง หน้าทีวันนี้ไม่ใช่สิ่งที่ต้องทำ หากแต่เป็นสิ่งที่อยากทำ ภาพความสวยงามรอบกายทำให้ใจกระปรี้กระเปร่า ขามีแรงอีกครั้ง ก้าวที่ว่องไวขึ้นจากการฝึกฝนเมื่อวาน เขาเริ่มเชี่ยวชาญกับการเดินมากขึ้น เราเริ่มเดินอย่างเพลิดเพลิน เมื่อถามไถ่คนใกล้เคียงพบว่าถ้าจะไปภูเขาสูงข้างหน้า ต้องผ่านเขา ลูกเล็กน้อยรายทางก่อน กว่าจะถึงจุดหมายปลายทางที่ต้องการ ต้องพันผ้าอุปสรรคเล็กๆ น้อยๆ ที่คอยปั่นป่วนใจเราให้ได้ มองไปข้างหน้าพบทางคดเคี้ยวเป็นเส้นแนวยาวสุดลูกหูลูกตา แต่กลับจะทำให้สุดหัวใจที่จะไปส่งผมและชมความงามบนนั้นให้ได้ ถามกลไปว่าตัวผมทำให้หนักไหม เขาจึงเล่าเรื่องราวในตอนที่ให้ฟังแทนคำตอบ การละเล่นที่ชอบเล่นกับเพื่อนคือขี่ม้าส่งเมือง คนตัวใหญ่ที่ทำหน้าที่พิเศษควบคุมเกม ทำให้ชนะทุกครั้ง แม้ไม่ใช่คนวิ่งเร็วอะไร แต่เพราะทนความหนักของเพื่อนไหว ใจเขาก็เหมือนกันทนรับความหนักหนาได้หมด ด้วยใจทรหดนี้แหละที่ทำให้เขาสู้จนถึงตอนนี้

ขั้วโมงแล้วขั้วโมงเล่า ระยะทางหลายกิโล ทำให้น้องของกลเหมือนโตขึ้นมา หลายส่วนของร่างกายที่นุ่มนิ่มได้เปลี่ยนเป็นกล้ามเนื้อที่แข็งแรง คล้ายเยลลี่น้ำหวานที่ถูกแช่แข็ง ความตึงของมัดกล้ามเนื้อที่เพิ่มความรู้สึกเมื่อขี่ม้าทุกครั้งที่เท้ากดลงบนพื้นดิน ความเจ็บแผ่กระจายตั้งแต่ปลายนิ้วเท้าไล่ขึ้นทั่วทั้งขา เราเดินผ่านเนินเขาเล็กน้อยมากมาย ดอกไม้รายล้อม เหมือนความโอบอ้อมที่ธรรมชาติมอบให้ แผลงปอและผีเสื้อบินอยู่ไม่ไกล เผยให้เห็นกลไกของสิ่ง

เล็กน้อย ฝืนเลือดคายน้ำหวานจากดอกไม้ ส่วนเจ้าดอกไม้ก็ได้ฝืนเสีมาแพร่กระจายความสวยงามให้เต็มขุนเขา เมื่อมองไปรอบๆ ความเหนื่อยเมื่อยล้าคลายหายไป ระยะทางไกลอาจทำให้กายเหนื่อยล้า แต่ไม่ซ้าก็หายถ้าใจมองเห็นความงามรอบข้าง กลเดินขึ้นเลาะตามแนวสันเขาลูกแล้วลูกเล่า ไต่ระดับขึ้นมาเรื่อยๆ ทางเดินเริ่มมีเชือกกันให้จับ แสดงว่าใกล้ความสูงชันแล้ว ไม่นานเริ่มมีหมอกปกคลุม มองหันหลังกลับไปพบทางไกลสุดสายตาบอกว่าเราใกล้จะถึงเส้นชัย ยิ่งสูงยิ่งหนาวคงใช้กับคราวของเราไม่ได้ เพราะออกแรงเดินเท่าไรรยังร้อนมากเท่านั้น แดดกลางศีรษะแผดเผาไขมันในตัวจนตัวชุ่มไปด้วยเหงื่อไคล พระอาทิตย์ฉายแสงแยงเมฆออกมา จ้าจนทำให้ตาพร่ามัว ตัวของกลเริ่มสั่น เพราะยิ่งก้มตามองต่ำ ยิ่งเห็นก้อนหินข้างล่างเล็กลงเรื่อยๆ ภูเขาที่เคยใกล้ๆ เท้าในตอนเข้าดูบางลงถนัดตา ต้องเปลี่ยนมามองข้างหน้า เทือกเขาสลับซับซ้อนกันเห็นเป็นขอบชัดและจางตามความห่างจากสายตา ยิ่งปืนไปไกล หุบเขาเริ่มล้อมรอบกาย กับปุยมะฆยอกเฝ้าสันเขาพาให้ใจเคลิ้มไป ความเหน็ดเหนื่อยลดลงมาเมื่อภาพรอบข้างช่างสวยงาม

ก้าวผ่านความเหนื่อยล้า เพื่อจุดหมายปลายทางที่สดใสงดงาม ในวันที่เหนื่อยมักจะท้อแต่พอมองตรงดูในวันที่ถึงเป้าหมายที่ไผ่ฝัน จะรู้ว่ามันคุ้มค่าที่ฝ่าฟันมา ทางที่เดินเริ่มขรุขระและลาดชันขึ้นเรื่อยๆ ทั้งความเมื่อยล้าที่ก่อเกิดขึ้นมา และแล้วก็เห็นจุดหมายอยู่ไม่ไกล ไต่ข้ามเขาแต่ละลูกไปจนถึงเขาสุดท้าย ยิ่งใกล้ทางยิ่งสูง ทิวเขาที่ผ่านมา บอกเราว่าผ่านอะไรมามากมายแค่ไหน และเรากำลังจะทำได้แล้ว

ดอกหญ้าปลิวไสวใกล้สายตา ส่งสัญญาณว่ายอดเขาใกล้เข้ามา แม้แต่ดอกหญ้ายังมีความงามในตัวเอง ธรรมชาติช่างสรรสร้างทุกสิ่งให้เป็นความเพลิดเพลิน เพียงแต่เราจะมองเห็นคุณค่าของมันหรือไม่ ดอกไม้ที่รายล้อมเต็นท์ระบายออกเฝ้ากับลม สันเขาสีเขียว สีทอง เสียงจิ้งหรีดและนกร้อง เหมือนท่วงทำนองเจริญใจ เราอัมเพลงบรรเลงให้คิดคัก ผมยึกยักตัวไปมา ระบายหน้าท้องช่างคล่องจงกับทำนองเพลงและความครื้นเครงเสียจริง

เมื่อเท้าของกลก้าวจากพื้นชันขึ้นสู่ผิวราบเรียบ เขายืนขึ้นมองขุนเขา

ที่ร้ายล่อม มวลเมฆขยับกายเคลื่อนตัวผ่านภูเขาตรงหน้า ตรงนี้สูงและสวยจน
 ละสายตาไม่ได้ ยืดแขนสุดมือคล้ายจะแตะเมฆบนท้องฟ้า เหมือนคนบนนั้น
 พวยพุ่งเมฆให้ลอยไปไม่หยุดยั้ง สวรรค์ก็ใกล้จนเกือบสัมผัสได้ ใกล้ๆ มีป้ายเขียน
 “จุดสูงสุด สองพันเมตรจากระดับน้ำทะเล” จุดหมายปลายทางที่ได้ชนะตัวเอง
 เหมือนการพิชิตยอดเขาคือการพิชิตใจของเรา รางวัลของการพิชิตครั้งนี้คงเป็น
 รางวัลยิ่งใหญ่ที่สร้างสรรค์โดยธรรมชาติที่รับมอบมาแล้ว

เมื่ออุณหภูมิในบรรยากาศต่างมีความเป็นตัวของตัวเอง มีความร้อน
 ความเย็นต่างกัน พลันเกิดสิ่งหนึ่งพัดผ่านหน้า พัดพาความเหน็ดเหนื่อยหายไป
 สิ่งที่ทำให้ความเย็นกายแผ่ซ่านไปถึงใจ ในความคลายร้อนเหมือนความอบอ้าว
 ได้ลดทอน เกิดช่วงพักผ่อนระหว่างทาง ถ้าหากในชีวิต มีลมในใจบ้างคงช่วยให้
 เย็นชื่นใจ คลายความร้อนภายในให้หลุดพ้นไป คิดว่ากลองคงติดพัดลมที่ใจไว้
 เหมือนกัน เพราะเขารับแรงกดดันทุกวันได้ไหว โทนจะชื่อเรียก ที่ไม่ได้มีแค่
 บรรยายลักษณะส่วนกลมของลมเท่านั้น บ้างใช้คำวิเศษณ์ขยายคำนาม บอก
 รูปร่างลักษณะที่ดูขยายอย่างชัดเจน แม้คำเหล่านั้น เป็นคำสั้นๆ แต่มันก็สั้น
 ส่วนหน้าอกข้างซ้ายในกายทุกครั้งที่ฟัง แต่ก็ไม่ได้เก็บสิ่งนั้นมาบันทึกจิตใจ
 ไม่ทำให้ใจรุ่มร้อน เพียงบิดเป่าสิ่งนั้นให้ปลิวอ่อนไม่เก็บมาใส่ใจ เขาจึงมีหัวใจ
 ที่เย็นในคราวที่ร้อน และอบอุ่นในคราวที่หนาวเย็น ไม่อบอ้าวในเวลาใดๆ

แสงของวันเริ่มลดลง สีสัมผัสทามเต็มท้องฟ้า กลอนอนมองดู
 พระอาทิตย์ลับสายตาหายไปหลังม่านภูเขาโดยไม่กล่าวคำลาใด หรือเพราะจะ
 มีแสงของวันใหม่เกิดขึ้นทุกครั้ง ส่วนพระจันทร์ขึ้นมาแทนที่เป็นอย่างนี้ทุกวัน
 การบอกลาอาจไม่ใช่สิ่งจำเป็น หากมีความทรงจำดี ๆ ในช่วงเวลาที่พบกัน
 แค่นั้นน่าจะพอ

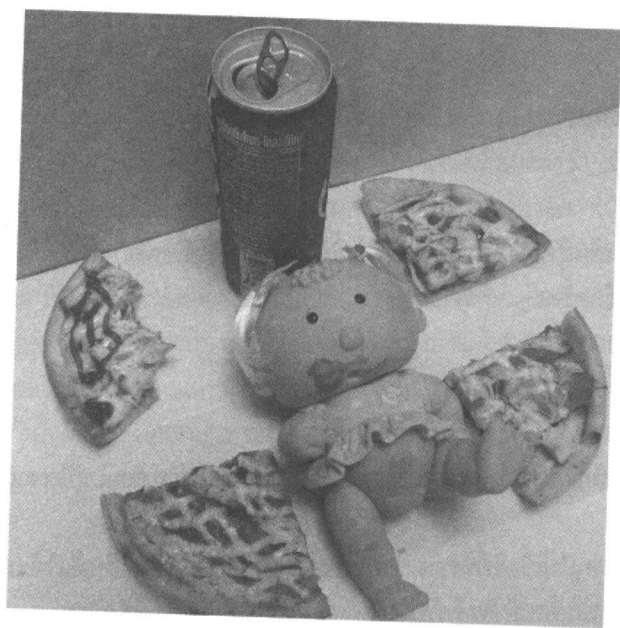
ความเจ็บปวดรวดร้าวที่พากลมยลความงามที่นี้หมดลงแล้ว กลอง
 สัมผัสได้ถึงการเปลี่ยนแปลงของร่างกาย พลันมองไปที่เท้าที่เดินทางพาเขามาที่นี้
 ทันทีมองเห็นรองเท้าผ้าใบเปื้อนไปด้วยดินทราย มองได้โดยไม่ต้องชะโงกหน้า
 เพราะไม่มีสิ่งใดกั้นช่องว่างกลางระหว่างดวงตาและหน้าเท้า

ตัวตนที่ลางเลือน เหมือนสายตาที่พร่ามัว ภาพที่ผมเห็นเริ่มสลัว เป็น

ความก้ำกึ่งระหว่างครั้งหลับกับครั้งตื่น ร่างกายคล้ายหายไป สัมผัสนุ่มนวลจากมือของกลคล้ายการโอบมือลา ทว่าการรับรู้การเคลื่อนไหวที่พาดผ่านไป ไม่ชัดเจนเช่นก่อน ความเจ็บปวดได้ลดทอน เหมือนถูกผ່อนแรงต้านจากภายในที่เคยทำให้ยื่นตัวออกไปกลายเป็นตึงตูดเข้ามา การยุบตัวของผิวหนังได้หลอมรวมร่างผสานเป็นหนึ่งกับกายของกล ผมตัดสินใจจะหลับตาลงช้าๆ ภาพตรงหน้าคล้ายคล้ำยคล้ำยคล่าว่าเป็นภาพฝัน ไม่มีถ้อยคำลาใดๆ เอ่ยออกมา เปลือกตาปิดลงอีกครั้ง พร้อมความหลังที่สวยงาม

การร่ำลาอาจเป็นสิ่งที่เศร้าเกินไป เพราะไม่แน่ว่าเราจะพบกันใหม่ อีกครั้งก็ได้ ใครจะรู้?

เพื่อนคนละโลก

จุลดา จุลเจริญ

เด็กผู้หญิงคนหนึ่งกำลังส่งยิ้มให้เธอ เธอคือเพื่อนแสนดีที่แต่งงานอยากพบอีกครั้ง

๐๐๐๐๐๐๐๐๐๐๐๐๐๐๐๐๐๐

“ลองหัดกินสิ นี้อร่อยนะ”

เด็กดื้อมีที่ทำกระแจะกระงอดเล็กน้อย เมื่อแม่ตักบรอกโคลีในจานผัดผักยื่นมาให้

“หนูไม่เชื่อแม่หรอก ว่ามันจะอร่อย” เธอกลับตักคืนมันให้แม่

“ไม่ลองแล้วจะรู้หรือไง สอนยากจริงๆ เด็กคนนี้”

คนเป็นแม่อดหงุดหงิดใจไม่ได้ ไม่ว่าจะสอนให้ลูกทานผักสักกี่ครั้งก็ไม่เคยได้ผล เป็นอย่างนั้นมาตั้งแต่เล็ก จนตอนนี้เริ่มจะโตเป็นสาวแล้ว ‘คงเป็นความผิดของแม่เองละมัง’ แม่ของเด็กดื้อได้แต่คิดในใจอย่างรู้สึกผิด เพราะตั้งแต่ “แต่งงาน” เริ่มทานอาหารได้เอง แม่ของเธอก็ไม่เคยคะยั้นคะยอให้เธอทานผักเลย ถ้าจะมาบังคับเอาตอนนี้คงจะเป็นงานยาก เหมือนกับการเข็นครกขึ้นภูเขาแล้วแหละ

“แต่งงาน” เด็กผู้หญิงหน้าตาน่ารัก ขัดกับรูปร่างอ้วนตุ้ตะ เธอมีอายุ ๑๒ ปี เป็น ‘วัยกำลังซน’ หรือ ‘วัยกำลังกินกำลังนอน’ นี่คงเป็นสาเหตุหลัก

ของรูปร่างที่เธอไม่ค่อยพอใจ เมื่อมองมันผ่านกระจก เพราะเธอมักจะขอให้แม่พาเข้าร้านฟาสต์ฟู้ดเป็นประจำ และร้านพิซซ่านั้นเป็นร้านที่โปรดปรานของเธอนิสัยไม่ดีอีกอย่างของเธอคือ เธอไม่แม้แต่จะขยาดแล 'ผักหรือผลไม้' แม้สักนิดมันทำให้เธอท้องผูกอยู่บ่อยครั้ง แต่เธอกลับไม่ใส่ใจ

ในชีวิตประจำวันของเธอ นอกจากเรียนหนังสือและทำการบ้านแล้ว ก็มีแต่ กิน นอน ดูทีวี แต่วันนี้เป็นวันปิดเทอมวันแรก เธอจึงไม่จำเป็นต้องไปโรงเรียนและทำการบ้าน

ตกกลางคืน ทุกคนในบ้านต่างหลับสนิทกันหมด เว้นก็แต่เด็กคือ แดงกวาง ที่ยังไม่หลับ ท้องไส้ปั่นป่วน และได้แต่เรียกร้องว่า 'ฉันทิวๆๆ' และแน่นอนเธอคงไม่ปฏิเสธที่จะทำตามกระเพาะอาหารร้องขอ

เธอนึกถึง "พิซซ่าน้ำคาโบนาร่า" ที่คุณน้าซื้อมาฝากหลังกลับจากที่ทำงาน มันคงกำลังรอคอยเธออยู่ในตู้เย็น ถ้ากินกับซอสมะเขือเทศคงอร่อยเหาะเธอค่อยๆ ย่องออกจากห้องนอนซึ่งอยู่ชั้นบนของบ้าน ลงมายังห้องครัว ถ้าขึ้นเธอไม่ย่อง แม่คงได้ยินและออกมาเอ็ดนำดูเขียว ก็แหงละ อยู่บ้านทั้งวัน ก็กินทั้งวัน แล้วดึกตื่นยังออกมาหาอะไรกินอีกจนได้

กล่องพิซซ่าน้ำโปรดมาอยู่ตรงหน้าเธอแล้ว เธอไม่รีรอที่จะเปิดมันออก

"โอ๊ยๆ เกิดอะไรขึ้นเนี่ย!"

แดงกวาร์้องออกมาด้วยความประหลาดใจ หลังจากที่เปิดกล่องพิซซ่าน้ำของโปรด ปรากฏมีแสงสว่างวาบ รู้สึกสายตาพร่าไปชั่วขณะ พร้อมกันนั้นเธอก็กำลังถูกแรงดึงดูดให้ไปที่ไหนสักแห่ง จนตอนนี้เธอเริ่มจะรู้ตัวแล้วว่า ที่นี่คือสวนผักในบ้านของใครสักคน

"ฉันทรอเธอมาตั้งนานเนอะ แดงกวาง กว่าเธอจะมา"

เสียงที่แดงกวางได้ยิน เป็นเสียงของสาวน้อยหน้าตาจิ้มลิ้มน่ารักซึ่งยืนอยู่ตรงหน้า ตัวเล็กบอบบาง ดวงตาของเธอแวววาวสุดใส เปล่งประกายแฉกแฉกมีเลือดฝาดระเรื่อ เมล็ดขี้มดที่ส่องข้างแก้ม สาวน้อยยื่นมือมาตรงหน้าแดงกวางที่ยังคงกึ่งนั่งกึ่งนอน ข้างๆ ต้นผักชี แดงกวางปฏิเสธน้ำใจจากสาวน้อย

ตรงหน้า ก่อนจะถูกขึ้นด้วยตัวเอง และพบว่าตัวของเธอมอมแมมไปด้วยเศษดิน

“ที่มันที่ไหนล่ะ ฉันจำได้ว่าฉันกำลัง... เออ... กำลังอยู่ในบ้านของฉัน”
 แดงกวากล่าวอย่างอึกอักเล็กน้อย “ฉันได้กลิ่นพิชชามาจากตัวเธอนะ แต่ข้างเธออะ ฉันรู้อยู่แล้วล่ะว่าเธอต้องมาที่นี้ในสักวัน”

“ทำไมล่ะ ทำไมฉันต้องมาที่นี้ในสักวัน และฉันจะได้กลับบ้านไปเจอพ่อกับแม่ของฉันมั้ย เอ๊ะ! เมื่อกี้ เธอเรียกฉันว่า แดงกวา เธอรู้จักฉันนี่สิ”
 แดงกวาดถามอย่างกังขา

“ก็ใช่ล่ะสิ แต่ฉันคงบอกเหตุผลกับเธอไม่ได้หรอกนะ” สาวน้อยอธิบายอย่างสดใส

“ที่นี้คือ ‘ดินแดนแห่งพิชพรรณ’ ซึ่งคงต่างจากโลกของเธอไม่มากนักน้อย อย่างน้อยเธอก็มองไปรอบๆ ตัวเธอในตอนนี้นี่สิ ว่าบ้านของฉัน ปลุกผักกึ๋นชนิด ผลไม้กึ๋นชนิด ไม่ใช่แค่บ้านฉันนะ ข้างบ้านฉัน หรือแม้แต่ตามที่ต่างๆ ก็เช่นกัน” แดงกวายังคงสับสน จึงได้แต่ฟังๆ ไป โดยไม่ได้แย้งอะไร และเพราะความเป็นเด็ก มันคงสนุกไม่น้อย ‘แต่ เอ๊ะ! ดินแดนแห่งพิชพรรณนี่เธอจะสนุกออกมัยเนี่ย’

“ฉันชื่อ ‘คัมเบอร์ลี’ ยินดีที่ได้รู้จักนะ”

จากนั้นคัมเบอร์ลีพาแดงกวาไปพบกับแม่ของเธอซึ่งกำลังทำครัวอยู่ แม่ของคัมเบอร์ลีไม่แปลกใจเลยสักนิดที่พบกับแดงกวา เพราะเหมือนว่าเธอรู้ล่วงหน้าอยู่แล้ว

แต่คนที่แปลกใจกลับเป็นแดงกวาและต้องตกใจมากกว่าเดิม เมื่อ “คุณแม่มาที่นี้ได้อย่างไรคะ มารับหนูกลับบ้านใหม่มั้ยคะ”

“ไม่ใช่หรอกนะ แดงกวา แม่ไม่ใช่แม่ของหนู แม่เป็นแม่ของคัมเบอร์ลี แต่ว่าจะเรียกว่าแม่ก็ได้นะลูก”

“แล้วทำไม...” แดงกวาพูดตะกุกตะกัก สีหน้าเต็มไปด้วยความสับสนสงสัย

“แม่หน้าเหมือนแม่ของหนูใหม่มั้ยลูก ไม่ใช่หรอกจ้ะ มันก็แค่ความ

บังเอิญ” แดงกวารับฟังชี้แจงแต่ในใจรู้สึกสับสนและเกิดคำถามขึ้นว่า ‘มันจะใช่ความบังเอิญจริงหรือ’

“คัมเบอร์ลี เธอจะบอกวิธีกลับบ้านให้ฉันได้หรือยัง”

“เธอไม่ต้องกังวลไปหรอกนะแดงกวา ฉันบอกแล้วเมื่อถึงเวลา เธอก็จะได้กลับไปหาพ่อกับแม่ของเธอแน่นอน และฉันรับรองว่ามันไม่กินเวลานานเกินไปด้วย”

“พ่อกับแม่จะเป็นห่วงฉันมากมัยนะ”

เข้าตรู่อันสดใสในวันต่อมา แดงกวาซึ่งนอนในห้องเดียวกับคัมเบอร์ลีตื่นขึ้นมาด้วยความฉงนใจ เพราะตอนนี้ก็เป็นเวลาที่เข้ามามาก แต่ที่นอนข้างๆ กลับว่างเปล่า ‘คัมเบอร์ลี เธอตื่นเข้าไปไหนนะ’

สาวน้อยผู้ตื่นเข้ากำลังช่วยแม่ของเธอรดน้ำต้นดอกมะลิในรั้วบ้านที่ส่งกลิ่นหอมขจรขยายไปทั่วทุกทิศ ก่อนที่เธอจะเล่นกับเจ้าผีเสื้อสีชมพูอย่างสนุกสนานร่าเริง เมื่อแดงกวาเห็นภาพนั้นก็อดที่จะยิ้มตามไม่ได้

“ตื่นแล้วหรือแดงกวา ดีแล้ว เราไปวิ่งจ็อกกิ้งสูดอากาศกันดีกว่าเนอะ” คัมเบอร์ลีพูดกับแดงกวาอย่างสดชื่น ก่อนจะพากันไปเปลี่ยนเสื้อผ้าเพื่อเตรียมตัวออกกำลังภายในตอนเช้า

“ฉันไม่เคยทำอย่างนี้เลยคัมเบอร์ลี แสกๆ” แดงกวาพูดพลางหอบเหนื่อย หลังจากที่ตั้งสองคนวิ่งกันมาเกือบครึ่งชั่วโมงแล้ว

“แดงกวา เธอทนหน่อยนะ แรกๆ ฉันก็เป็นอย่างเธอนี้แหละ นานๆ เข้าเดี๋ยวเธอก็ชินไปเอง” คัมเบอร์ลีพูดให้กำลังใจ

“หมายความว่า เราจะวิ่งกันอย่างนี้ทุกเช้าเลยหรือ”

“ใช่แล้วละ และฉันก็อยากให้เธอมีสุขภาพที่ดีขึ้นนะ ได้ออกกำลังกายแล้วสูดอากาศยามเช้านี้มันสุดยอดเลยนะ เธอว่ามัย”

“มันก็ใช่ะ แล้วเธอรู้ได้ไงว่าฉันสุขภาพไม่ดี”

“เพราะว่าเธอเอาแต่เขี่ยผักในอาหารทุกมื้อไงล่ะ เธอต้องเป็นโรค

ท้องผูกแน่ๆ เลย ถ้ายังไม่หัดกินผักบ้าง”

“และฉันก็ต้องถูกคุณแม่ของเธอตีมือทุกครั้งที่ฉันเขียนนอก”

“และมันคิมัยละ แดงกวา”

“มันก็ดีแหละ ฉันเริ่มจะถ่ายคล่องมากขึ้นกว่าเมื่อก่อน แต่มันแยตรงที่ฉันต้องฝืนใจกินมันนี่สิ”

ทั้งคิมเบอร์ลีและแดงกวา หลังจากวิ่งจ็อกกิ้งมาครบหนึ่งชั่วโมงแล้วก็พากันมานั่งพักเหนื่อยตรงม้านั่งสีฟ้าสดใสข้างๆ ริมบึงที่ล้อมรอบไปด้วยต้นส้มจี๊ดที่ส่งกลิ่นหอม เลยยิ่งทำให้บรรยากาศรอบๆ แสนสดชื่น

“แดงกวา เธอไม่จำเป็นต้องฝืนเลยนะ เธอลองเปิดใจสิ แล้วสังเกตดูว่าทำไมทุกคนที่อยู่รอบตัวเธอ ไม่ว่าจะเป็น ‘ดินแดนแห่งพิชพรรณ’ แห่งนี้ หรือ ‘ที่บ้านของเธอ’ ก็ทานกันทั้งนั้น แล้วพวกเขา ก็อยากจะให้เธอลองหัดทานผักผลไม้พวกนี้ เพราะพวกเขาอยากเห็นเธอมีร่างกายที่แข็งแรงนะ”

คิมเบอร์ลีเอ่ยอย่างกระตือรือร้น พลางเด็ดส้มจี๊ดลูกเล็กๆ ออกมา ๒ ลูก นำมาแบ่งให้กับแดงกวา และกล่าวต่อไปว่า

“และที่ดียิ่งไปกว่านั้น ผักและผลไม้ต่างๆ คือสิ่งที่ธรรมชาติสรรค์สร้างขึ้นมาให้กับ ‘พวกเธอ’ และ ‘พวกเรา’”

เมื่อแดงกวาได้ยินสิ่งที่คิมเบอร์ลีอธิบาย เธอก็เริ่มเข้าใจอะไรๆ มากขึ้น พลางแกะเปลือกส้มตามคิมเบอร์ลีและทานมันด้วยรสชาติที่อร่อยมากกว่าทุกครั้ง

หลังจากกลับมาจากการสูดอากาศยามเช้า เพื่อนรักหมาดๆ ก็ชอบเอาส้มที่เด็ดได้ในสวนมาฝากคุณแม่ แดงกวาต้องประหลาดใจกับดินแดนแห่งนี้มากขึ้นไปอีก เมื่อเด็ดส้มออกมาจนเกือบหมดก็กลับมีส้มจี๊ดลูกใหม่งอกออกมา

ผ่านไป ๕ วัน แดงกวาต้องทำกิจกรรมใหม่ๆ ที่ไม่เคยได้ทำมาก่อน เธอเริ่มเรียนรู้และชิมซบมันทีละนิดจากเพื่อนใหม่ ในแต่ละวันที่ผ่านไป แดงกวาลองหัดทานผักและผลไม้มากขึ้น แม้บางทีเธอต้องฝืน แต่เธอก็ค่อยๆ เปิดใจทีละนิด ด้วยฝีมือของ ‘คุณแม่’ และ ‘คิมเบอร์ลี’ เธอมักจะทำกิจกรรมกับ

สองแม่ลูกในบ้านอยู่บ่อยครั้ง เช่น รดน้ำต้นไม้ พรวนดินพืชผัก วึ่งจ๊อกกิ้งในตอนเช้า ช่วยทำกับข้าว และคุณแม่ก็พาสองสาวไปว่ายน้ำกับเพื่อนในหมู่บ้านเดียวกัน แต่งวารู้สึกดีในสิ่งที่ได้กระทำกับสองแม่ลูก แต่เธอก็คิดถึงบ้านของเธอไม่น้อยเช่นกัน

เช้าวันต่อมา ในขณะที่คิมเบอร์ลีและแตงกวากำลังช่วยกันรดน้ำต้นไม้ที่สวนผัก จู่ๆ ก็มีหยดน้ำหยดแล้วหยดเล่าแต่ละลงมาที่จมูกของแตงกวา เป็นน้ำฝนที่มาจากพายุฟ้า แทนที่ทั้งสองคนจะรีบหลบฝน แต่กลับสนุกสนานกับน้ำฝนที่โปรยลงมาอย่างร่าเริง หลังฝนซา ทั้งสองคนก็ไปเปลี่ยนเสื้อผ้าเพื่อออกไปวิ่งตามปกติ แต่หลังจากกลับมาจากการวิ่งจ๊อกกิ้ง แตงกวากลับรู้สึกครั่นเนื้อครั่นตัว เธอกำลังป่วยเป็นหวัด

“แตงกวา ฉันขอโทษนะ ที่ชวนเธอเล่นน้ำฝน ฉันลืมไปว่าสุขภาพร่างกายของเธอไม่ได้มีภูมิคุ้มกันเท่าฉัน ถึงได้ชวนเธอเล่นน้ำฝนอย่างนั้น” คิมเบอร์ลีเดินถือข้าวต้มกึ่งเข้ามาให้แตงกวาถึงในห้องนอน พลังงล่าวอย่างรู้สึกผิด

“ไม่เป็นไรหรอก ฉันก็ผิดด้วยแหละ อีกอย่าง ฉันไม่ได้รู้สึกมีความสุขและสนุกมากขนาดนี้มาก่อนเลยนะ” แตงกวาเอ่ยกับเพื่อนรักอย่างไม่ได้กังวลอะไร

“แต่ฉันทำให้เธอป่วยนะ”

“เธอจะรู้สึกผิดไปทำไม แคंप่วย ฉันยังไม่ตายสักหน่อย เธอรู้มัยว่าการป่วยครั้งนี้มันทำให้ฉันรู้อะไรบางอย่าง”

“???”

“ก็ปกติทุกครั้งที่ผมป่วย ฉันจะมีอาการแย่มากจนต้องเข้าโรงพยาบาลเกือบอาทิตย์ แต่ครั้งนี้มันกลับกันนะ ฉันรู้สึกดีขึ้นกว่าแต่ก่อนตั้งเยอะ”

“สงสัยเป็นเพราะกิจวัตรประจำวันที่เปลี่ยนไปของเธอละมัง”

“ฉันรู้แล้วละ ขอบใจนะ ที่ทำให้ฉันเป็นคนใหม่”

หลังจากแตงกวาหายป่วย เธอใช้เวลาพักผ่อนเพียง ๓ วัน เธอก็

กลับมาว่าเรื่องเป็นปกติ แต่วันนี้คงจะเป็นวันสุดท้ายของเธอกับเพื่อนใหม่

“แตงกวา เธอจะได้กลับบ้านแล้วนะ ตีใจมัย”

ตกกลางคืน ในขณะที่คัมเบอร์ลีและแตงกวากำลังเตรียมตัวเข้านอน
คัมเบอร์ลีก็เอ่ยขึ้น

“เธอหาทางกลับบ้านให้ฉันได้แล้วเธอ” แตงกวากล่าวกับเพื่อน
ของเธออย่างตื่นเต้น

“ถูกต้องแล้ว และคืนนี้จะเป็นคืนสุดท้ายของเธอในโลกของฉัน”

“ทำไมมันเร็วอย่างนี้ล่ะ ฉันยังไม่ทันได้เตรียมตัวเลยนะ” แตงกวาเอ่ย
พลางสะอื้น ถึงแม้จะคิดถึงคนที่บ้านแค่ไหน แต่เธอก็กลัวจะไม่ได้เจอเพื่อนคนนี้
อีกตลอดไป

ทั้งสองคนนั่งเผชิญหน้ากัน และต่างกุมมือกัน เหมือนกลัวว่าอีกฝ่าย
จะหายไปในพริบตา

คัมเบอร์ลีเกือบจะร้องไห้แล้ว แต่เธอก็กลั้นไว้ได้

“แตงกวา เธอจำไฉนนะ ถึงแม้เธอจะกลับไปใช้ชีวิตที่โลกของเธอ แต่
ได้โปรดให้ที่นี้ ฉันและคุณแม่ เป็นความทรงจำของเธอตลอดไปนะ”

“ได้สิ ถึงแม้เวลาของเราจะสั้น แต่มันมีความหมายกับฉันมาก ฉันได้
เรียนรู้อะไรจากที่นี่เยอะแยะเลยนะ”

“แล้วเราสองคนจะได้พบกันอีกมั๊ย” แตงกวาเอ่ยถามคัมเบอร์ลี
อย่างมีความหวัง

“ถ้าเธอทำความฝันของเธอให้เป็นจริงได้เมื่อไหร่ เธอก็จะได้พบกับ
ฉันอีก”

oooooooooooooooooooo

นาฬิกาบอกเวลาเที่ยงคืน

แสงสว่างจ้าภายในห้องครัว ที่ไม่มีใครเห็น นอกจาก ‘แตงกวา’ ที่
ปรากฏตัวขึ้นหลังจาก ‘แสงแห่งกาลเวลา’ ได้หมดไป เธอพบว่า เธอได้มายืน

อยู่ที่เดิม ที่ที่ก่อนจะได้พบกับ 'สองแม่ลูก'

ไม่มีแม่แต่ 'กล่องพิซซ่าหน้าคาโบนาร่า' วางอยู่แถวนั้น แต่เธอรู้อย่างดีว่ามันคือความจริง ไม่ใช่ความฝัน เธออยากจะแน่ใจกับสิ่งที่เกิดขึ้น จึงเดินไปดูนาฬิกาที่แขวนอยู่ในห้องนั่งเล่น เข็มสั้นและเข็มนาฬิกาชี้ไปที่เลข '๑๒' บอกรวดเวลาเที่ยงคืนพอดีพอดี และกลับไปยังห้องครัวอีกครั้ง พบว่า 'ผัดผักบรอกโคลี' งานเดิมยังคงอยู่ในที่ของมัน

เช้าวันต่อมาในชีวิตเดิมๆ ที่ไม่มี 'คัมเบอร์ลี' แต่แต่งกว่าใช้ชีวิตเหมือนตอนที่อยู่กับเธอ วิ่งตอนเช้า รดน้ำดอกไม้หน้าบ้าน และทานผัก ทานแอปเปิ้ลที่ปอกอยู่ในตู้เย็น

เมื่อกลับมาจากที่ทำงาน แม่ของเธอเลยตกใจคิดว่าลูกสาวเอาแอปเปิ้ลของแม่ไปทิ้ง

"แต่งกว่า ลูกเอาแอปเปิ้ลของแม่ไปไหน ที่แม่ปอกทิ้งไว้ในตู้เย็น อย่างบอกนะว่าลูกเอาไปให้แมวจรจัดแถวนี้"

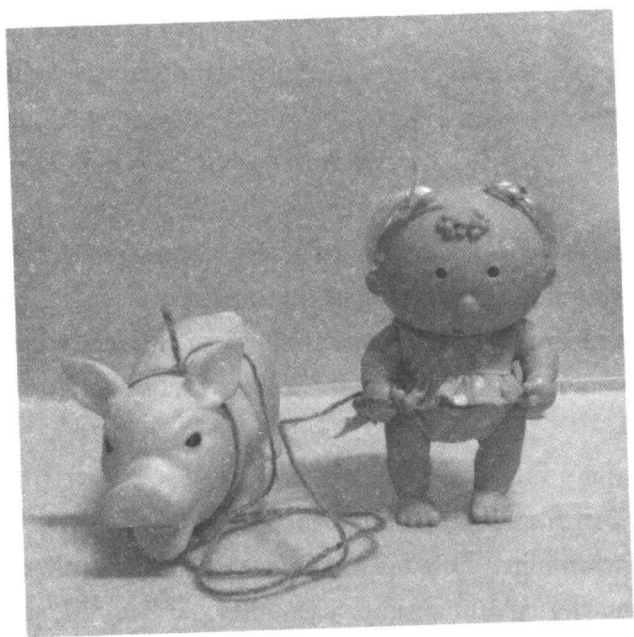
"คุณแม่คะ วันนี้ไม่มีแมวจรจัดมาบ้านเป็ยหน้าบ้านเราหรอกคะ แต่หนูเห็นมันน่ารักอ่ะดี เลยจัดการซะเรียบเลยคะ"

"ลูกกินแอปเปิ้ลเป็นตั้งแต่เมื่อไหร่เนี่ย แม่ไม่อยากจะเชื่อเลย"

"ไม่ใช่แค่แอปเปิ้ลนะคะ แต่ต่อไปนี้หนูจะทานผักและผลไม้อย่างที่แม่เคยสอนตลอดไปเลยคะ" เด็กดื้อตอนนี้กลายเป็นเด็กนอย่น่ารักไปเสียแล้ว

นับตั้งแต่แต่งกว่ากลับมาจาก 'ดินแดนแห่งพิชพรรณ' แต่งกว่าก็ตั้งปณิธานกับตัวเองว่า 'เราจะต้องดูแลตัวเองให้ดีขึ้น' 'เราจะไม่เป็น 'ยัยอ้วน' ให้พวกเพื่อนๆ ล้อเลียนอีกต่อไป' นอกจากจะได้ทำตามปณิธานที่มุ่งหมายไว้ แต่แต่งกว่ายังปรารถนาว่าจะได้พบกับ 'คัมเบอร์ลี' อีกครั้ง

“หนูไม่เข้าใจ”

ชนิกานต์ งามวสุศิริ

บางครั้งหนูก็ไม่เข้าใจว่าตัวเองกำลังทำอะไรอยู่...

ทุกๆ วันจะมีอาหารวางอยู่ตรงหน้าโดยไม่ทันต้องลำบากไปเดินหาด้วยตัวเอง เมื่อหันไปหาผู้ที่นำอาหารที่วามาให้เขาก็ตอบกลับเพียงว่า ‘รีบกินซะ’ หนูอยากบอกเขาเหลือเกินว่าตอนนี้หนูไม่หิวแต่สุดท้ายก็จำต้องทำตามอย่างเสียดายไม่ได้

ค่อยๆ กินอาหารตรงหน้าอย่างช้าๆ

ทั้งๆ ที่ไม่อยากเลย...สักนิดเดียว

หลังจากกินจนอิ่มไม่สามารถยัดอะไรลงไปได้อีกจึงหันไปถามพี่สาวที่อยู่ข้างๆ “พี่จำ ทำไมเราต้องกินอาหารตอนนี้ด้วยล่ะ”

“พี่ก็ไม่รู้เหมือนกัน” เธอตอบแล้วจัดการกับอาหารตรงหน้าที่ยังเหลือจนหมดก่อนที่จะโดนดุ แล้วจึงหันมาคุยต่อ “แต่มันซักจะเยอะขึ้นทุกทีแล้วสิ”

“หนูก็ว่างั้น”

พวกเราสองพี่น้องแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันพักหนึ่งก่อนที่จะโดนไล่ให้ไปนอนทั้งที่ท้องยังแน่นจากมื้ออาหารเมื่อสักครู่นี้ หนูอยากบอกคนที่ไล่ให้หนูไปนอนอีกแล้วแต่ก็ไม่สามารถ อยากรบอกเขาว่าตอนนี้หนูยังไม่วังง และอยากไปเดินย่อยสักหน่อย

แต่อย่างทีบอก...ว่าไม่มีโอกาสได้โต้แย้ง

หนูทำได้เพียงเดินไปยังที่นอน ล้มตัวลงนอนทั้งๆ ที่ท้องยังแน่นเช่นนั้น มองหน้าพี่สาวที่อยู่ใกล้ๆ ไม่ต้องถามหนูก็รู้ว่าพี่คงรู้สึกอึดอัดและอยากออกไปเดินเล่นไม่ต่างจากหนู

เวลาผ่านไปชีวิตประจำวันของหนูก็ยังคงเป็นเช่นนี้ คือมีอาหารให้กิน อยู่ตลอดโดยไม่ต้องหาด้วยตัวเอง

ไม่เลยแม้แต่ 'ครั้งเดียว'

พอจะเดินไปไหนสุดท้ายก็โดนไล่กลับมาพร้อมประโยคเดิมๆ ว่า 'ข้างนอกมันอันตราย' นานๆ ที่ถึงจะมีโอกาสได้ไปเดินยัดเส้นยัดสายบ้าง

แน่นอน...ต้องมีคนคุมประกบซ้ายขวา

หนูก็อยากได้อิสระบ้างเหมือนกัน

เมื่อก่อนสมัยเด็กๆ ยังจำได้ว่าหนูสามารถออกไปวิ่งเล่นได้เต็มที่ เล่นกันสนุกสนานกับคนอื่น ๆ หนูเป็นนักวิ่งคนหนึ่งเลยนะไม่อยากจะอวด พวกเขาไม่เคยห้ามที่พวกเขาจะออกไปวิ่ง กลับดีใจด้วยซ้ำและชมพวกเขาอยู่บ่อยๆ ว่า 'ดีแล้ว จะได้แข็งแรง ไม่เจ็บป่วย'

แต่ตอนนี้ไม่ใช่อย่างนั้น...

'ข้างนอกมันอันตราย'

พวกเขาใช้ประโยคนี้อ้างเสมอเวลาที่หนูอยากออกไปเล่น

"อยากกลับไปเป็นเหมือนเมื่อก่อนจัง" หนูได้แต่บ่นพึมพำกับตัวเอง ก่อนจะนอนหลับไป

และแล้ววันหนึ่งหนูก็สังเกตเห็นอะไรบางอย่างที่เปลี่ยนไป จากตอนแรก ที่คิดว่าหนูคงแค่ตาย หรือไม่ก็คิดไปเองคนเดียว แต่เวลาผ่านไปอีกสักพัก หนูก็เข้าใจว่านี่ไม่ใช่การ 'คิดไปเอง' อย่างที่คิด

ไม่ใช่...และไม่ใกล้เคียง

ท้องน้อยๆ ขยายใหญ่ขึ้นกว่าเดิมหลายเท่า กลายเป็นพุงป่องไม่ต่างอะไรกับการเอาลูกบอลมาอัด ทั้งน่าเกลียด น่าขยะแขยง แค่ว่าในนั้นมีไขมัน และๆ อัดอยู่ที่ชั้นหนูก็แทบเอาเจียนอาหารที่เพิ่งทานไป น้ำหนักที่เคยกำลังพอดี

สามารถเดินไปไหนมาไหนได้อย่างสบายตัว ตอนนี่เพิ่มขึ้นสูงจนไม่อยากจะเชื่อดี
ตัวเลขบนตาชั่ง

แต่น่าแปลกนักกว่า ‘พวกเขา’ เห็นหนูอ้วนกลมแบบนี้แล้วกลับยิ้ม
นี่มันเกิดอะไรขึ้น?

หนูหันไปมองรอบๆ พี่สาวและคนอื่นๆ เองก็มีสภาพไม่ต่างกัน ทั้งๆ
ที่เห็นกันอยู่ทุกวันแต่ไม่ทันสังเกตว่าพวกเราอ้วนขึ้นมาก ต่างจากเมื่อก่อน
ลิบลับ นี่ถ้าไม่ใช่เพราะวันนี้มีน้องๆ เข้ามาใหม่คงดูไม่ออก น้องๆ วัยใสเหมือน
หนูเมื่อก่อน สนุกสนาน วิ่งเล่น เป็นอิสระ

และเพราะมีคนมาให้เปรียบเทียบพวกเรารู้ว่าตัวเองเปลี่ยนไป
มากแค่ไหน

...ขนาดที่ต่างกันมากโข

นี่มันเกิดอะไรขึ้น?

นั่นยังคงเป็นคำถามที่ไม่มีคำตอบกลับมา หนูพยายามวิ่งแต่เพียง
ไม่กี่อึดใจก็เหนื่อยจนแทบทรุดลงไปนอนกับพื้น เหงื่อไหลอาบใบหน้าและลำตัว
จนรู้สึกเหนียวๆ อยากอาบน้ำ ร่างกายของหนูไม่ตอบสนองตามที่ใจสั่งอีกแล้ว
ขาที่เคยแข็งแรง วิ่งเล่นสนุกสนานได้ตั้งใจ

ตอนนี้...กลายเป็นแค่ก้อนเนื้อที่ไร้กำลัง

หนูพยายามกลั้นใจแล้วลุกขึ้นสู้ต่อ วิ่งต่อไปข้างหน้าด้วยสภาพนั้น
หากแต่ก็เหมือนมีมือที่มองไม่เห็นกดร่างของหนูอยู่ตลอดเวลาเหมือนต้องการ
บอกให้หยุดวิ่งแล้วกลับไปนอนพักสบายๆ เหมือนเดิม กลับไปกินๆ นอนๆ
ให้อ้วนแฉะโดยไม่ต้องสนใจอะไร

นี่มันเกิดอะไรขึ้น?

หนูพยายามอย่างหนัก ผินใจตัวเองที่อยากล้มตัวลงพักนอนหลับ
สบายๆ แล้วตรงไปหาพี่สาวด้วยขาที่เริ่มลั่นคล้ายแบกน้ำหนักเหล่านี้ไม่ไหว
อีกแล้ว หนูไม่รอช้าที่จะถามคำถามที่คาใจมานาน “พี่จ๋าๆ ทำไมพวกเราถึง
กลายเป็นแบบนี้!”

“พี่...พี่ก็ไม่รู้เหมือนกัน”

คำตอบที่ไม่ต่างจากก่อนหน้านี้ทำให้หนูรู้สึกหมดหวัง

พวกเรา 'ไม่รู้' อะไรเลย เขาทำอะไรมาก็รับมา ทำตามคำสั่งไปวันๆ โดยไม่คิดโต้แย้งหรือแม้จะ 'คิด' ก็ไม่สามารถเปลี่ยนความคิดให้กลายเป็นการกระทำ

และแม้อยากถามถึงสาเหตุ...ก็ทำไม่ได้

"ได้เวลาอาหารแล้ว" เสียงของเขาคอนนั้นดังขึ้นพร้อมอาหารจานใหญ่มาให้พวกเราสองพี่น้องตามเคย แต่เวลานี้แค่มองก็รู้สึกอยากอ้วกออกมา ไม่กินได้ใหม่...

หนูมองหน้าเขา พยายามบอกสิ่งที่เก็บซ่อนไว้มาตลอด สิ่งที่ยากบอกแต่ไม่เคยมีโอกาสได้เอื้อนเอ่ยออกไปแม้เพียงสักครั้งเดียว

"มองหน้าทำไมซี? อยากได้เพิ่มหรือ?" เขาตีความผิดไปไกลพร้อมนำอาหารมาให้เพิ่มเป็นสองเท่า เล่นเอาพวกเราไม่คิดที่จะพยายามสื่อสารกับเขาอีกเลย

แค่นี้ก็อ้วนจนจะกลิ้งได้อยู่แล้ว...

หนูกินอาหารตรงหน้าด้วยความรู้สึกพะอืดพะอม ไม่รับรู้รสชาติอีกต่อไป จะอร่อย จะไม่อร่อยไม่ใช่สิ่งสำคัญแล้วสำหรับตอนนี้ เพราะถ้ามัน 'ไม่อยากกิน' ถึงจะเป็นอาหารชั้นเลิศก็ไม่ทำให้หนูมีความสุขกับมัน

เวลาผ่านไปอีกสักพักร่างกายของหนูก็ซັกจะรับไม่ไหวอีกต่อไป ไชมันส่วนเกินที่แสนน่าเกลียดนั้นทำให้แค่มองก็รู้สึกสะอิดสะเอียนตัวเองสุดๆ จนไม่อยากคิดว่านี่คือร่างกายของหนูจริงๆ และด้วยน้ำหนักที่มากขึ้นตามขนาดตัวทำให้หนูไม่อยากลุกไปไหน

หรือให้ถูกคือ 'ลุกไม่ได้' เสียมากกว่า

หนูเล็กที่จะตั้งคำถามแล้วว่ามันเกิดอะไรขึ้น เพราะถึงจะถามไปก็ไม่มีใครให้คำตอบหนูได้อยู่ดี จะพี่สาว จะคนอื่น ๆ หรือคนที่ตอบคำถามนี้ได้เขาก็ไม่คิดจะตอบ ตอนนี้ไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้นก็ให้มันเป็นไปตามที่ 'พวกเขา' ต้องการก็แล้วกัน

อย่างที่บอก...หนูเถียงอะไรไม่ได้อยู่แล้วนี่

วันหนึ่ง ‘พวกเขา’ พาหนูไปยังห้องหนึ่งทีหนูเคยเห็นพี่ๆ เดินเข้าไป แล้วไม่กลับออกมาอีก ตอนนี้องที่หนูรู้สึกว่ามีชีวิตเต็มๆ คงจะใกล้จบเต็มที ไม่น่าจะว่าพวกเขาอาจจะเริ่มคิดได้ ยอมพาหนูไปเดินเล่น ไปเที่ยวเล่นเหมือนเมื่อก่อน หนูทั้งตื่นเต้น ทั้งสงสัยว่าด้านหลังบานประตูจะเป็นยังไง

จะมีพี่ๆ เพื่อนๆ รอดต้อนรับหนูอยู่หรือเปล่านะ?

เอ...หรือเขาจะพาไปบ้านใหม่ที่พวกเขาจะได้อยู่กับอย่างมีความสุข อยากทำอะไรก็ได้ทำ อยากวิ่งเล่นแค่ไหนก็ไม่มีใครห้าม

“รีบมาเร็ว เดี่ยวก็ได้เป็นอิสระแล้ว”

คำพูดของเขายิ่งทำให้หนูอดใจรอไม่ไหว นี่เป็นครั้งแรกที่หนูรีบเดินตามพวกเขาไปไวที่สุดเท่าที่ทำได้แม้ร่างกายจะไม่เอื้ออำนวยนัก แต่ถ้ามันทำให้หนูหลุดพ้นจากสภาพความเป็นอยู่ปัจจุบันได้...หนูก็ยอม

หนูหวังว่านี่จะเป็นการจบฝันร้ายช่วงหลายๆ วันนั่นเสียที
ฉะ!

.

.

.

“วันนี้เราไปกินเนื้อหมูย่างกันดีกว่านะลูก”

“ยังไงก็ได้ค่ะ”

ผู้เป็นแม่จูงมือเด็กน้อยคนหนึ่งทีกระโปรงตัวเก่งคับจนต้องปลดตะขอออก ทั้งสองเดินเข้าร้านอาหารที่มีป้ายเขียนไว้ว่า ‘บุฟเฟ่ต์หมูย่างราคาพิเศษ’

เมืองวิเศษ

ชญานิติ สรสุชาติ

ณ เมืองแห่งหนึ่ง

“เธอได้ยินข่าวเมืองนั้นแล้วใช่ไหม”

“เมืองที่เด็ก ๆ วิ่งเล่นกันรอบเมือง ทุกคนขยับร่างกายได้อย่างใจนึก”

“เมืองที่ปราศจากโรคภัยนั้นหรือ?”

“เมืองวิเศษ!”

ฉันนั่งฟังข่าวโคมลอยไร้แหล่งที่มาถูกเล่าซ้ำแล้วซ้ำเล่า ข่าวลือเรื่อง ‘เมืองวิเศษ’ กำลังเป็นที่โจษจันของพวกเรา หัวข้อข่าวทะยานขึ้นติดชาร์ตอันดับหนึ่งของเว็บบอร์ดลูกชิ้นอวบน้ำอย่างรวดเร็วและครองอันดับอยู่อย่างนั้นไม่รู้มานานเท่าไรแล้ว

ฉันขยับตัวเปลี่ยนท่านั่งแสนจะลำบาก โภยพุงกลม ๆ ของตัวเองเก็บบนเก้าอี้ให้เรียบร้อย จิ้มพิมพ์ข้อความตอบกลับลงบนหน้าจอสีเหลี่ยมขนาดใหญ่ตรงหน้า ก็อยากจะพูดอยู่หรอกนะ แต่ปากฉันยังเต็มไปด้วยโดนัทช็อกโกแลตนี่สิ ฉันน่าจะเลิกคุยก่อน แบบนี้กินไม่ถนัดเลย

“เมืองนี้ฟังดูดีชะมัด อยากไปจัง ไปละ ค่อยคุยกันนะ”

“ทุกคนก็อยากไปกันหมดแหละ! แต่ไม่มีใครรู้ทางนะสิ คนสวยแข็งคะบายจ้า”

เสียงหลายคนในกลุ่มแซทพิมพำบอกลา ฉันทิมแล้วโบกมือลาเพื่อน ๆ หน้าจอรูดับลงก่อนฉายภาพโฆษณาตราคาเด็ก น้ากินจิ้ง อิม ร้านเปิดใหม่ แทนโรงยิมที่ถูกรื้อทิ้งไปแล้วสินะ ไวไวโทรสั่งติ๊กว่า

เสียงรถพยาบาลวิ่งผ่านหน้าบ้านเรียกให้ฉันทิมหันไปมองตาม เฮ้อ นี่ละ เมืองที่ฉันทิมอยู่ อยากกินเท่าไรก็กิน อยากนอนเมื่อไหร่ก็นอน กินแล้วนอนสบายสุดๆ ทุกคนตัวกลมพุงใหญ่ดูภูมิฐาน เด็ก ๆ ดุ้ยนุ้ยจ้าม่าน่ารัก คงมีใครอิจฉาเมืองของฉันทิมจึงร้ายคำสาปใส่ละมั้ง ผู้คนถึงได้เจ็บป่วยกันเยอะเหลือเกิน

แต่ละวันรถพยาบาลวิ่งกันไม่ได้หยุด คนเจ็บล้นโรงพยาบาล คนเป็นหมอเองเจ็บป่วยไม่ต่างจากคนไข้ โรคเรื้อรังสารพัดชนิดกลุ่มรุมรวมชาวเมืองกลายเป็นปัญหาหนักอกของทุกคน แดมพวกเรายังเห็น้อย่างไร ร่างกายอ่อนแอ

อ่า ช่างแตกต่างจากเมืองวิเศษนัก ได้ยินว่าที่นั่นไม่มีโรคภัย ชาวเมืองขยับเคลื่อนไหวได้ตามหวัง ทุกคนแข็งแรง ต่อให้เจ็บป่วยก็หายได้โดยเร็ว หรือเมืองนี้จะมียาวิเศษ มีหมอวิเศษ?

ความลับของเมืองวิเศษจะเป็นคำตอบของทุกสิ่ง ขอเพียงได้รู้เท่านั้น ขอเพียงได้ไปเมืองแห่งนั้น

ยิ่งฟังยิ่งเหมือนเมืองสวรรค์ ช่างน่าอิจฉา

ยิ่งฟังยิ่งอยากไป แต่จะมีวันไปถึงไหมนะเมืองลึกลับไม่รู้ที่ตั้ง การเดินทางคงแสนไกล ยากลำบาก และเต็มไปด้วยอันตราย

ยิ่งคิดก็ยิ่งกลัว แต่ทว่า...ยิ่งฟังกลับยิ่งอยากไป

หน้าจอของฉันทิมเปลี่ยนเป็นภาพใบหน้าอู่มออันของเทศมนตรีประจำเมือง ฉันทิมรู้ทันทีว่าคงเป็นประกาศข่าวฉุกเฉิน เริงระดับเสียงขึ้นหน้อยละกัน

"สวัสดีชาวเมืองทุกๆ ท่าน กระผมเชื่อว่าพวกท่านคงรู้จักความโชคร้ายของเมืองนี้ดี และวันนี้ พวกเราก็ได้สูญเสียชาวเมืองไปเป็นจำนวนมากจากโรคเรื้อรังตัวร้ายเหล่านั้นอีกครั้ง กระผมไม่อาจนั่งเฉยต่อความทุกข์ร้อนของชาวเมืองได้อีกต่อไป ด้วยเหตุนี้ พวกเราจะออกเดินทางตามหาเมืองวิเศษอันเลื่องลือนั้น และขจัดโรคต่างๆ ในเมืองของเราให้หมดไป..."

ฉันนั่งอึ้งอยู่หน้าจอ ทั้งดีใจ โลงใจ ตัวเบาอย่างบอกไม่ถูกเหมือนลูกโป่งความสุขในตัวถูกเป่าจนพองคล้ายฟองของฉัน เสียงเฮดังลั่นจากหน้าต่างห้องแชนทราม

“เราขออาสาสมัครผู้กล้า ตัวแทนของชาวเมืองทุกคนในการออกตามหาเมืองลึกลับแห่งนี้ ผู้ใดที่คิดว่าตัวเองมีคุณสมบัติเพียงพอ เชิญลงชื่อได้เลย” หน้าต่างให้ลงชื่อสมัครตั้งขึ้นมาเมื่อเทศมนตรีพูดจบ

ชาวเมืองเจียบเสียงทันที เอ้อ เอ๊ย เกิดอะไรขึ้นเหรอ? ฉันกดเข้าไปดูหน้าต่างแชนทราม เสียงคนพูดตักกันจนฟังไม่รู้เรื่อง ฉันเปลี่ยนเป็นโหมดรับข้อความแทน

‘อ๊ย ไม่ไปละ น่ากลัวจะตายซัก’

‘ทั้งไกลทั้งลำบากขนาดนั้น ใครกล้าก็บ้าแล้ว’

‘ไปแล้วจะได้กลับมาไหมเนี่ยะ’

ลูกโป่งความสุขของฉันเหมือนถูกเจาะลม ไม่มี เหมือนถูกกระต๊อบจนแตกมากกว่า อะไรกันไม่มีใครกล้าออกไปตามหาเมืองวิเศษเลยงั้นหรือ ไม่มีแม้แต่คนเดียว

ถ้าหากไม่มีใครอาสา การเดินทางครั้งนี้ก็คงถูกยกเลิก แต่ฉันทนอยู่แบบนี้ไม่ไหวแล้ว อยู่ในเมืองที่คนเจ็บป่วยล้มตายคนแล้วคนเล่าจากคำสาปแห่งโรคร้าย

ถ้าอยากได้อะไร เราก็ต้องลงมือเอง ฉันเริ่มเข้าใจประโยคนี้ ฉันกดเลือกหน้าต่างลงชื่อ ก่อนพิมพ์ชื่อตัวเองลงไปอย่างไม่ลังเล ฉันจะออกไปตามหาเมืองวิเศษเอง!

วันเวลาเดียวกัน ณ เมืองอีกแห่งหนึ่ง

“เธอได้ยื่นข่าวเมืองนั้นแล้วใช่ไหม”

“เมืองที่คนใช้ชีวิตทรูหรา จะกินจะนอนเท่าไรยังงี้ก็ได้นะเธอ”

“เมืองที่เต็มไปด้วยร้านขนม”

“เมืองวิเศษ”

“ใช่ เมืองวิเศษ”

ฉันหันมองกลุ่มคนที่นั่งล้อมวงพูดคุยกันพลางเงี่ยหูฟังไปด้วย ‘เมืองวิเศษ’ กำลังเป็นหัวข้อสนทนาอันดับหนึ่ง คนมากมายถกประเด็นเรื่องนี้กันผ่านเว็บบอร์ดซึกไม้ตะเกียบ ฉันเองก็เคยเผลอหน้าเข้าไปร่วมด้วยบ่อยครั้ง

“เหวอออ” ฉันหลุดเสียงเพราะสะดุดก้อนหินบนพื้น ตัวฉันเซไปมา หวิดจะล้มลงไปจุ่มพื้นกว่าจะทรงตัวได้เหมือนเดิม แฮ่ วันหลังจะจำละกันว่าควรมองทางเวลาวิ่งรอบลานสูบล้างชีวิต

ที่จริงแล้วมันชื่อ ‘ลานลัลล้าวมเมือง’ เป็นลานขนาดใหญ่ที่ตั้งอยู่ใจกลางเมืองเลยละ กว่าจวนครบรอบลานนี้หนึ่งรอบก็เหมือนกับได้เที่ยวชมทั้งเมือง แต่มันเป็นลานสูบล้างชีวิตเห็นๆ พวกเราชาวเมืองทุกคนต้องออกมาวิ่งรอบลานบ้างๆ นี่ทุกวัน แล้วแต่ว่าวันนั้นจะจับฉลากได้วิ่งกี่รอบ มันเป็นกฎของเมืองที่ถูกร่างขึ้นมาแต่โบราณ ช่างเป็นกฎที่ไร้สาระเสียจริง แต่ถ้าใครฝ่าฝืนจะต้องเจอบทลงโทษอย่างหนัก แม้แต่เทศมนตรีประจำเมืองก็ไม่มีอำนาจเหนือกฎ

ชาวเมืองตัวเพรียวปลิวลมอีก ๒ คนวิ่งผ่านฉันไป ฉันกำลังจะร้องทักอยู่แล้วเขี้ยวแต่ก็ชะงักเพราะไม่แน่ใจว่าใช่เพื่อนตัวเองหรือเปล่าเพราะคนทั้งเมืองรูปร่างเหมือนกันหมด ฉันเริ่มออกวิ่งอีกครั้ง เมื่อคิดว่าตัวเองหยุดพักนานพอแล้ววันนี้มือสุดชายของฉันดันไปหยิบได้ฉลาก ๕ รอบ ฉันเลยต้องมาวิ่งหอบแฮ่กแทบหมดแรงแบบช่วยไม่ได้

“เมืองวิเศษนะ...”

ฉันหันขวับไปมองตามเสียงคนพูด เปิดหูตัวเองเงี่ยฟังข่าว ถึงมันจะเป็นเรื่องซ้าๆ เดิมๆ แต่ฉันก็ชอบฟังอยู่ดี แฮ่ ฟังแล้วอยากไปชะมัด เมืองลึกลับแห่งนั้นฟังนิยามแล้วไม่ต่างอะไรกับดินแดนในฝัน

คิดดูเถอะ จะดีแค่ไหนกันนะ ถ้าไม่ต้องมาวิ่งเหนื่อยสายตัวแทบขาดทุกๆ วัน

จะสุขสบายแค่ไหน หากอาหารการกินมีพร้อมทุกอย่าง แถมไม่มีคน

คอยคุมบอกทำโน่นทำนี่ตามคำสั่ง อยากทำอะไรก็ทำอยากกินอะไรก็กิน ต่างจากที่มีกฎน่าเบื่อเกี่ยวกับทุกอย่างแม้กระทั่งการกิน ต้องกินนู่นกินนี่เท่าไร ตอนไหนห้ามกิน ตอนไหนควรกิน ฯลฯ

แล้วลองคิดถึงภาพร้านขนมรสดีเรียงรายสองข้างทางสี คงเหมือนหลุดเข้าไปในแดนขนมหวานในเทพนิยายน่ารัก

ชีวิตข้างคูหุหุราเต็มไปด้วยความสุขอย่างน่าอัศจรรย์

อ่า ข้างเป็นเมืองที่น่าอยู่เสียจริง

ปัญหาอยู่ที่ยังไม่เคยมีใครกล้าออกเดินทางไปตามหาดินแดนนี้ เพราะผู้คุ้มกันกฎเมืองอีกนั่นล่ะที่ออกบทลงโทษยาวเหยียด แต่เมืองซึ่งทุกอย่างราวความฝันกลายเป็นจริงเช่นนี้ ยิ่งได้ฟัง ยิ่งอยากรู้จัก ยิ่งอยากไป ทำอย่างไร ทำอย่างไร ต้องทำอย่างไรกัน จึงจะได้สัมผัสผจญเมืองแห่งนี้สักครั้งต้องทำอย่างไรกันแน่ะ ออกไปเมืองแห่งนี้เหลือเกิน

‘กริ่งง’ เสียงเครื่องมือสื่อสารในกระเป่ากางเกงของฉันทงขึ้น ฉันทว่า มันขึ้นมาดูก่อนจะพบว่าเป็นข้อความเรียกชาวเมืองทุกคนประชุมลับด่วน ฉันทจิ้มปุ่มตอบตกลงเพื่อออนไลน์ทันที ใบหน้าของเทศมนตรีโผล่มาให้เห็น สงสัยท่านคงจะจับฉลากได้ใบ ๑๐ รอบติดกันบ่อยล่ะมังช่วงนี้ หน้าถึงขีดตอบลงเยอะเขี้ยว ฉันทไว้อาลัยแต่ความโชคร้ายของคนบนจอในใจ

เทศมนตรีกระแอมก่อนพูด “สวัสดิ์ชาวเมืองทุกท่าน ที่กระผมเรียกประชุมลับครั้งนี้ เพราะกระผมมีความรู้สึกที่ว่าพวกเราเหล่าชาวเมืองไม่สามารถทนอยู่ภายใต้กฎเกณฑ์อันโหดร้ายอันมันทอนจิตใจเหล่านี้ได้อีกแล้ว กฎทุกกฎย่อมมีที่มาที่ไปและเชื่อเหลือเกินว่ากฎของเมืองเราเป็นกฎที่ดีที่สุดในโลก ชาวเมืองวิเศษ เมืองขนมอะไรนั่นแพร่ระบาดเข้ามายังเมืองเรา ยิ่งพยายามปิดเท่าไรมันก็ยิ่งแพร่ขยายไปอย่างรวดเร็ว เพื่อให้ชาวเมืองนั้นได้รู้ข้อเท็จจริง กระผมขอเปิดรับอาสาสมัครเพื่อเดินทางไปยังเมืองแห่งความฝันนั้น เพื่อที่พวกเราเมืองทั้งหลายจะได้ยุติข่าวลือเสียที”

เสียงเสจากชาวเมืองดังมาจากหน้าต่างแพทรวม ฉันทเองก็ร่วมเข้าไปกับทุกคนด้วย ถูกแล้ว ฉันทคนหนึ่งล่ะที่ไม่อยากทนอีกต่อไป ตั้งแต่เกิดฉันทก็ต้อง

ทำตามกฎบ้าง มาตลอด มีข้อห้ามสารพัดติดประกาศไปทั่วทั้งเมือง
หน้าต่างให้ลงชื่อสมัครตั้งขึ้นมาบนหน้าจอ ฉันจึงมองอย่างใจจด
ใจจ่อ ชื่อใครกันนะจะปรากฏเป็นชื่อแรก ตื่นเต้นจัง

แต่รอแล้วรอเล่า ก็ยังไม่มีชื่อใครโผล่ขึ้นมาแม้แต่ชื่อเดียว ฉันสังเกตว่า
เสียงเฮจากห้องเซทรวมเงียบหายไป กลายเป็นเสียงพิมพ์เบาๆ กระซิบกระซาบ

“น่ากลัวจะตาย ถ้าถูกจับได้ล่ะก็...”

“ฉันไปละก็ไม่รอดแน่”

“ฉันอยากไปนะ แต่อย่างฉันออกไปก็ตายฟรีอะ”

“เมืองของเราอยู่ในกฎกติกาตลอด ฉันไม่ทำอะไรนอกเหนือกฎหรอก”

ฉันรู้สึกฉุนกึกขึ้นมาทันที นี่มันอะไรกันผู้คนหวาดกลัวต่อการออกไป
นอกกรงขังที่ชื่อว่าเมืองสารพัดกฎ พวกเราชาวเมืองมีแต่คนขี้ขลาดหรืออย่างไร
ถึงไม่มีใครกล้าอาสาเลยแม้แต่คนเดียว คนที่อายุมากประสบการณ์ผ่านโลก
มามากก็มีตั้งมากมาย แต่กลับไม่มีใครกล้าลงชื่อเลย พวกเขากลัวการออกไป
สู่เมืองที่ไม่มีกฎ กลัวที่จะคิดเองทำอะไรตามใจตัวเอง พวกเขาอยู่กับความ
เคยชินของการถูกคิดแทนมาตลอด ฉันกดเลือกหน้าต่างลงชื่อและพิมพ์ชื่อ
ตัวเองลงไปด้วยอารมณ์ขุ่นมัวถึงขีดสุด

ก็ได้ ถ้าไม่มีใครล่ะก็ ฉันไปเอง!

.....

บนถนนสายที่เราไม่รู้จักชื่อ เด็กสาวสองคนต่างจ้องมองกันและกัน
คนหนึ่งอ้วนท้วนสมบูรณ์ชอบเห็น้อยต่อการเดินทางไกลไร้จุดหมาย ต่างจาก
เด็กสาวอีกคนราวกับว่าเธอวิ่งตลอดเวลาไม่ใช่เดินเหมือนคนปกติ ทั้งคู่ต่าง
จ้องมองซึ่งกันและกัน ทั้งคู่ต่างมีคำถามภายในใจ แต่ยังไม่รู้ว่าจะเริ่มต้นอย่างไร?
นั่นสิจะเริ่มต้นอย่างไรดีนะ...

เกมสุดท้าย...ขอชนะละไว้ย

ชยางกูร วันทนีวงศ์

GAME OVER Life : 1

ตัวอักษรขนาดใหญ่สีแดงเข้มราวกับเลือดปรากฏขึ้นท่ามกลางความมืดมิด เบื้องล่างเยื้องลงมาข้างใต้ของตัวอักษรมีเด็กหนุ่มร่างเปลือยเปล่าไร้เสื้อผ้า เผยให้เห็นกล้ามเนื้อกำยำที่ร่างดูทรงพลังน่าเกรงขาม หากทว่าเขากำลังคุกเข่าอย่างสิ้นหวังหมดอาลัยตายอยาก

“น่าเสียดายนะครับทั้งที่เมื่อครู่คุณเกือบจะผ่านแล้วเชียว แล้วจะเล่นเกมต่อไหมครับหรือจะพักสมองคุยกับผมก่อน” จู่ๆ ข้างหน้าเด็กหนุ่มกลับมีบุรุษรูปร่างใหญ่โตในชุดสูทสีดำสนิทให้ความรู้สึกน่ากลัว ยิ่งไปกว่านั้นชายผู้มาใหม่กลับไร้ศรัทธาไม่มีแม้แต่ปากให้ส่งเสียง ถึงกระนั้นเด็กหนุ่มก็ไม่ได้แสดงอาการกลัวสักนิด

เด็กหนุ่มผู้ไร้เสื้อผ้าจากที่เคยทำท่าทางสิ้นหวังได้ผุดลุกขึ้นมา ไม่มีเค้กลางว่าเคยท้อแท้หรือยอมแพ้ ดวงตาสีดำของเขาทอดประกายเจิดจ้าเต็มไปด้วยความหวัง “เล่นต่อสิ ใครกันจะบ้าเสียเวลาคุยกับนาย”

“อ่า นั่นสินะครับ ก็ว่าทำไมไม่มีใครคุยกับผมเลย แต่เอาเป็นว่าเริ่มเกมสุดท้ายของคุณเลยแล้วกันนะครับ” เสียงประชดประชันออกแนวเศร้าหมองดังออกมาจากร่างที่ไร้หัวและหากว่าเขามีศรัทธาคงส่ายหน้าให้กับคำพูดไร้มารยาทไม่สนใจหัวใครของเด็กหนุ่มคนนั้น ขณะเดียวกันก็วาดมือไปกลางความมืดที่

วางเปล่าอย่างแข็งข้ำ

ตัวอักษรสีแดงโลหิตเบื้องบนเริ่มแปรเปลี่ยนเป็นสีเขียวเข้ม ตัวอักษรบางตัวหายไป บางตัวเพิ่มมาใหม่ จนกลายเป็นคำว่า...

FINAL GAME START

พริบตาอันความมืดมิดไร้สิ้นสุดถูกแทนที่ด้วยแสงสว่างสีขาวอันเจิดจรัส ยิ่งกว่าดวงตะวัน

“เกมสุดท้าย...ขอชนะล่ะไว้ย”

...

“อืมมม” ผมครางเบาๆ แสงแดดในยามเช้าและเสียงเปิดผ้าม่านปลุกผมขึ้นจากความฝันที่ไม่เคยจำได้สักที

“ลงมาทานข้าวได้แล้วลูก” เสียงสตรีวัยกลางคนตะโกนดังมาจากชั้นล่าง ซึ่งคนนั้นก็เป็แม่ของผมนั่นเองคงไม่ใช่คนอื่นหรอก

ผมขยับร่างอันนุ่มน้ม อวบอิม และกลมมนิดๆ (?) ออกจากผ้าห่ม ผินหน้าเพื่อนรัก ในใจก็สงสัยว่าแม่ลงไปชั้น ๑ เร็วขนาดนั้นได้อย่างไรทั้งที่มาเปิดหน้าต่างเมื่ออีก หรือว่าแม่เป็นเอสเปอร์!! เออ ไม่ใช่ละ

จริงๆ ก็เป็นธรรมชาติของผมนั่นแหละที่ชอบ “มโน” หรือ “จิน” ไปเรื่อยเปื่อย เอ๊ะแต่บางคนอาจไม่รู้ว่ ‘มโน’ กับ ‘จิน’ มันคืออะไร ดังนั้นผมจะบอกให้ฟังละกันในความคิดของผมนะ

มโน น่าจะมาจากคำว่า มโนภาพ ที่แปลว่าภาพในสมองหรือประมาณคิดขึ้นมาเอง ส่วนจินนั้นจะลึกซึ้งกว่านิดนึงคือ น่าจะมาจากคำว่า Imagine หรือไม่มีคำว่า จินตนาการ เนื่องจากเสียงมันตรงกับพยางค์สุดท้ายของ Imagine แล้วยังคล้ายกับพยางค์หน้าของจินตนาการ แต่ข้างมันเถอะ ผมได้พาร่างนี้มๆ กับพุงกลมๆ มานั่งอยู่ที่โต๊ะกับข้าวแล้ว

“จิน เมื่อไรลูกจะลดน้ำหนักละ” แม่มองผมอย่างเป็นห่วง จะว่าไปที่แม่พูดก็ถูกทั้งหมด หากผมเป็นอย่างนี้ต่อไป ผมคงเป็นอีกหลายโรคตั้งแต่เบาหวาน หัวใจ หลอดเลือด ความดัน มะเร็ง ไปจนถึงตรงไอนั้นแน่ๆ แต่ก็

อย่างไรว่า ผมชี้เกี่ยจลดน้ำหนัก

“ครับๆ รู้แล้วครับแม่ เดี่ยวลดครับ” เหมือนเป็นรูปแบบการสนทนาเมื่อแม่บอกมาแบบนี้ ผมก็ตอบอย่างนี้ทุกทีแต่ก็ไม่เคยลงมือทำ หุๆ ความเกรียนของผมสูงไข่ม้อยละ ก่อนผมจะนึกอีกเรื่องขึ้นได้

“แม่ครับ แล้วพ่อไปไหนอะ”

“อ้อ พ่อเขาไปทำงานแล้วนะ เอ๊ะ เดี่ยวแม่ไปก่อนนะจ๊ะ ลูกชี้รถไปกัระวังตัวด้วยนะ”

“ครับ” จากนั้นแม่ก็เข้ามาหอมแก้มผมแล้วเดินออกไป ผมมองตามส่งจนแม่ออกจากบ้าน แล้วดูนาฬิกาว่ากี่โมง

หือยัง ๖ โมงอยู่เลย แม่ไปทำงานเร็วจังแต่รถก็อาจจะติดมั้ง ผมนึกและยังคงทานข้าวอย่างไม่เร่งรีบ พอทานหมดก็เก็บจานให้เรียบร้อย แล้วไปอาบน้ำอย่างสบายอารมณ์ทว่าในใจยังรู้สึกแปลกๆ เหมือนมีอะไรทำให้รู้สึกไม่ดี ๒๐ นาทีผ่านไป

“สายแล้วว” ผมตะโกนออกมาพลาจรีบออกไปขึ้นรถมอเตอร์ไซด์ ไม่มีใครเตือนผมเลยว่านาฬิกาตาย ถึงว่ารู้สึกแปลกๆ ตอนนี้อีก ๕ นาทีจะ ๘ โมงตามที่ดูในโทรศัพท์มือถือ

“ขอปิดซักรอบละกัน!!!”

...

คาบชีวิตวิทยาววันนี้เป็นอะไรที่ผมไม่ชอบมาก ๆ โดยเฉพาะไอ้ดูหนักๆ ที่ครูให้ผมไปยก ผมอยากจะบอกครูเหลือเกินว่าจะหนักกว่านี้ก็ได้แต่อย่างมีไอ้ตัวโดดดั่งๆ นะเลย แล้วทำไมครูใช้ถุงพลาสติกละ ไม่ช่วยกันลดโลกร้อน แถมถ้าถุงมันขาดจะทำไงมีหวังไอ้ตัวพวกนี้มันออกมาเล่นกลางดึกแน่

อึบอึบๆๆๆ

ในที่สุดผมก็มีถึงห้องเรียนสี่ขาวสะอาดบนชั้น ๓ ของอาคาร ๖ ทุกคนในห้องหันมามองผมเป็นตาเดียว พุดให้ถูกคือมองตัวที่ผมยกมามากกว่าไอ้ตัวน่ากลัวๆ ที่เรียกว่ากบนี้แหละ

“ชอบใจมาก” ครูผู้หญิงบอก ผมจึงเดินไปหากลุ่มของผมที่อยู่หลังห้อง ระหว่างครูได้อธิบายสิ่งที่จะทำวันนี้และยกแบบมือเปล่าไม่มีความเกรงกลัวต่อเมื่อกลิ่นเย็นสยองขวัญจนผมกลัวแทนซะงั้น

เมื่อผมมาอยู่ที่โต๊ะก็มีเด็กผู้หญิง ๒ คนนั่งรออยู่แล้วคนนึงตัวเล็กมีผิวขาวราวหยวกกล้วย ทำหน้าตาเหมือนตุ๊กตาไร้อารมณ์ ถึงอย่างนั้นเธอก็มีแฟนคลับสาว ๆ (?) ตามไม่ห่าง เธอมีชื่อว่า นั๊ว นั๊ว อีกคนผิวคล้ำหน่อย แต่ว่าเพื่อนผมคนนี้เธอรักมาก ชื่อทองปราง

บนโต๊ะของกลุ่มมีแท่งเหล็ก เข็มหมุด มีด กรรไกร ผ้าสีขาวสะอาด แผ่นอะไรบางอย่าง และเหลือถุงมือสีขาวอีกคู่ อีกสองคู่ที่เพื่อนผมใส่เรียบร้อยแล้ว ผมจึงหยิบถุงมือมาสวม รอไม่นานครูก็นำบมาให้

บอกกันตรงๆ เลยนะแค่กบมองมา ผมก็อยากวิ่งหนีแล้ว ยังดีที่เพื่อนผมจับกบไว้ทำให้มันขยับไปไหนหรือกระโดดมาหาผมไม่ได้ ทันใดนั้นสายตาผมก็เห็นพุงอวบอ้วนของมัน ในใจผมก็นึกถึงอะไรบางอย่างที่ไม่อยากนึก ซึ่งมันก็คือพุงของผมนั่นเอง

แวบหนึ่งผมเปรียบเทียบตัวผมว่าเป็นกบตัวอ้วนๆ นั่น แม้จะอยากหยุดคิดแต่ใจผมกลับคิดเรื่องนี้ต่อ ถ้าผมมีรูปร่างแบบนั้น ถ้าผมมีผิวแบบนั้น ถ้าผมกลายเป็นกบ...

“เออล่ะนักเรียน” ใจ เสียงของครูช่างเหมือนเสียงสวรรค์ ผมหยุดคิดเรื่องพวกนี้ได้แล้ว ผมคงต้องขอบคุณครูในใจสินะ แต่ครูรีบพูดต่อเถอะ เจ้าตัวที่ครูให้มามันจ้องหน้าผมเขม็งเลย

“ขั้นต้นตอนแรก ให้คนนึงยกกบขึ้นมา จับให้แน่นๆ นะแต่อย่าบีบมัน แล้วยกเว้นช่องแถวท้ายทอยมันด้วย” ทองปรางที่เป็นคนจับกบอยู่แล้วก็ยกมันขึ้นมา แม้มันจะดิ้นไปมาแต่ทองปรางก็ยกขึ้นได้แล้วเปิดท้ายทอยกบให้วางตามคำสั่ง ทำไมทั้งที่เป็นผู้หญิงแท้ๆ แต่กลับกล้ายกกบขึ้นมา ผมยังไม่กล้าเลย

“ต่อไปก็ให้อีกคนหยิบแท่งเหล็กขึ้นมาแล้วเล็งไปที่ท้ายทอยมันแต่อย่าลืมกดหัวมันลงหน่อยนะ” นั๊ว นั๊ว เด็กสาวหน้าหนึ่งใช้มือขวาหยิบแท่งเหล็กที่

แหลมคมขึ้นมาเล็งไปที่ท้ายทอยกบ อีกมือก็กดหัวของมันลง ผมหน้าซิดเป็นไก่อ๋มเมื่อเห็นการกระทำของแต่ละคน ในห้องเรียนทุกคนจะมักเขม้น ไม่ได้ยินเสียงกบกำลังร้องหรือไ้ และไม่รู้ผมคิดไปเองหรือเปล่า เหมือนน้ำว่าหันมามองผมด้วยดวงตาที่อ่านอารมณ์ไม่ออก

“อย่างที่ได้ออกไปแล้ว มันจะมีรูๆ หนึ่งที่พอเราแทงไปแล้วมันจะไปทำลายสมองส่วนรับความรู้สึกของกบ ให้แทงไปในรูนั้น”

“เฮ้ย เดี่ยว จะเอาจริงนั้นหรือ” ผมคิดในใจ และแล้วจินตนาการสุดบรรเจิดของผมก็ทำงานอีกครั้ง ผมดันไปอยู่แทนกบนั้น ผมกำลังจะโดนเหล็กแหลมๆ แทะ

ฉีก ก็ก๊

น้ำว่าแทงไปอย่างไม่ลังเล เสียงเหล็กแทงเนื้อดังขึ้นทั่วห้อง ตามด้วยเสียงเหมือนไปแทงโดนของแข็งซึ่งคาดว่าเป็นกระดูก ผมมอง ภาพนั้นอยู่ในหัวอย่างลึมไม่ลง ผมเริ่มรับรู้ถึงผลร้ายของการอ้วน ขาผมสั้นเป็นเจ้าเข้า ทำท่าจะล้มเพราะรับน้ำหนักตัวไม่ไหว ในหูยังมีเสียงกบร้องด้วยความเจ็บปวด

อ๊ อ๊

ดูเหมือนว่าน้ำว่าจะแทงผิดพลาด เหล็กแหลมทิ่มทะลุออกมาทางปากกบอย่างน่ากลัว เสียงกบร้องของมันฟังดูน่าสงสารแต่ผมกลัวมันมากกว่ากลัวจะเป็นอย่างมัน กลัวจะเจ็บปวดอย่างมัน

“ไม่ใช่แะ เดี่ยวลองใหม่” น้ำว่าพูดออกมาเบาๆ

ผมมองน้ำว่าดึงเหล็กออกมาแล้วเสียบเข้าไปใหม่ครั้งนี้ดูเหมือนจะตรงรู เธอเลยรีบบิดเหล็กไปมาเหมือนทำลายหัวสมองกบ ผมยังมองตามอย่างเหม่อลอยความกลัวนี้ผมไม่เคยสัมผัสมาก่อน ผมอยากวิ่งหนีไปจากที่นี่ ทั้งหมดเพราะไอ้กบบ้าตัวอ้วน ไข่เพราะมันตัวอ้วนเหมือนผมเลยทำให้ผมคิดว่าเป็นเหมือนมัน ทั้งที่ความจริงไม่ใช่แต่ท้ายทอยผมยังรู้สึกเสียววูบ

“ดูเหมือนกลุ่มนี้จะได้แล้วสินะ” ครูเดินมาทางกลุ่มผม แล้วครูรับกบมาจากทองปราชญ์ พลิกตัวกบหงายขึ้นให้หลังติดแผ่นอะไรบางอย่างที่น่าจะเป็นแผ่นกันเปื้อน จากนั้นจึงใช้เข็มหมุดลงไปที่เท้าทั้ง ๔ ของมันเป็นการยึดตัว

ระหว่างนั้นตัวกบยังกระตุกเป็นระยะ

มือและเท้าของผมเจ็บเหมือนโดนอะไรบางอย่างแทง ไม่รู้ว่าสีหน้าของผมเป็นอย่างไรแต่ที่รู้คือมันคงไม่ตื๊นัก

“แล้วก็ลองลงมิดตามที่เคยบอกคุณนะ” คุรบอกกับน้ำว่า

น้ำว่าหียบมิดมา ความคมของมันไม่ใช่เรื่องล้อเล่นแน่ ยิ่งเธอขยับมิดสู่ฟุ้งอ้วนๆ ของกบ ยิ่งขยับมากเท่าไร ความรู้สึกกลัวผมก็ยิ่งมากขึ้นเท่านั้น จนผมเห็นตัวเองไปนอนอยู่แทนกบ อดฟุ้งขารวากับล่อให้มิดไปกรี๊ด

ฉีก

มิดจิ้มเข้าไปในเนื้ออวบๆ อย่างนุ่มนวล ไม่เอาแล้ว ผมไม่ยอมมองแล้ว ทำไมกบตัวนี้ถึงอ้วนเหมือนผมล่ะ

มิดเริ่มลากผ่านฟุ้งของมัน ร่างกายผมสั่นเกร็งไปทั่ว ผมไม่ยอมโดนแบบนี้ เข้าใจที่แม่บอกให้ผมลดน้ำหนักแล้ว ถึงเหตุผลจะต่างกัน แม่อยากให้ลดเพราะเป็นห่วงสุขภาพ แต่ผมอยากลดเพราะ...

ผมกลัวจะเป็นอย่างกบนั้น ร่างกายกระตุกแล้วร้องอย่างน่าสงสาร

ผมกลัวจะถูกเหล็กแหลมแทงจากท้ายทอยทะลุปาก

ผมกลัวถูกมิดกรีดจนเห็นกล้ามเนื้อสีชมพูอ่อน

ดังนั้น ผม...

ไม่อยากอ้วนนนน

...

ดวงตาของผมค่อยๆ ลืมขึ้น ภาพที่เห็นตอนแรกพร่าเลือนก่อนจะชัดเจนขึ้น ฝาครอบแก้วที่ครอบปิดอยู่เหนือร่างกายที่นอนอยู่ของผมมันใสจนมองเห็นทะลุได้ ในที่สุด ในที่สุด...

“เราชนะแล้ว เราชนะแล้ว ฮ่าฮ่าฮ่า” ผมตะโกนอย่างมีความสุขไม่เคยคิดเลยว่าผมจะชนะเกมบ้าๆ นั้นได้ ผมไม่สนใจผลลัพธ์เวลาแพ้วว่าจะเป็นอย่างไร เพราะผมผ่านมันมาแล้ว ผมเป็นผู้ชนะ

ดิง โครมมม

ฝาปิดที่ล็อกแน่นหนาถูกผมออกแรงไม่มากก็ปลิวไปไกล หากยังเป็นเมื่อก่อนผมคงทำไม่ได้ ผมดันตัวลุกขึ้นมาจากเบาะนุ่มๆ ที่อยู่ข้างหลัง สายตากรวดมองไปรอบกาย แม้สมองจะรับรู้ว่ามันมีมิติมิได้แสง แต่กลับเห็นสิ่งต่างๆ ชัดเจน เห็นแคปซูลเหมือนที่เขาเพิ่งถีบฝาออกมาอีกนับไม่ถ้วน ไข่ๆ เป็นเพียงแคปซูลเปล่าๆ ไร้คนอยู่ข้างใน

“บ้าน่า...” ผมไม่ใช่ผู้ชนะงั้นหรือ โทษตอนนั้นไอ้ไร้หัวนั้นบอกว่าคนอื่นแพ้ไปหมดแล้วเหลือแต่เราคนเดียว นี่มันอะไร ถ้าผมชนะแล้วคนแพ้ล่ะจะบอกว่าถูกนำตัวออกไปก็คงไม่ใช่ เนื่องจากฝาแคปซูลของทุกเครื่องเปิดในสภาพยับเยิน สิ่งที่เป็นไปได้มากที่สุดในตอนนี่คือ ผมถูกลอก

“กรอตด” ผมขบฟันแน่นหลังรู้ตัวว่าถูกลอก รีบพุ่งตัวออกไปจากที่นี่ให้เร็วที่สุด

เบรียง ตูมมม

ประตูเหล็กหนักหลายสิบตันปลิวไปติดอีกฝั่งจนยุบไปในกำแพงด้วยการถีบเพียงครั้งเดียว เป็นข้อพิสูจน์ว่าผมเหนือล้ำกว่ามนุษย์แล้ว ทางแยกแบ่งออกเป็น ๒ ทาง ผมเลือกทางขวาตามความรู้สึกไป

ทางยาวตรงหลายสิบกิโลเมตรเหมือนเป็นระยะ ๑๐๐ เมตรสำหรับผม ข้างหน้าเริ่มปรากฏแสงสว่างจากภายนอก ผมเร่งฝีเท้าขึ้นก่อนออกนอกทาง

ท้องฟ้า ก้อนเมฆ สายลม นานเท่าไรแล้วที่ผมไม่ได้เห็นมัน ผมรู้สึกเป็นอิสระจากทุกสิ่งไม่มีอะไรผูกมัดผมได้อีกต่อไปแล้ว ผมออกมาจากหอคอยนั้นได้แล้ว ผมหันหลังไปก็เห็นหอคอยที่สูงไม่เห็นยอด ขนาดความกว้างนั้นไม่สามารถวัดได้ด้วยซ้ำ

ออก

“อะ...อะไรกัน” ท้องของผมถูกแทงเหล็กแทงทะลุ แทะเหล็กเริ่มเปลี่ยนรูปร่างมาเป็นตะขอเกี่ยวคล้ายของเบ็ดตกปลา

“ไม่นะ ไม่นะ ม่ายยย” ผมกำลังถูกดึงกลับไปที่นี่อีกครั้ง ทั้งที่อิสระอยู่ปลายนิ้วมือผมกลับคว้ามันมาไม่ได้ ผมไม่ได้แข็งแกร่งขึ้นเลย ผมมันอ่อนแอ...

วูบบบ

“น่าเสียดายนะครับทั้งที่เมื่อครู่คุณเกือบจะผ่านแล้วเชียว แล้วจะเล่นเกมต่อใหม่ครับหรือจะพักสมองคุยกับผมก่อน” ผมจึงมองไปยังเจ้าของเสียงที่ผมเกลียด ชายในชุดสูทที่ไร้ศีรษะ ที่แรกก็กลัวแต่ตอนนี้ไม่กลัวอีกต่อไปแล้ว

“เล่นต่อสิ ใครจะบ้าเสียเวลาคุยกับนายกัน” ผมแพ้มาหลายเกมแล้ว เกมนี้ผมต้องชนะเท่านั้น

“อ่า นั่นสินะครับ ก็ว่าทำไมไม่มีใครคุยกับผมเลย แต่เอาเป็นว่าเริ่มเกมสุดท้ายของคุณเลยแล้วกันนะครับ” ฟังก็รู้ว่าประชดประชันไม่มีความจริงใจ ผมไม่ชอบน้ำเสียงแบบนี้ที่สุด

FINAL GAME START

“เกมสุดท้าย...ขอชนะละโว้ย”

เด็กหนุ่มตะโกนดั่งลั่นจนไม่ได้ยินคำพูดสุดท้ายของชายไร้วัดที่ดังราวกับเสียงกระซิบ

“ปาฏิหาริย์ก็ไม่สามารถพาคุณออกไปจากวังวนนรกแห่งนี้ได้”

...

เกมที่ผมเล่นนั้นเป็นเกมที่เราต้องทำทุกอย่างให้ตรงข้ามกับสิ่งที่เราเป็น อาจฟังดูเข้าใจยาก ถ้าจะอธิบายให้ง่าย ๆ ก็คือเมื่อเราได้เล่นเกม เราจะถูกใส่บทบาทและความทรงจำมาใหม่ทั้งหมด เช่น เมื่อเราถูกกำหนดให้เป็นคนชั่ว เราก็ต้องดีขึ้นมาให้ตรงข้ามกับความชั่ว หากเราถูกกำหนดให้เป็นคนเห็นแก่ตัว เราก็จะต้องรู้จักแบ่งปันและไม่เห็นแก่ตัว ทั้งหมดนี้บางคนอาจคิดว่าง่ายแต่ความจริงไม่ใช่เลย มันยากเกินกว่าที่คาดไว้มาก

เหตุผลที่ผมมาเล่นก็มีเพียงเหตุผลเดียวคือ เมื่อชนะเกมนี้เมื่อไรจะได้รับร่างกายที่เหนือมนุษย์มาครอง แต่ทว่าทั้งหมดเป็นการหลอกลวง ทุกครั้งที่ผมออกมาได้ ผมจะถูกจับตัวไปเล่นเกมเดิม ๆ อย่างไรก็ตามเหตุผล ผมต้องอ้วนอย่างนั้นไม่รู้ก็รอบต่อก็รอบ โชคดีที่ผมลดความอ้วนได้ทุกครั้ง

“อ้อ พ่อเขาไปทำงานแล้วนะ เอ๊ะ เดียวแม่ไปก่อนนะจ๊ะ ลูกชี้รถไป

ก็ระวังตัวด้วยนะ”

“ครับ” แต่ครั้งนี้แปลกไป ผมมีความทรงจำในโลกภายนอก เครื่องอาจจะทำงานหนักไปหรือเปล่าไม่อาจรู้ได้ ถึงอย่างนั้นครั้งนี้ผมก็ต้องชนะให้ได้

วันนี้ผมโดดเรียนมาพิตเนสจะได้ไม่เห็นกบถูกผ้าใส่ผ้าถุง ผมทำทุกอย่างเพื่อลดความอ้วนโดยเร็วที่สุด หนึ่งการออกกำลังกายอย่างพอเหมาะไม่มากเกินไปไม่น้อยเกินไป ถ้าทำอย่างหักโหมสุขภาพร่างกายอาจแย่ง ผลร้ายคงทำให้ผมออกจากเกมบ้าง นี่ได้ข่าวว่าเดิม สองลดการทานข้าวหรือคาร์โบไฮเดรตให้น้อยลงเปลี่ยนไปทานกล้วยหอมแทน อาจฟังดูตลกๆ แต่มันก็ได้ผลดีทีเดียว หรือบางม้อกกินแต่โปรตีนเอา

จนกระทั่งวันหนึ่ง

“ลูกดูดีขึ้นนะ” นี่ไง นี่แหละสัญญาณว่า ผมกำลังชนะ เมื่อแม่ คนที่ยืนอยู่หน้าผมพูดอย่างนี้ออกมาเมื่อไร อีกไม่นานผมก็จะฟื้นคืนชั้นจากฝันร้ายอันยาวนานแล้ว แม่ปลอมๆ ของผมก็ตรวจผมไปมาทุกซอกมุม ไข่แม่ปลอมๆ... เป็นเพียงโปรแกรมคอมพิวเตอร์ แต่ผมกลับเผลอคิดไปว่าเป็นแม่ตัวจริง เธอเป็นห่วงผมทุกอย่าง ทั้งความปลอดภัย ทั้งการลดน้ำหนัก และอีกหลายๆ อย่าง ซึ่งผมไม่เคยได้รับจากแม่ในชีวิตจริงมาก่อน

“แม่ครับ ถึงแม่อาจจะไม่ใช่แม่ที่แท้จริงแต่ผมก็รักแม่ครับ” คนอื่นอาจมองเธอเป็นโปรแกรมคอมพิวเตอร์ อาจมองว่าไม่มีชีวิต แต่สำหรับผม ที่อยู่ตรงหน้าคือมนุษย์และมีชีวิต

สีหน้าของแม่ประหลาดใจดูหนึ่งก่อนเข้ามากอดผมร่วกับปลอบประโลมสำหรับทุกอย่าง เป็นความอบอุ่นที่ผมเพิ่งได้รับเป็นครั้งแรก

วบ

และแล้วทุกสิ่งทุกอย่างก็หายกลับกลายเป็นความมืดมิด ฝาครอบแก้วปรากฏออกมาอีกครั้ง ผมถีบมันอย่างไม่ลังเล ทางออกที่ผมทำพียงยังเหมือนเดิมทางขวาไปสู่อิสระแต่ผมไม่เลือก ผมเลือกด้านซ้ายไปสู่ใจกลางของเรื่องทั้งหมด

เพียงชั่วพริบตาเดียวข้างหน้าก็กลายเป็นชายในชุดสูทที่ไร้หัวกับเครื่องคอมพิวเตอร์ขนาดยักษ์ ผมเร่งฝีเท้ามากขึ้นไปอีก

“ปาฏิหาริย์ก็ไม่สามารถพาคุณออกไปจากวังวนนรกแห่งนี้ได้” คำพูด
 คั่นๆ เหมือนได้ยินมาหลายรอบ และผมจะเลือกตอบสิ่งที่ติดค้างในใจผมไป

“ถึงไม่ต้องมีปาฏิหาริย์ ผมก็ออกไปได้อยู่ดีนั่นแหละ แล้วอีกอย่าง
 เกมกากๆ แบบนี้ใครที่เป็นมนุษย์เล่นก็ผ่าน ดังนั้นไอ้หุ่นกระป๋องไร้หัว นายก็
 หายไปจากโลกนี้ได้แล้ว”

ย้ากกก

...

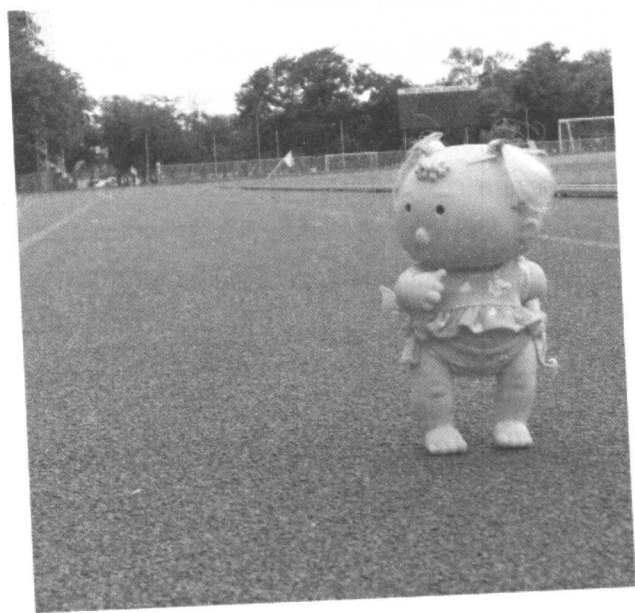
ผมจ้องมองไปยังเบื้องบน ก้อนเมฆสีขาวเป็นรูปต่างๆ จำนวนมาก
 บางก้อนเล็ก บางก้อนใหญ่ กระจัดกระจายไปทั่ว ฉากหลังเป็นท้องฟ้าสีคราม
 ที่ไร้ขอบเขตผสมกับแสงแดดอ่อนๆ ยามเช้าช่างเป็นสิ่งที่ยอดเยี่ยม

ในที่สุดผมก็ได้รับอิสระที่ผมปรารถนา ไม่มีใครจับผมเข้าไปในเกมนั้นอีกแล้วเพราะ...

เกมสุดท้ายนั้น...

...ผมชนะแล้ว

ไข่มัน, พันธนาการ

นลิน ลินอุประมา

“ย้าก!!!”

ผมแหกปากร้องสุดเสียง พร้อมออกวิ่งอย่างสุดพลัง

วิ่ง

วิ่งไป

วิ่งไปจนกว่าจะหมดแรง

นั่นเป็นสิ่งที่ผมนึกออก เชื่อสุดหัวใจว่าเสียงตะโกนแหกปากจะช่วยให้สองขาวิ่งไปได้ไกลขึ้น ทันทีที่เท้าซ้ายก้าวลงบนพื้นปูน น้ำหนักตัวกว่าร้อยกิโลก็ถ่างไปยั้งเข้าข้างซ้าย พอเท้าขวาก้าวสลับมาข้างหน้า น้ำหนักตัวกว่าร้อยกิโลก็ถ่างกลับไปทีเข้าขวา ผมก้าวขาสลับไปมาซ้ำซาก ซ้าย ขวา ซ้าย ขวา ซ้าย ขวา จนเข้าซ้ายเริ่มเจ็บแปลบ เข้าขวาเริ่มปวดร้าว ผมรู้สึกเหมือนซีโครงทั้งสองข้างกำลังจะทิ่มทะลุปอด มือมารของใครสักคนกำลังบีบรัดหัวใจ ผมด้วยเรี่ยวแรงทั้งหมดที่มี ลมหายใจผมติดขัด หอบหายใจหนักราวกับจะขาดออกซิเจนตายภายในไม่กี่วินาทีข้างหน้า เหงื่อไหลท่วมตัว ภาพที่เห็นข้างหน้า วูบวาบเป็นแสงจ้า บางครั้งก็วูบดับเกือบจะมืดดำ

แล้วแขนขาที่สิ้นไร้เรี่ยวแรง

มือขวาผมคว้าเกาะต้นไม้ข้างทางไว้แน่น มือซ้ายกุมหน้าอก สุดหายใจเข้า-ออกให้ลึกที่สุดเท่าที่เคยสูดมาในชีวิต ราวกับกลัวว่าถ้าไม่สูดหายใจเข้าไป

ลึกกว่านี้ ผมจะล้มลงไปนอนตายอยู่บนพื้นจริงๆ

บทเรียนแรก ในการเริ่มต้นลดความอ้วนของผม

ข้อ ๑ อย่าร้องแก๊กปากเวลาวิ่ง มันไม่ช่วยอะไร นอกจากทำให้ลมหายใจหมดไวขึ้น ข้อ ๒ อย่าใส่รองเท้าแตะไปวิ่งบนพื้นปูน มันเจ็บ และข้อ ๓ ถ้าใครมีน้ำหนักตัวกว่าร้อยกิโลทั้งยังไม่เคยออกกำลังกายมาชั่วชีวิตแบบผมอย่างวิ่ง

เว้นแต่ว่าใครคนนั้นคิดจะมาตัวตาย ไม่ใช่ลดน้ำหนัก

ผมไม่เคยคิดมาก่อนว่าแค่อกวิ่งมันจะยากเย็นขนาดนี้ ทำไมโฆษณาวนเข็มนาฬิกาและสารพัดเรื่องเล่าบนอินเทอร์เน็ตถึงได้ทำราวกับว่าแค่เดินวัน ๒-๓ กิโลเมตรที่สุดพิเศษ ๒-๓ แก้ว คนเราก็สามารถผอมลงทันตาเห็น การออกกำลังกายข้างยากเย็นและทรมานใจ ผมต้องใช้แรงใจมากกว่าการรวบรวมความกล้าไปสารภาพรักเสียอีก

สารภาพรัก

จะว่าไปแล้วคำๆ นี้เป็นสาเหตุให้ผมมายืนหอบเกาะต้นไม้อยู่อย่างนี้ตลอดชีวิตที่ผ่านมา ผมไม่เคยคิดจะลดความอ้วนเลยสักครั้ง และคงไม่คิดจะลดไปชั่วชีวิต ถ้าไม่ใช่เพราะคำๆ นั้นคำที่ยังคงดังก้องอยู่ในหัว หลอกหลอนราวกับจะจ้องจ้ำผมไว้กับภาพนั้นไปชั่วชีวิต

“อ้วน!”

ไข่ว่าตลอดชีวิตที่ผ่านมา ผมจะไม่เคยได้ยินคำนี้ ทั้งในท่วงทำนองที่ล้อเล่นและล้อเลียนก่อนไข่ม่นบนฟงของผม ไข่ว่าผมไม่เคยชินกับคำพูดเหล่านั้น บางครั้งผมเห็นเป็นเรื่องขำเสียดด้วยซ้ำไป แต่เมื่อมันถูกเอ่ยออกมาโดยต่างคนต่างเวลา ต่างความรู้สึก คำเดียวกันนี้ทำให้ผมแทบล้มทั้งยืนครั้งนี้ “น่า๊ว้า” เป็นเจ้าของคำพูดนั้น สาวน้อยตาควมที่วิ่งเล่นด้วยกันมาตั้งแต่เด็ก จากเพื่อนบ้านกลายเป็นเพื่อนรัก แล้วจากเพื่อนรักก็ค่อยๆ กลายเป็นคนที่ผมแอบรักไปในที่สุด ผมตั้งใจจะเผยความในใจ ตั้งแต่วันนี้ของปีที่แล้ว แต่พอจ้องตาเธอเข้าตรงๆ ความกล้าก็หดหาย ประโยคสั้นๆ สามพยางค์ก็ถูกกลืนหายไป ในลำคอ ต้องคอยเฉไฉพูดเรื่องอื่นทุกทีไป จนกระทั่งวันนี้ หลังจากรวบรวม

ความกล้ามาหนึ่งปีเต็ม ผมตัดสินใจบอกรักเธอ

ตอนนั้น เหมือนหนึ่งวินาทียาวนานราวกับหนึ่งอสงไขย ทุกสรรพสิ่ง
นิ่งงันทันทีที่ผมเอ่ยประโยคบอกรักที่เขยที่สุดในศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ดออกไป ราว
กับโลกหยุดหมุน เวลาหยุดเคลื่อนตัวไปข้างหน้า แล้วชั่วขณะต่อมา เมื่อความ
งุนงงจางไปคำปฏิเสธก็ฉายชัดในแววตาของเธอ

“เราขอโทษนะ...”

ความอึดอัดลำบากใจแจ่มชัดในดวงตาทั้งสองข้างของเธอ เธอเม้ม
ปากแน่นเหมือนคิดหนักว่าควรจะทำอะไรออกมาดี ผมเริ่มใจเสียคิดว่าไม่ควร
พูดประโยคทั้งหมดนั้นออกไปเลย อยากเก็บกวาดคำพูดตัวเองกลับมาให้หมด
แต่เมื่อโพล่งออกไปแล้ว แม้แต่หลุมดำก็ดูดให้มันหายไปจากความทรงจำของ
ฉันว่าไม่ได้

“...แต่เราไม่ชอบผู้ชายอ้วน”

ราวกับฟ้าผ่าแลกลงกลางหน้าผาก แม้จะรู้ตัวแล้วว่าเธอต้องปฏิเสธแน่ๆ
แต่ผมไม่เคยคิดหมายมาก่อน ว่าเธอจะเลือกใช้เหตุผลนี้ เหตุผลธรรมดาสามัญ
อีกเป็นร้อยเป็นพันที่ผู้หญิงใช้ปฏิเสธผู้ชาย เธอนึกไม่ออกแล้วหรืออย่างไร ผม
รู้ว่าน่าว่าเป็นคนมีเหตุมีผลกับทุกๆ เรื่องในชีวิต นั่นเป็นเรื่องหนึ่งที่ผมชอบเธอ
แต่ตอนนั้นผมปรารถนาให้เธอเป็นผู้หญิงไร้เหตุผลเสียยิ่งดีกว่า คำพูดของเธอ
บาดลึกลงในหัว สมอผมเบลอล หยุดสังการไปชั่วขณะ แล้วหัวใจก็เจ็บจี๊ดขึ้นมา
พร้อมกับคำพูดของเธอที่ตั้งกองไปมาอยู่ในโสตประสาท

เราไม่ชอบผู้ชายอ้วน

ไม่ชอบผู้ชายอ้วน

ผู้ชายอ้วน

อ้วน!

อ้วนแล้วผิตรงไหนหรือ? ผมอ้วนมาตั้งแต่จำความได้ แต่ไม่เคยมี
ความทรงจำเลยร้ายกับชั้นไขมันที่พอกพูนอยู่ทุกๆ ส่วนของร่างกาย เซลล์สมอง
ของผมมีแต่ความทรงจำที่ญาติๆ พากันสรรเสริญความอ้วนของผม การเป็น
เด็กอ้วนดุนัยๆ ทำให้ถูกกอดบ่อยกว่าคนอื่น เวลาเข้าแถวแดดร้อนๆ เพื่อนๆ

จะพากันมายืนหลบอยู่หลังตัวผม พวกมันบอกว่าร่างใหญ่ๆ ช่วยบังแดดได้ดีนัก ยิ่งช่วงฤดูหนาวยิ่งมีแต่คนเข้าหา เด็กๆ แถวบ้านชอบวิ่งมากอดผมไว้แน่น บอกว่ามาขอแบ่งไออุ่นจากชั้นไขมันหนาๆ ผมได้รับสิทธิพิเศษในการหยุดเรียนบ่อยๆ เพื่อไปโรงพยาบาลรักษาโรคสารพัดโรคของผม มีลุงหมอบเป็นเพื่อนสนิทหลายคน ทั้งหมดทั่วไป หมอเฉพาะทาง หมอเบาหวาน และหมอกระดูก นอกจากนี้ยังได้รับอนุญาตให้นั่งตากลมสบายๆ ข้างสนามบอลเวลาเพื่อนๆ เรียนวิชาพลเพราะการปล่อยให้ผมออกไปวิ่งอยู่กลางแจ้งเป็นเรื่องเสี่ยงต่อสุขภาพมากเกินไป ให้ผมออกกำลังกายที่ไร อาจารย์ห้องพยาบาลต้องรับงานหนักทุกที

แม้ต้องแลกกับการหายใจติดขัดเวลาอนนิตหน้อย เคลื่อนไหวร่างกายลำบากเล็กน้อย ถูกเพื่อนล้อบ้างเป็นบางหน และมีโรคมากกว่าคนปกติ ผมว่าความอ้วนก็มีประโยชน์ต่อชีวิตผมอยู่ดี เพราะความลำบากเล็กๆ น้อยๆ ในชีวิตที่ผมเผชิญ ทำให้ผมได้รับการเอาอกเอาใจมากกว่าลูกพี่ลูกน้องคนไหนๆ ผมเติบโตขึ้นมาเป็นเด็กอ้วนที่มีความสุขที่สุดในโลก

ไม่! ความอ้วนไม่เคยเป็นปมด้อยของผม

ยายสอนเสมอว่าไม่สำคัญว่าเราจะรูปร่างหน้าตาเป็นแบบไหน สิ่งสำคัญคือเราจะปฏิบัติตัวอย่างไรต่างหาก เพราะฉะนั้นผมถึงได้ตั้งใจเรียนหนักหนา จนคว้าเกรดสวยๆ มาฝากแม่ได้ทุกปี ทั้งๆ ที่ความจริงแล้วผมก็ไม่ใช่วัยเด็กหัวดีอะไร และถึงแม้จะเล่นกีฬาไม่ได้ แต่ผมเล่นดนตรีเก่ง ผมรู้วิธีสร้างคุณค่าให้ตัวเอง ผมรู้วิธีสร้างเสียงหัวเราะให้เพื่อนๆ ผมรู้วิธีใช้ฟุงกลมๆ แก้มซาลาเปา และผิวขาวชืดของผมทำให้ผู้ใหญ่เอ็นดู ผมรู้วิธีใช้ความขี้โรคของผมเรียกร้องความสนใจคน แต่มารวันนี่ กลวิธีพวกนั้นใช้ไม่ได้กับน้ำว่า

ไม่! ความอ้วนไม่ได้เป็นปมด้อยของผม

ผมไม่ได้จะลดความอ้วน เพราะคำพูดของเธอสะกิดใจผม ผมเชื่อมาเสมอว่าความอ้วนไม่ใช่เรื่องผิด แต่ในเมื่ออ้วนแล้วสาวไม่รัก และผมก็ไม่เคยชินกับการพ่ายแพ้ ทั้งๆ ที่ยังไม่ได้พยายามจนถึงที่สุด เพราะฉะนั้น ผมจะทำทุกวิถีทาง ให้น้ำว่าหันมาสนใจ แม้นั้นจะหมายถึงการต้องออกกำลังกายและอดอาหารอันเป็นสิ่งที่ผมเกลียดแสนเกลียด ผมก็จะทำ

ผมยึดตัวขึ้นตรง เหนือที่ไหลโสมกายเมื่อครู่เริ่มแห้งเหือด หัวใจค่อยๆ กลับมาเต้นในจังหวะปกติ ผมสูดหายใจเข้าลึกๆ แหกปากร้องสุดเสียงเรียก กำลังใจ แล้วอกริ่ง

ลิ้มบทเรียนบทแรกเสียดสนิท

หนึ่งสัปดาห์ต่อมา แม่กับยายต้องช่วยกันห้ามผมไปคลินิกหน้าปากซอย หัวเข้าผมเจ็บจนเดินแทบไม่ได้ กล้ามเนื้อตึงและร้าวรานไปทุกส่วน มีน้ำขำ ยิ่งหมดแรงจากการพยายามอดอาหาร หมอย้ำกับผมว่าไม่ควรเริ่มต้นลดน้ำหนัก ด้วยการวิ่งเป็นบ้าเป็นหลังอย่างนั้น และการอดอาหารก็ไม่ได้ช่วยให้อะไรดีขึ้นเลย มีแต่จะทำให้ผมหิวมากขึ้นก็เท่านั้น

ผมเกือบจะล้มเลิก ผมเกือบจะท้อถอย หัวใจของผมกรี๊ดร้องว่าไม่ไหวแล้ว ข้อต่อของผมส่งเสียงลั่น กร๊อบ! กร๊อบ! ทุกครั้งที่คิดจะก้าวเดิน การลดน้ำหนักไม่ใช่เรื่องง่าย ผมรู้เรื่องนี้มาตั้งแต่ตอนที่หมอสารพัดหมอเคียวเชิญให้ผมลดน้ำหนัก ผมไม่เคยอดทนทำงานสำเร็จ คนหนึ่งถึงกับออกแบบตารางการออกกำลังกายและแผนโภชนาการให้ผม แต่ผมไม่เคยทำตามแผนพวกนั้น ได้นานเกินห้าวัน ให้ออกกำลังกายว่าทรมานแล้ว แต่ให้ควบคุมอาหารยิ่งทรมานกว่า ผมคงไม่มีวันลดน้ำหนักอีก ถ้าผมไม่พบว่าความเฉยชาของน้ำว่าที่ผมต้องเผชิญในวันรุ่งขึ้น มันทรมานกว่ากันมาก

ผมขุดความรู้ทุกอย่างที่เคย์รู้เกี่ยวกับการลดความอ้วนมาใช้ คราวแรกที่ผมออกไปวิ่งแบบไม่ส่งสารหัวเข้าแถมยังอดข้าวเข้าทั้งอาทิตย์นั้น ผมทำไปเพราะอยากลดน้ำหนักให้ได้เร็วๆ ถึงได้ละเลยคำสั่งทั้งหมดทั้งมวลที่หมอเคย์สั่ง แต่หลังจากถูกห้ามไปคลินิก และต้องนอนชมอยู่เป็นวันๆ กล้ามเนื้อกรีดร้องตลอดเวลา ทั้งยังหิวโหยอย่างที่ไม่มีใครหิวมาก่อน ผมพบว่าผมยอมเชื่อหมอดีกว่าแม้วิธีของหมอจะให้ผลเรื่องน้ำหนักน่าหงุดหงิดใจก็ตาม

ผมออกกำลังเบาๆ ตามที่หมอสั่ง ไม่กล้าไปวิ่งอีกแล้ว ทำได้เพียงออกเดินทุกเช้า พอร่างกายฟื้นตัวก็เริ่มเล่นกีฬาบ้าง ทำการบริหาร ติปิ๊งปอง วายน้ำ หรือเล่นกีฬาอะไรที่ไม่ต้องกระแทกกระเทือนมากนัก ผมยอมควบคุม

อาหาร รดขมนมนมเนย อาหารจานด่วน และของทอดทุกชนิด ยายงอนผมเล็กน้อย เพราะผมไม่ยอมกินบัวลอยไขหวานของแกเหมือนแต่ก่อน แม่กับพ่อจับเข่าคุยกันอย่างเป็นกังวล กลัวว่าผมจะเป็นโรคร้าย พวกเขาไม่เคยเห็นผมปฏิเสธไก่ทอด พิซซ่า หรือน้ำอัดลมมาก่อน ส่วนป้าผมนั้นถึงกับอ้าปากค้าง ถลันเข้ามาตะหน้าผากว่าผมเป็นไข้หรือเปล่า ตอนที่เห็นผมหลับตา ถลันใจคิดว่าผักจิ้มน้ำพริกเข้าไปเดี๋ยวพร้อมๆ อยู่ในปาก

ผมไม่ได้อยากทำให้ทุกคนเป็นห่วง แต่คราวนี้ผมไม่สนใจ

ผมจะผอมเพื่อเธอ!

น้ำว่าคือเด็กผู้หญิงที่เป็นแรงบันดาลใจในการปีนต้นไม้ของผม ครั้งแรกที่เราเจอกัน ผมทำลูกโป่งลอยขึ้นไปคาอยู่บนต้นไม้ โชคดีที่ไม่หลุดลอยขึ้นไปบนฟ้า เชือกลูกโป่งห้อยต่อแฉ่งอยู่แค่เอื้อม ผมพยายามเอื้อมมือไปคว้าเท่าไรก็คว้าไม่ถึง เพราะขาสั้นป้อมของผมไม่อาจพาผมกระโดดขึ้นไปคว้าลูกโป่งลูกนั้นลงมาได้ แล้วย้ำว่าก็ปรากฏตัว เธอปีนต้นไม้ขึ้นไปอย่างคล่องแคล่วราวกับว่าเธอถูกเลี้ยงมาโดยลิงชิมแปนซี เธอเก็บลูกโป่งลงมาให้ผม

เราเป็นเพื่อนกันตั้งแต่วันนั้น

ผมไม่เคยประสบความสำเร็จในการปีนต้นไม้ครั้งแรกและครั้งเดียวที่ผมปีนขึ้นไปนั่งบนต้นไม้จนสำเร็จ ผมทำกิ้งมะม่วงต้นโปรดของน้ำว่าหักร่วงลงมาทั้งกิ่ง ผมต้องเข้าเฝ้าอยู่หลายสัปดาห์ และถูกห้ามไม่ให้ปีนต้นไม้อีก แต่ผมยังคงมีความสุขกับการเฝ้ามองน้ำว่าปีนต้นไม้ วิ่งเล่นในสนามกว้าง ผมพบว่าผมมีความสุขกับการเฝ้ามองการเคลื่อนไหวของเธอ เธอเป็นนักวิ่งลมกรด รูปร่างปราดเปรียวคล่องแคล่วว่องไวยิ่งกว่าสายลม รวดเร็วจนวิ่งตามไม่ทัน

ทว่านับแต่ขึ้นไป ผมจะกวาดเท้าตามเธอ

“เฮ้ย! ปิดเทอมไปทำอะไรมาวะ ผอมลงสุดๆ”

เปิดเทอมวันแรก ไข่เปียกเดินมาทักผมอย่างตื่นเต้น ผมกระหือหือ ยิ้มในใจ ยักคิ้วแล้วทำท่าเบ่งกล้ำให้มันดู แม้ผมจะยังไม่มิกล้ำก็ตาม แต่ผมก็ผอมลงอย่างเห็นได้ชัด ไข่มั่นตามแขนขาและหน้าท้องสลายตัวไปกว่า ๓๐

กิโลกรัม ระหว่างทางที่ผมเดินมาห้องเรียน รุ่นน้อง รุ่นพี่ และเพื่อนรุ่นราวคราวเดียวกันหันมองผมเป็นตาเดียว ใครๆ ก็จดจำผมในฐานะไอ้อ้วนแบกกีตาร์มาโดยตลอด แต่เปิดเทอมมาคราวนี้ ไม่มีไอ้อ้วนคนนั้นอีกแล้ว

“ก็ไม่ทำอะไรมาก ออกกำลังกายแล้วก็ควบคุมอาหาร”

ผมตอบแบบหล่อๆ เก๊กว่ามันเป็นเรื่องง่ายสุดชีวิต ทั้งที่ความจริงแล้วนี่เป็นการประสบความสำเร็จครั้งยิ่งใหญ่ที่สุดในชีวิต สองตาผมมองหาน้ำว่าอยากให้เห็นว่าเด็กอ้วนที่เดินตามเธอต้อยๆ สมัยประถมเปลี่ยนเป็นคนใหม่แล้ว

“อ้อเธอรอ แล้วข่าวลือที่ว่ามึงอกหักนี่จริงหรือเปล่าวะ”

ไอ้เบี่ยงลากลเสียงยาว ยัยมกรู้มกริมเหมือนรู้อะไรดีๆ มา ถ้าเป็นสมัยก่อนผมคงสะดุ้งเสือก อยากเก็บเรื่องนี้ไว้เป็นความลับไม่ให้ใครรู้ แต่ตอนนี้ผมยิ้มตอบอย่างมั่นใจ

“ไม่ได้อกหัก แค่งจิบไม่ติดเว้ย”

ตลอดสามเดือนที่ปิดเทอม เวลาผมออกเดิน ผมจะแวะเก็บดอกแก้ว ดอกไม้โปรดของน้ำว่าแนบใส่ซองจดหมาย (เขียนกลอนรักที่ลอกมาจากอินเตอร์เน็ต) ไปหย่อนไว้ที่ตู้ไปรษณีย์หน้าบ้านน้ำว่าทุกวัน ล่าสุดผมนำริบบิ้นผูกผมไปหย่อนไว้ แนบจดหมายน้อยไปว่าถ้าเธอตอบตกลงและให้อภัย ช่วยผูกริบบิ้นนั้นมาโรงเรียนที (เรื่องนั้นผมจำมาจากซีรีส์เกาหลีที่แม่ชอบดูตอนเข้าวันเสาร์อาทิตย์) ผมสอดสายสายตาหาต้นเหตุที่ทำให้ผมลุกขึ้นมาลดน้ำหนักอย่างบ้าคลั่ง

แล้วเธอก็มา

แย้มยิ้มเข้ามาพร้อมกับเพื่อนสาว ไม่ใช่ผู้หญิงแท้ๆ ดูเหมือนสาวใจหนุ่มมากกว่า แต่นั่นไม่ใช่สิ่งที่ผมสนใจ ริบบิ้นสีขาวในมือน้ำว่าต่างหากที่ผมสนใจ เธอเดินตรงมาหาผม ที่แรกเธอดูเป็นกังวล แต่พอเห็นความเปลี่ยนแปลงของผม แววดาก็ฉายความประหลาดใจ ผมยืนรอด้วยท่าที่คิดว่าหล่อที่สุด มั่นใจว่าคราวนี้คำตอบต้องไม่เหมือนคราวที่แล้ว ผมอดสำหิไปศึกษาคู่มือการจีบสาวจากทุกสำนักเขียนะ

“แมน”

เธอเรียกชื่อผม แวดตากลบมากังวลอีกแล้ว ผมอยากตะโกนบอกเธอว่าไม่ต้องกังวล ผมไม่โกรธเธอหรือเรื่องที่เธอว่าผมอ้วน เธอเปลี่ยนแปลงชีวิตของผม เธอไม่รู้หรือว่าผมรอคอยวันนี้มานานแค่ไหน

“คือ...เราขอโทษนะ” รอยยิ้มของผมหนึ่งค้าง เธอจะขอโทษทำไม เธอไม่ได้จะปฏิเสธใช่ไหม “เราขอโทษที่เราบอกแมนเมื่อคราวก่อนว่าเราไม่ชอบผู้ชายอ้วน เราขอโทษ เราไม่ได้ตั้งใจจะว่าแมนอ้วน อ้วนนะไม่มีผิดหรอก จริงๆ แล้วคุณอ้วนก็น่ารักออก”

ผมแอบถอนหายใจอย่างโล่งอก ที่แท้เธอก็จะขอโทษเรื่องนั้น แม้ฟังแล้วยังรู้สึกทะเล่ๆ ในใจว่าตกลงเธอชมหรือแค่รักษาน้ำใจ แต่นั่นไม่ใช่ประเด็นแล้วนี่ ผมไม่ได้อ้วนอีกต่อไปแล้ว ผมรู้สึกหัวใจโปร่งโล่งสบาย อะไรที่เคยหนักอึ้งมลายหายไปพร้อมกับไซมัน แล้วน้ำวาก็เริ่มขมวดคิ้วมุ่น ทำท่าเหมือนจะพูดอะไรสักอย่าง แล้วก็ไม่พูดออกมา ลักพังกัยกมือขยี้หัวเหมือนจนปัญญา ผมลึ้นว่าครั้งนี้จะเป็นเธอที่ต้องรวบรวมความกล้าพูดคำนั้นออกมาหรือเปล่า จึงช่วยหยอดคำถามนำทางให้เธอคิดออกว่าควรเริ่มต้นอย่างไร

“มีอะไรหรือเปล่า”

เธอก้มลงมองริบบิ้นสีขาวในมือ สูดหายใจเข้าเฮือกใหญ่ แล้วก็พูดออกมา

“ริบบิ้นนี้เราคงรับไว้ไม่ได้หรอก ขอโทษนะ”

รอยยิ้มของผมหายวับไปกับตา พร้อมๆ กับที่หัวใจพองโตของผมถูกแช่แข็ง เธอยืนริบบิ้นคืนมา นี่มันเรื่องอะไรกัน ทำไมละ ทำไมเธอถึงยังปฏิเสธอีกล่ะ

“อย่าส่งจดหมายหรืออะไรแบบนี้มาอีกนะ แฟนเราไม่ชอบให้ใครมาทำแบบนี้”

“แฟน?” ผมได้ยินเสียงตัวเองหลุดถามออกไปเหมือนคนละเมอ ตั้งแต่รู้จักกันมาสิบกว่าปี ผมไม่เคยเห็นน้ำวามีแฟน

“แฟนน้ำว่ะอะ เราเอง”

ผมหันไปมองเจ้าของคำพูดนี้ รู้สึกเหมือนตัวเองกำลังหลุดเข้าไปอยู่ในห้องฝันที่ปกคลุมด้วยหมอกควัน ไม่มีอะไรชัดเจน ไม่มีอะไรเป็นความจริง ผู้ที่อ้างตัวเป็นแฟนน้ำว่าคือเพื่อนสาว (ใจหนุ่ม) ที่เดินเข้ามาด้วยกันเมื่อครู่นี้เอง น้ำว่าเอื้อมไปจับมือเธอ (เขา?) ไว้ เป็นการยืนยันว่าคำพูดที่ผมได้ยินเมื่อครู่ไม่ใช่เรื่องเพ้อเจ้อของใครเพียงฝ่ายเดียว

“เลิกยุ่งกับเราได้แล้วนะ ผู้หญิงเขาไม่ชอบก๊อปปี้ต้อสิ”

เหมือนภาพยนตร์ฉายซ้ำ พอจบคำตัดรอนน้ำใจจากน้ำว่าและแฟนสาว (?) ทั้งสองก็หันหลังกลับ จูงมือกันออกไป แผ่นหลังของน้ำว่าตอนนั้นซ้อนทับกับแผ่นหลังของน้ำว่าเมื่อสามเดือนที่แล้ว ตอนที่เธอพูดประโยคปฏิเสธประโยคนั้นจบ แล้วก็หันหลังจากไป

เราไม่ชอบผู้ชายอ้วน

ไม่ชอบผู้ชายอ้วน

ไม่ชอบผู้ชาย

ผู้ชาย!

ทำไมเธอไม่พูดให้ชัดๆ ตั้งแต่ที่แรกไปเลยว่าเธอไม่ชอบผู้ชาย เธอจะเติมคำว่าอ้วนมาสร้างความสับสนให้ผมทำไม? ช่วงวินาทีหนึ่งผมสงสัยว่าการแปลงเพศต้องใช้เงินมากไหม ถ้าผมไปแปลงเพศเป็นผู้หญิง แต่ยังคงตัวเป็นผู้ชาย จะทำให้น้ำว่าหันมาสนใจบ้างไหม? มันจะทำให้โลกนี้ซับซ้อนเกินไปหรือเปล่า? แต่ว่าลดน้ำหนักก็แล้ว ออกกำลังกายก็แล้วควบคุมอาหารก็แล้ว ผมต้องไปแปลงเพศอีกหรือ น้ำว่าถึงจะหันมาสนใจผมบ้าง!? สมองผมมีแต่คำถามความคิดก็สับสนวุ่นวาย ตีกันยุ่งเหยิงไปหมด

ผมทนทรมาณมาตลอดสามเดือนเพื่ออะไร? ไม่ใช่แค่สามเดือนที่ผ่านมา แต่เป็นตลอดเวลาที่เรารู้จักกันเลยต่างหาก ผมตั้งใจเรียนมากขึ้นเพราะเธอ หัดเล่นกีตาร์เพราะเธอ เลือกเรียนแผนวิทย์-คณิตต่างๆ ที่ไม่ชอบเพราะเธอ ทั้งหมดเพื่ออะไร? เพื่อพบว่าเปลี่ยนตัวเองให้ตายอย่างไร เธอก็ไม่มีวันสนใจหรือ?

ไอ้เปี้ยกพยายามตบไหล่ให้กำลังใจ แต่ผมปิดมือของมันออก ผม

เดินออกมาจากห้องเรียน สองเท้าเข้าไปเรื่อย ๆ โดยไม่รู้จุดหมาย ตาทั้งสองเหม่อลอยไปยังสถานที่ที่ผมไม่รู้จัก ดวงตาของผมแห้งผาก แต่กลับรู้สึกได้ถึงน้ำเค็ม ๆ ที่ขังอยู่ในลำคอและที่หน้าตา ยากพล่อยออกมาทำไม่ได้ ผมเดินสวนกับบรรดานักเรียนที่กำลังเดินเข้าโรงเรียน รุ่นน้อง รุ่นพี่พากันร้องทักทายถามคำถามคล้ายกันว่าผมไปทำอะไรมา

ทำอะไรมา?

นั่นสิ ผมไปทำบ้าอะไรมาตั้งสามเดือน ทำไปเพื่ออะไร ผมยังตอบตัวเองไม่ได้ ผมเลยไม่ตอบคำถามใคร เอาแต่ก้าวเดินราวกับคนบ้า รู้ตัวอีกทีผมก็กำลังจะก้าวผ่านประตูโรงเรียนออกไป อาจารย์ฝ่ายปกครองร้องเรียกให้ผมหยุด ผมไม่หยุด ไม่มีอะไรหยุดผมได้อีกแล้ว แทะเดินดุ่มเข้ามาทางผม สิ่งให้ผมหยุด อีกไม่กี่นาทีก็จะได้เวลาเข้าแถว แต่ผมไม่สนใจ แทะวิ่งเข้ามา ผมสลัดกระเป๋านักเรียนทิ้งลงไปกับพื้น สองเท้าก้าวเร็วขึ้น เร็วขึ้น เร็วขึ้นจนกลายเป็นก้าววิ่ง

ซ้าย ขวา ซ้าย ขวา ซ้าย ขวา

ผมสับขาสุดแรงที่มี ชั่ววินาทีนั้น หัวใจผมถูกกระชากออกจากความเศร้า ร่วงลงไปอยู่ที่ตาตุ่มความกลัวดิ้นคลานเข้ามาเกาะกุมหัวใจ ผมไม่ได้วิ่งมานานแล้ว นับแต่ความพยายามครั้งแรกล้มเหลวไม่เป็นท่า ผมไม่เคยวิ่งอีก แม้จะออกกำลังกายเป็นบ้างเป็นหลัง แต่ผมไม่ยอมเล่นกีฬาที่ต้องออกวิ่ง ความเจ็บปวดที่หัวเข่าและความร้าวรานที่เกาะกุมทุกอณูของร่างกายทำให้ผมไม่กล้าวิ่งอีก แต่ตอนนี้ผมกำลังวิ่ง และยิ่งหยุดวิ่งไม่ได้ ผมยังไม่พร้อมกลับไปที่นี่ ไปเผชิญหน้ากับคนเหล่านั้น ไปพบกับสายตาเย็นชาของน้ำว่า

น่าแปลก

ผมวิ่งมาไกล และยังคงวิ่งอยู่ อาจารย์ฝ่ายปกครองยืนหอบอยู่ข้างหลัง ผมยังไม่เหนื่อย แม้เหงื่อเริ่มไหลซึม แต่ผมยังคงวิ่งต่อ รู้สึกเหมือนตัวจะปลิวไปตามสายลม หัวใจผมเริ่มเต้นแรง เลือดสูบฉีดพล่านไปทั่วทุกอณูของร่างกาย ปอดของผมเรียกร้องให้สูดอากาศหายใจให้ลึกที่สุด ผมสูดกลิ่นดอกไม้ริมทาง จนชุ่มปอด สมอของมดตีนตัวอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน ผมรู้สึกถึงชีวิต ชีวิต

ที่เป็นของผมเท่านั้น ไม่ใช่ชีวิตที่ยึดโยงอยู่กับสายตาของใคร ผมเร่งฝีเท้า
ปล่อยตัวไป

ทิ้งน้ำว่าไว้อ่างหลัง

ทิ้งโรงเรียนไป ทิ้งกระเป๋าไป ทิ้งหนังสือไป ทิ้งภาระอันหนักอึ้งนั้นไป

ผมวิ่งอย่างที่ไม่เคยคิดไม่เคยฝันว่าชีวิตนี้จะวิ่งได้ ไม่มีแล้วเสียง
กร๊อบกร๊อบที่ขั้วต่อ ไม่มีแล้วความรู้สึกที่ไขมันพอกพูนอยู่ทุกส่วนของร่างกาย
ไม่มีแล้วความรู้สึกปางตายเวลาที่ออกวิ่ง ผมรู้สึกเช่นนั้นเป็นครั้งแรกในชีวิต เพิ่งนึก
ได้ว่าเมื่อคืนนี้ผมหลับสนิท หลับยาวโดยไม่มีอาการหายใจติดขัดเข้ามาแทรก
ให้สะดุ้งตื่นตอนกลางคืนเหมือนตลอด 16 ปีที่ผ่านมา ผมตื่นมาพบว่าสมอง
สดชื่นและโปร่งโล่งยิ่งกว่าวันไหนๆ ในช่วงชีวิต ผมไม่ทิวกลางดึก ไม่อยากกินจุบ
กินจิบนอกมื้ออาหารอีกแล้ว เพราะมือเข้กกลางวัน และเย็น กระเพาะของผม
เรียกร้องให้กินอย่างเต็มที่ และไม่เหลือพื้นที่ไว้ให้อะไรอื่นอีก ทั้งหมดนี้ผมไม่เคย
สังเกต ไม่เคยรู้สึกถึงความเปลี่ยนแปลงที่เกิดกับร่างกายตลอดสามเดือนที่ผ่านมา
สมองผมมีแต่น้ำว่า น้ำว่า และน้ำว่า ผู้หญิงที่ทำให้สามเดือนอันทรหดของผม
ไร้ความหมาย

ผมวิ่ง วิ่ง และวิ่ง

จู่ๆ หัวใจก็พองโตขึ้นมาโดยไม่ทราบสาเหตุ สมองผมค่อยๆ รับรู้ว่า
สามเดือนนั้นไม่ได้ไร้ความหมาย ทุกสิ่งที่ลงทุนลงแรงไป ไม่เคยให้ผลลัพธ์
กลับมาเป็นความว่างเปล่า เพียงแต่ผมจะสังเกตเห็นมันหรือเปล่าก็เท่านั้น ผม
ยังคงวิ่ง วิ่งอย่างที่ไม่เคยวิ่งมาก่อน ลืมไปแล้วว่าทิ้งอะไรไว้ข้างหลังบ้าง ลืมไป
แล้วว่าต้องกลับไปเผชิญหน้ากับอะไรบ้าง ผมรู้เพียงแค่นี้

ผมเป็นอิสระ

คอก

พาขวัญ พินิจกิจวัฒน์

คอกในท้องเรียงกันเป็นแถวๆ นับสิบ เกือบทุกคอกมีคนนั่งก้มหน้าก้มตา เสียบหูฟัง จดเนื้อหาที่ติวเตอร์ในวิดีโอของตัวเองสอน เสียงกรอกรบเปิดดูขงนมแทรกเสียงการทำงานของคอมพิวเตอร์เป็นระยะ ลมจากเครื่องปรับอากาศภายในกับภายนอกปะทะกัน เมื่อฉันเลื่อนประตูห้อง เปิดโอกาสให้กลิ่นบะหมี่สำเร็จรูปจากเคาน์เตอร์ขายขนมข้างนอกลอยตามเข้ามา ฉันยืนสอดส่ายตามองหาคอกว่าง รู้สึกถึงการเบียดกันของเนื้อต้นขาด้วนใน ที่ไม่เหลือช่องว่างให้อากาศแทรกผ่านได้ ที่ด้วนขวาแฉริมสุดยังว่าง ขาซ้ายก้าวออกไปทิ้งขากระเพื่อมด้วยชั้นไขมัน มันสั่นไม่หยุด เหมือนลูกโป่งน้ำที่ทิ้งลงพื้น นึกจินตนาการภาพได้กระปรองนักเรียน ก้อนเนื้อลายนๆ ที่อุดมไปด้วยเซลลูโลสที่บดบึงกล้ำเนื้อและกระดูก แม้กระทั่งเขามีอชยุ่มต้นขา ก็จะได้แต่ความนิ่มเผละของก้อนไขมัน ไม่เจอกระดูก ก้อนเนื้อซ้ายขวาเสียดสีกัน เมื่อขาขวาก้าวตามขาซ้ายออกไป ทุกก้าวที่เดินขาสองข้างจะสีกัน รอยเสียดสีคล้ายป่าน้ำตาลอยู่ด้านในต้นขา ตรงบริเวณที่เนื้อขาทั้งสองขาเยอะที่สุด เบียดกันมากที่สุด

หน้าจอคอมพิวเตอร์ขึ้นเป็นสีฟ้า แสดงการทำงาน ฉันปิดเศษขนมที่ปนกับขี้ยางลบลงบนพื้น วางกระเป๋านักเรียน กับดูขงนมที่ซื้อไว้กินระหว่างเรียน กลิ่นเหม็นอวลหลังเลิกเรียนปนอยู่ในความเย็นจากเครื่องปรับอากาศ ในคอกส่วนมากทุกคนยังอยู่ในชุดนักเรียน เวลาที่มีค่าเกินกว่าจะกลับบ้านไปอาบน้ำ พักผ่อนก่อน

จะกลับมาเรียนพิเศษ จำนวนคอร์สแต่ละวิชาที่ลงในใบโฆษณาคุณด้วยจำนวนวิชาที่ต้องเรียน ฉันแอบถอนใจ เมื่อคิดถึงตารางเรียนพิเศษที่แม่หามาให้ มันแทบจะใช้เวลาเท่าเวลาเรียนในโรงเรียน “ถ้าไม่เรียนก็สู้คนอื่นไม่ได้” แม่ขิงพูดก่อนที่ฉันจะงอแงขอไม่เรียน เด็กเรียนเก่งดูเหมือนจะเป็นเด็กที่มีชั่วโมงเรียนมาก และฉันคงมีต้นทุนน้อยกว่าคนอื่น ถึงต้องเรียนเป็นสองเท่าของคนอื่น ไม่นับรวมเวลาเรียนแปดชั่วโมงที่โรงเรียน เพื่อนเรียนพิเศษก็ชั่วโมง ฉันเรียนเกือบสองเท่าของเพื่อน

ไม่ใช่แค่การเรียนพิเศษตามที่กวตริวิชาข้างนอก ทุกครั้งที่ครูในโรงเรียนบอกว่าจะสอนพิเศษหลังเลิกเรียน แม่ให้เงินฉันไปจ่ายค่าเรียนพิเศษเป็นคนแรกๆ ของห้อง เนื้อหาที่ครูเอามาสอนไม่ต่างจากในห้องนัก แต่ซีทแบบฝึกหัดที่เอามาให้ทำ สามารถใช้ถึงแนวข้อสอบได้ทุกครั้ง การอ่านทวนซีทแบบฝึกหัดก่อนสอบทำให้คะแนนสอบก็อยู่ในระดับน่าพึงพอใจ แม่จึงไม่เคยลังเลใจที่จะจ่ายเงินค่าเรียนพิเศษ

วันไหนที่มีเรียนพิเศษหลังเลิกเรียน ฉันจะนั่งบนเก้าอี้ตัวเดิม ตั้งแต่คาบแรกแปดโมงครึ่งถึงหกโมงครึ่ง เวลานั้นประตูโรงเรียนแง้มไว้เหลือแค่พอให้ออก ลุงยามที่นั่งอยู่ที่ทำหน้าอยากกลับบ้านเต็มที เพราะเลยเวลาเลิกงานแล้ว...เหมือนฉันที่อยากสะพายกระเป๋ากลับบ้านหลังเสียงออดเลิกเรียน

นิ้วโป้งกับนิ้วชี้ข้างซ้ายถูกเคลือบด้วยผงปาปริก้าสีส้ม จากแผ่นมันฝรั่งทอดแผ่นหยักในซองขนมที่เปิดอ้าไว้ใกล้มือ มือขวาที่จับปากกาเลื่อนไปกดหยุดวิดีโอบันทึกการสอน มาเขย่าซองขนมให้เศษมันฝรั่งรวมกันที่ก้นซองฝั่งเดียวกัน มือซ้ายล้วงลงไปหยิบเศษที่ปนด้วยผงปาปริก้ากว่าครึ่ง กว่าเศษจะหมด นิ้วก็สัมผัสว่าเดิมด้วยชั้นผงปาปริก้า ฉันดูตนิ้วแล้วใช้กระดาษทิชชูเช็ดมือให้เรียบร้อย รู้สึกคอเหน็ดด้วยน้ำมันจากมันฝรั่งทอด ความซ่าจากน้ำอัดลมไล่ความเหน็ดในคอ ลมจากช่องท้องที่วิ่งขึ้นมาเป็นเสียงเรอเบาๆ กลืนปาปริก้าและรสชาติมันฝรั่งพุ่งขึ้นมา

นาฬิกาสายพลาสติกรัดข้อมือ บีบให้เนื้อด้านข้างล้นออกมา เข็มสั้น

ซีเลขห้า เข้มยวยังไม่เกินเลขสอง เวลาผ่านไปช้ากว่าที่ใจนึก เหลืออีกสอง ชั่วโมงกว่าจะจบเรื่องนี้ กำแพงสีขาว ไฟห้องสว่างจ้า ไอน้ำจากเครื่องปรับอากาศ ทุกคนทลายหน้าเข้าไปในคอก สนใจกับวิดีโอบทเรียนตัวเอง ฉันไม่ชอบบรรยายภาคในโรงเรียนสอนพิเศษ ห้องเรียนที่โตะชิดกัน แต่ไม่มีใครเอยหน้า ขึ้นมายิ้มให้กันเลย เหมือนทุกอย่างอัดกัน แน่นไปหมดในหัว ฉันสุดท้ายใจเข้าลึกๆ เอื้อมือมือความหาหลุกอมในกระเป๋าดินสอดมาดื่บกลืน ความรู้สึกแน่นท้องจากการกินเกินพอดี ลดสมาธิในการเรียน แต่ฉันก็เคยชินกับการกินไปเรื่อยๆ ตามแต่แม่จะสรรหาขนมมาให้ “กินเยอะๆ สิที” แม่ยื่นขนมมา ฉันจึงไม่หยุดกินแม้จะอึดมากก็ตาม

“ความรู้เป็นอาหารสมอง ยิ่งเรียนมากก็ยิ่งฉลาด” แม่หยิบรายละเอียดคอร์สเรียนพิเศษมาอ่าน “เรียนในโรงเรียนไม่พอหรอก ต้องเรียนเสริมด้วย เหนื่อยวันนี้สบายวันหน้า จะได้สอบเข้าที่ดีๆ ได้” ฉันจึงไม่เคยบ่นกับตารางเรียนที่แม่จัดให้ การเรียนเสริมหลังเลิกเรียนกลายเป็นเรื่องธรรมดา แม้จะเหนื่อยกับแปดชั่วโมงในโรงเรียน แต่ฉันก็ยังหัวกระเป๋านักเรียนเดินเข้าตึกเรียนพิเศษทุกวัน เพื่ออาหารสมองเสริมนอกเหนือจากอาหารตามหลักสูตรในโรงเรียน

กระดาษหนังสือขาวเหมือนสีแซนดิวิช รสมายองเนสหวานเปรี้ยวอยู่ในปาก พร้อมขนมปังและเนื้อทูน่า ไล่ทะลักออกมาจากขนมปังที่ประกบกันไว้ ทุกครั้งที่กัด แม้มักซื้อแซนดิวิชให้กินรองท้องก่อนเรียนพิเศษ “กินข้าวไม่ทันกินแซนดิวิชไปก่อนนะลูก” แม่บอก หรือบางครั้งแม่จะกินข้าวก่อนมาเรียน แม่ก็ยังย่นลงแซนดิวิชให้ “เผื่อข้าวไม่อิ่มท้อง ต้องเรียนอีกหลายชั่วโมงนะ” ฉันพยักหน้าหงึกหงักรับลงแซนดิวิชกับขนมกรุบกรอบมาจากมือแม่ ข้อดีอย่างหนึ่งของการเรียนพิเศษคือ แม่จะเตรียมขนมไว้ให้ไม่ขาด นอกเหนือจากมื้ออาหารสามมื้อ แม่คิดว่าระหว่างเรียน สมองต้องการพลังงาน การกินจึงเป็นการบำรุงอย่างหนึ่ง ขนมที่แม่เตรียมให้ อร่อยเกินกว่าจะปฏิเสธ แม้ว่าแม่จะเพ็งกินข้าวเสร็จ และยิ่งฉันกินได้เยอะเท่าไร แม่ก็ดูยิ่งจะพอใจ เช่นเดียวกับการกิน แม่จะเชื่อมั่นในปริมาณการเรียน ฉันเรียนพิเศษเกินจากเวลาเรียน และเพื่อ

เตรียมตัวสอบเข้าโรงเรียนที่มีชื่อเสียง ฉันต้องเรียนเกินหลักสูตร การใช้เวลาเรียนที่เพิ่มขึ้นนี้เอง ที่ทำให้แม่เห็นว่าต้องบำรุงมาก ๆ รู้ตัวอีกทีการกินขนมจุกจิกหลังมื้ออาหารก็มาพร้อมกับการเรียนพิเศษเพิ่ม

การได้ขยับปาก ใช้ฟันบดอะไรสักอย่างระหว่างเรียน ช่วยให้เวลาเรียนสามชั่วโมงสั้นลงอย่างน่าประหลาด แต่เมื่อนึกถึงเบงค์เทาๆ สีใบที่จ่ายเป็นค่าเรียนต่อคอร์ส ที่เกือบจะเท่าค่าเทอมโรงเรียน ก็รู้สึกผิดที่อยากให้หมดเวลาเร็วๆ ฉันถอนหายใจ เอ๋อมนไปหยิบถุงไส้กรอกที่ซื้อมาจนเย็น จิ้มเอาชิ้นแบ่งผสมเนื้อหมูสีชมพู ที่มีกลิ่นเนื้อหมูปนจางๆ เข้าปาก การกินขนมระหว่างเรียนลดความอึดอัดจากการนั่งฟังเนื้อหานานๆ สติอยู่ตามจังหวะการเคี้ยว ปากขยับขึ้นลง บดไส้กรอกให้เล็กลงก่อนกลืน เบคอนที่พันรอบไส้กรอกฉ่ำไปด้วยน้ำมัน ขอบข้างๆ ปังจนเกรียม ส่วนที่เป็นไขมันออกสีเหลืองอ่อนๆ แต่ไส้กรอกที่พันไว้ข้างใน ก็เป็นไส้กรอกแป้งสีชมพูไม่ต่างจากชิ้นที่ไม่ได้พันเบคอน แม้จะแพงกว่าแต่เด็กนักเรียนส่วนมากก็เลือกแบบที่พันเบคอน วันไหนที่เลิกเรียนช้าวิ่งไปซื้อไม่ทัน ก็จะได้กินแต่ไส้กรอกเปล่าๆ ที่ขายดีเพราะแบบที่พันเบคอนหมดแล้ว

เสียงติวเตอร์ขึ้นสูงต่ำเป็นจังหวะ เนื้อหาบทเรียนถูกปรับเป็นเพลงง่ายๆ ให้จำได้ สูตรเลขในหนังสือเป็นสูตรลัดที่ไม่มีมีสอนในโรงเรียน ติวเตอร์จะบอกเทคนิคทำข้อสอบให้เร็วขึ้น คงจะจริงอย่างที่แม่ว่า สมัยนี้เรียนในโรงเรียนอย่างเดียวไม่พอหรอก แข่งกับใครเขาก็แพ้ ลูกเพื่อนแม่ที่สอบได้คณะดังๆ เรียนพิเศษกันทั้งนั้น ขนาดลูกพี่ลูกน้องที่อยู่ต่างจังหวัด พอปิดเทอมก็ยังคงมาเข้าหอแถวใจกลางเมืองอยู่กับเพื่อน เพื่อเรียนพิเศษ

“เรียนต่างจังหวัดจะสู้เด็กในเมืองได้อย่างไร ขนาดเด็กในเมืองยังต้องเรียนพิเศษกันเลย จะได้มีโอกาสสอบเข้าที่ดีๆ มหา’ลัยดังๆ เขาก็เลือกแต่เด็กเก่งๆ ทั้งนั้นแหละ ให้หลานเข้ามาเรียนเถอะ” แม่คุยโทรศัพท์กับป้า

ทั้งถุงเหลือแต่น้ำจิ้มกับไม้ไส้กรอก กระป๋องนักเรียนได้เข็มขัด นูนออกมา ฉันเอาแขนขวาวางบนหน้าต่างที่ยื่นออกมา ขณะที่มือขวาถอดเข็มขัดนักเรียนและปลดตะขอกระป๋อง พลังดึงเสื้อนักเรียนออกมาข้างนอก

เพื่อพรางพุง มินกับหน้าจอสีขาว และตัวหนังสือที่พิมพ์เป็นพริตในหนังสือ อะไรเม็ดๆ คงช่วยให้ดีขึ้น กลิ่นระเหยี่งสำเร็จรูปลอยเข้ามา ไม่รู้ที่จุกหรือในหัวสมาธิในการเรียนถูกกลิ่นพร้อมน้ำลายที่สออยู่ในปาก ความอยากกดหยุดให้หน้าจอคอมพิวเตอรค์้างไว้

ร้านสะดวกซื้อชั้นล่างของตึกเรียนกินพื้นที่สองบล็อก และมีของให้เลือกมากกว่าคาณ์เตอร์ขายขนมข้างนอกห้อง ฉันเดินเลือกขนมสองสามอย่างที่ไม่ใช่ขายข้างบน จ่ายเงินรวมกับถ้วยระเหยี่งที่ปิดฝา รอให้เส้นนิ่ม กลิ่นเครื่องปรุงรสยั่วจุก ปล่อยให้เวลาสามนาทีผ่านไปช้าๆ ฉันเดินไปนั่งที่เก้าอี้ว่างข้างกระจก มองเด็กนักเรียนเดินเข้าออกกันเป็นกลุ่ม แสงไฟสีเหลืองจากข้างนอกตัดท้องฟ้าสีหม่นๆ ตอนหัวค่ำ น้องนักเรียนในชุดเอี๊ยมน้ำเงินแบบชุดเด็กประถมโรงเรียนคริสต์ จูงมือแม่อยู่ตรงทางม้าลายหน้าตึก รอสัญญาณไฟข้ามถนนมือข้างหนึ่งถือกระเป๋านักเรียนสีดำทรงสี่เหลี่ยมผืนผ้า ที่ช่วงฐานบานออก ตามความหนาของหนังสือที่ใส่ เปียสองข้างสะบัดตามจังหวะการกระโดดไปมา เจ้าของรองเท้านักเรียนสีดำเดินวนไปมารอบตัวแม่ สะกิดเด็กในชุดเครื่องแบบเดียวกัน ที่เพิ่งเดินมาถึง ขวนกันเดินเป็นวงกลม ระหว่งที่แม่ๆ หันหน้าทักทายกัน ความหนักของกระเป๋าไม่เป็นปัญหาต่อการเล่นเหวี่ยงแขน เด็กสองคนยิ้มร่า เสียงหัวเราะแทบจะผ่านกระจกเข้ามาข้างใน สัญญาณไฟเปลี่ยนเป็นสีแดง แม่ทั้งคู่จับแขนลูกสาวเตรียมข้ามถนน เด็กๆ โบกมือลากัน

เส้นระเหยี่งอืดอยู่ในถ้วย นิ่มแหยะๆ เพราะทิ้งไว้นานเกินเวลา ฉันสูดเส้นที่เต็มไปด้วยน้ำ รู้สึกถึงไอร้อนที่พุ่งขึ้นมาจากถ้วย เส้นระเหยี่งหยักๆ มีรสหวานจากแป้งในตัว น้ำซุ่จากผงปรุงรสอยู่ข้างล่างถ้วย กระจกที่จับอยู่แล้วแน่นกว่าเดิม จนอยากจจะรูปกระจกไปกระจกลงมาให้สุด ฉันมองเส้นระเหยี่งที่เหลืออยู่ในถ้วย นึกอยากให้กระเพาะขยายตัวออก รู้ว่าตัวเองได้รับสารอาหารเกินจำเป็นในหนึ่งมือ แต่มือก็ยังใช้ส้อมตักเส้นเข้าปาก เหมือนถูกสั่งงานไว้ เคยชินกับการกินไปเรื่อยๆ แม้ว่าพุงที่ยื่นออกมาจะเป็นสัญญาณเตือนให้เปลี่ยนพฤติกรรมมารกิน

ห้องฉันแน่นเกินจะเคลื่อนไหว ไม่อยากเดินแม้แต่ก้าวเดียว จึงตัดสินใจยื่นต่อแถวรอลิฟต์ ลิฟต์สามตัวชั้นล่างในตึกทำงานไม่ทันจำนวนนักเรียนและผู้ปกครองที่ต่อแถวรอขึ้นไปยังชั้นที่ตนเรียน ปลายแถวยาวจนเกือบถึงบันไดเลื่อน สิบแปดชั้นสูงเกินกว่าจะเดินขึ้นบันได หรือจะเดินขึ้นบันไดเลื่อนก็กินเวลานานและเหนื่อยกว่าใช้ลิฟต์ จนไม่มีใครเสีสิทธิ์เดินออกจากแถวชั้นลิฟต์ ไปหาบันไดเลื่อน ทุกคนรีบจะขึ้นไปเรียนพิเศษเพื่อจะได้เก่งกว่าเด็กรุ่นเดียวกัน จนกระทั่งการเรียนเสริมเพื่อทวนบทเรียนยังน้อยเกินไป ต้องเรียนเกินหลักสูตรในโรงเรียนถึงจะเพียงพอ บางที่บันไดเลื่อนอาจจะชำเกินไปสำหรับตึกเรียนพิเศษที่ทุกคนกำลังรีบ

เก้าอี้บนตึกถูกจับจองไปด้วยผู้ปกครองที่จับกลุ่มคุยกัน รอลูกเลิกเรียน “เรียนเลข ก็ต้องที่นี้แหละคะครูสอนดีมากเลย ลูกชายคนโตลงคอร์สหนึ่งแล้วติดใจ เกรดก็ขึ้น ตอนไปสอบเข้าเขาก็บอกว่าตามแนวที่อาจารย์เก่งไว้เลย”

“แหม ไม่รู้ ของคนเล็กนี่เพิ่งไปลงของที่อื่นไว้ ไม่งั้นจะให้มาเรียนพร้อมพี่ที่เดียวกัน รับส่งก็ง่ายคะ”

หัวข้อสนทนาที่ได้ยิน ไม่มีอันไหนไปไกลเกินกว่าสถานที่เรียนพิเศษ คณะหนึ่งที่โรงเรียน คณะที่อยากให้ลูกเข้า ฉันเดินผ่านกลุ่มผู้ปกครองเข้าไปในทางเดินเล็กๆ หลังเคาน์เตอร์พนักงาน เพื่อเข้าห้อง สวนทางกับบางคนที่เรียนเสร็จแล้วถือแผ่นซีดีกับหูฟังเดินออกมา ระบบการเรียนแบบนี้สะดวกกับโรงเรียนเรียนพิเศษ ที่ต้องจัดเวลาเรียนให้เด็กแต่ละโรงเรียนที่เล็กไม่พร้อมกัน แต่คนละสามารถเลือกเวลาเรียนเองได้ หรือกระทั่งเรียนเฉพาะบทที่ไม่เข้าใจ ไม่ต้องลงทั้งคอร์สเพื่อจะเรียนเสริมบทที่ไม่รู้เรื่องเพียงไม่กี่บท นักเรียนสามารถจัดตารางเรียนเองได้ ดีกับทั้งตัวเด็กและโรงเรียนกวดวิชาที่เพิ่มจำนวนนักเรียนได้มากขึ้น

“อ้าว เธอมาเรียนอะไร” ฉันร้องทักเพื่อนที่กำลังเดินออกมาจากห้องเรียนเลข นี้กำลังจะกลับแล้ว เธอเรียนอะไร นั่งตรงไหนนะทำไมเรา

ไม่เห็นเธอเลย”

ฉันหัวเราะเก๋ๆ เอามือลูบพุง “เรียนพิสิกส์ เรานั่งท้ายห้อง แต่เมื่อกี้ลงไปหาอะไรกินมา”

“อ้อ เอมมีน้ำอาจารย์แจษฎาสอนห้องเธอใช่ไหม พี่เราก็คเคยเรียนกับเขา ถ้าไม่เรียนพิเศษก็คงไม่รู้อะไรไปทำข้อสอบ”

“ก็คิดหน่อย” ตาฉันเหลือบไปเห็นหนังสือภาษาไทยในแขนเธอ “เออ ห้องเธอสอบย่อยของ อ.ตรีฎาไปหรือยัง”

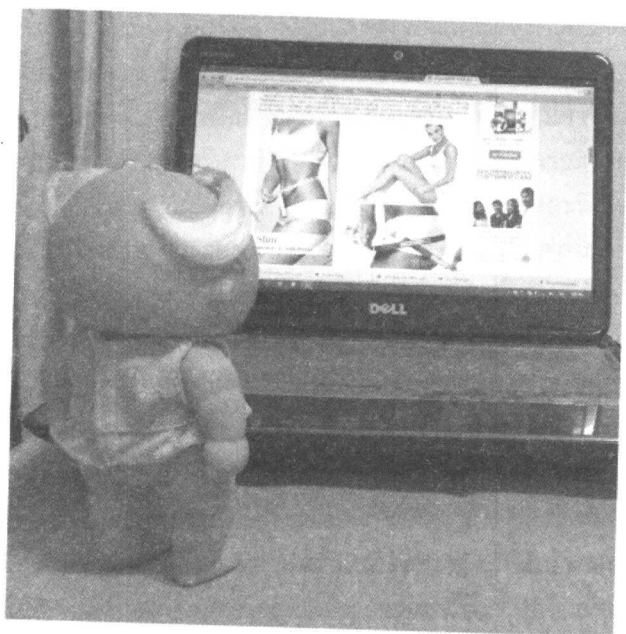
“เพิ่งสอบวันนี้เอง ไม่ยากหรอก เธอเรียนพิเศษภาษาไทยหรือเปล่า” เธอเอ่ยถึงชื่อสถาบันกวตวิชาที่มีชื่อเสียงวิชาภาษาไทยที่หนึ่ง “โอ๊ย ข้อสอบคล้ายๆ แบบฝึกหัดที่นั่นแหละ เรามีขอมยืมไปถ่ายเอกสารได้นะ”

ฉันตอบตกลง แล้วขบใจเพื่อน ก่อนจะเดินกลับเข้าไปที่คอกตัวเอง หน้าจอดับเป็นสีดำ เพื่อประหยัดพลังงาน มีเพียงแสงไฟสีน้ำเงินที่กะพริบบนเครื่องซีพียู ที่แสดงว่ายังไม่ได้ปิดเครื่อง ฉันมองเด็กนักเรียนหญิงในหน้าจอ เธอกำลังมองฉันด้วยแวตาสงสัย ตาชั้นเดียวที่มีขนาดเล็กลงตามเข็มนาฬิกา ดูเล็กลงไปอีกเมื่อแก้มสองข้างลั่นไปด้วยเนื้อ โหนกแก้มนูนกดให้ตาสีกลงไป ร่องแก้มก็อึมไปด้วยเนื้อ คางมนจนทำให้รูปหน้าครึ่งล่างเกือบจะเป็นครึ่งวงกลม ไรผมระหว่าหน้าผากและหลังคอ ยุ่งไม่เป็นทรงเหมือนเด็กหญิงในชุดเอี๊ยม นักเรียนอีกคนในความทรงจำ ที่ผมมาขึ้นด้วยเหงื่อ แก้มสองข้างแดงจากการวิ่งเล่น เบียที่แม่ถักให้ตอนเข้ายุง ปอยผมหลุดออกมาล้อมโบหน้าเรียรูรูปไข่ มือเล็กบดผมออกจากตาดหยาเล็ก รองเท้านักเรียนสีดำย่างไปในสนามเด็กเล่นหลังเสียงออดเล็กเรียนดัง ในมือมีหนังสือที่ร้อยไว้พร้อมเล่น กระเป๋านางสีอวางทิ้งไว้บนพื้นของกินในมือแม่ที่นั่งอยู่ข้างสนามถูกละเลย ความเคร่งเครียดจากบทเรียนทั้งวัน ถูกแทนที่ด้วยเสียงหัวเราะ ไม่มีขัวโมงเรียนที่เกินจากกำหนดของหลักสูตรกระทรวงศึกษา

ถึงจะรู้สึกถึงความล้ำของตัวเอง แต่ฉันก็ยังคงเปิดหน้าจอคอมพิวเตอร์ ไขมันที่ห้องแขนแกว่งอยู่ในแขนเสื้อ ถุงขมที่เปิดแล้ววางอยู่ใกล้มือ ภาพตวเตอร์ยังคงอยู่ในลักษณะเดิมก่อนที่จะออกไป ฉันใส่หูฟัง กดเล่นวิดีโอ ฟังบทเรียน

ต่อจากเดิม ภาพในวิดีโอเปลี่ยนจากหน้าตัวเตอร์ เป็นกระดานไวท์บอร์ดสีขาว มีสูตรคำนวณให้จดตาม หน้าจอเป็นสีขาว สว่างจนฉันมองไม่เห็นหน้าตัวเอง

ยมทูตที่มีตัวตน

รัตนา แก้วดวง

“ไม่ๆๆๆ จริง! อย่างที่แม่ว่า ของดี ของถูก ของฟรี ไม่มีในโลก”
“ฉันอยากตื่นจากความฝันที่โหดร้ายนี้เสียจริง”

ควันพุ่งพ่นออกจากปล่องอันสูงชัน ล่องลอยขึ้นสู่ท้องฟ้ามืดครึ้ม
ร่างของเธอสูญสลายกลายเป็นธาตุกลับสู่ธรรมชาติ

เมื่อสองอาทิตย์ที่แล้ว

“น้ำ นี่เธอรู้ไหมว่าฉันได้ของดีมาด้วยแหละ เพื่อนฉันให้มา เขาบอก
ดีมากเลยนะ เห็นผลไวทันตา” แก้ม เพื่อนสาวคนสนิทที่เรียนด้วยกันมาตั้งแต่
อนุบาลเอ่ยขึ้น ในขณะที่มือขวาของเธอยื่นของสิ่งนั้นมาใส่มือฉัน ฉันรู้สึกแ่
อย่างบอกไม่ถูกที่ได้สัมผัสมัน ดูภายนอกเหมือนไม่มีอะไรที่แปลกตา แต่ฉันรู้สึก
ว่ามันมีพลังที่ซ่อนอยู่ใน

แก้มคือเพื่อนสนิทที่ร่วมทุกข์ร่วมสุขกับฉัน รั้วบ้านเราทั้งสองอยู่ติดกัน
เราเดินไปโรงเรียนด้วยกันตั้งแต่ยังเป็นถนนดินแดง จนกระทั่งปัจจุบันนี้เปลี่ยน
เป็นถนนคอนกรีต แต่มิตรภาพของเรากียังอยู่เช่นเคย ไม่ได้เปลี่ยนแปลงไป
ตามกาลเวลา เรามีอะไรที่คล้ายคลึงกัน ทั้งรูปร่าง หน้าตา จะว่าไป แม้แต่
คนรักของเราทั้งสองยังเป็นเพื่อนสนิทกัน หากจะกล่าวว่าเป็นฝาแฝดที่เกิดจาก
คนละท้องก็คงไม่ผิด

“เคียด เคียด เคียด!” สีหน้าอันซีดเซียว อาการทุกอย่างมันช่าง
สนับสนุนคำพูดเธอเหลือเกิน

“เธอจะเคียดทำไม เคียดไปก็เท่านั้น มีแต่จะทำให้สุขภาพจิตแย่”
ฉันเอ่ยขึ้น พร้อมกับใช้มือโอบไหล่แก้ม

“แต่มันเป็นงานราตรีที่อลังการมากนะ เราทั้งอ้วน ทั้งขี้เหร่แบบนี้
ฉันบอกตรงๆ ว่าไม่มั่นใจ แล้วได้ข่าวงานนี้คู่ควงของแฟนแต่ละคนมีแต่คนสวยๆ
หุ่นดีทั้งนั้น หรือเธอว่าไม่จริง” แก้มหันมามองฉันเหมือนขอคำสนับสนุน

ประโยคที่แก้มเอ่ยขึ้น ทำฉันอึ้งไปครู่หนึ่ง เพราะไม่อาจปฏิเสธได้
แม้ในใจจะอยากปฏิเสธแทบตาย เมื่อช่วงโมงที่แล้วคนรักของเราทั้งสองมาหา
ที่มหาวิทยาลัย พร้อมกับยื่นการ์ดสีดำแดงให้ การ์ดตัวดีนี้แหละที่เป็นสาเหตุ
ให้พวกเราเคียด

เป็นประจำทุกปีที่ฉันและแก้มได้รับเกียรติจากนักเรียนนายร้อย
ตำรวจหนุ่มสองคนนี้ ทำให้เรามีโอกาสไปงานที่ดูหรูเลิศเช่นนั้น งานราตรี
สามพรานแดนดาวเหมาะกับผู้ที่มีเกียรติที่จะจบไปเป็นนายตำรวจสัญญาบัตร
รับใช้ชาติต่อไป ทว่าจากการสังเกตปีที่แล้วมันกลับทำให้ฉันไม่อยากไปอีก
มองดูรายรอบบริเวณงานเต็มไปด้วยสาวงาม ที่ควงคู่มากับนักเรียนนายร้อย
หนุ่มหล่อ รวกับว่าบุพเพสันนิวาสสรรค์สร้างให้มาคู่กัน ที่พูดไว้ว่ารู้สึกตัวเอง
มีค่าอะไรเลย แต่กลับรู้สึกว่าคุณและแก้มดูแตกต่างไปจากเขาและเธอเหล่านั้น
ต่างหาก เราทั้งสองอวบเกือบระยะสุดท้าย ใส่ชุดออกมา มีหรือจะสู้นางแบบ
หุ่นเพียวหลายคนในงานได้ แม้คนรักจะบอกว่ารักในสิ่งที่เราเป็นก็ช่างเถอะ
แต่ฉันก็ยังรู้สึกว่าคุณค่าไม่สามารถอยู่ในฝูงหงส์ได้ ฉันอาจคิดไปเอง แต่ไม่
สิ่งที่ฉันเห็นมันเป็นอย่างนั้น

รอยแผลจากงานราตรีปีที่แล้วได้บาดลึกลงในจิตใจฉันและแก้ม
สายตาที่ทุกคนมองว่ายายสองคนนี้อ้วนแฉะ แว่วเสียงคนรอบข้างคนรักของเรา
มองเหมือนเราเป็นตัวตลก

“ปีหน้าฉันจะมาแบบหุ่นดี” ฉันเอ่ยขึ้นหลังเสร็จสิ้นงานปีที่แล้ว
แต่ไม่ทันแล้วสิ ระยะเวลาหนึ่งปีที่ผ่านมาฉันได้แต่อ้างว่าเรียนหนัก

เสียจนไม่มีเวลาดูแลตัวเอง เมื่อเครียดจากการเรียนก็กิน กินแบบไม่คิด เรื่องออกกำลังกายนั้นอย่าถามถึงเลย ไม่เคยมี เพราะอ้างว่าไม่มีเวลา มีแต่บอกตัวเองว่าเดียว จนในที่สุดระยะเวลาหนึ่งปีที่ผ่านมาไขมันอันหนาเตอะก็สามารถล้ากลายเป็นแทรกเข้ามาอยู่ในร่างกายฉันได้

“ฉันทันที ช่วยเธอได้ในสองอาทิตย์” นี่ไม่ใช่คำพูดใครที่โหนกรอก แต่เป็นตัวอักษรที่ติดอยู่บนของสิ่งนั้นที่แกมยื่นมาให้

แม้มันจะพูดไม่ได้ฉันก็อยากตอบกลับไปว่า ฉันจะเชื่อเธอได้อย่างไร เธอเป็นใคร มาจากไหน ไม่เห็นมีติดบอก บอกแค่คุณสมบัติ ว่าช่วยได้ ...โหนละ ผู้รับรองว่าเธอจะไม่ทำลายฉัน

แสงแดดอันร้อนระอุบวกกับไฟความเครียดเรื่องอ้วนที่กำลังแผดเผาจิตใจฉันและแก้ม ยิ่งทำให้เรากระวนกระวาย ไม่รู้จะทำอย่างไร งานก็จะมีขึ้นในอีกสองอาทิตย์แล้ว สายตาฉันจ้องเขม็งไปที่ของสิ่งนั้น มันช่างดึงดูดและยั่วชวนเหลือเกิน แต่กระนั้นคำถามมากมายก็วนเวียนโผล่เล่นขึ้นในหัวฉัน ฉันยังจำคำแม่พูดได้เสมอว่า ของดี ถูกและฟรีไม่มีในโลก

หนึ่งอาทิตย์ที่แล้ว

กริ่งๆๆๆๆๆๆ!

“ฮะโหล สวัสตีคะ นี่น้ำรับสายคะ”

“น้ำเธอรู้ไหม ฉันลตไปเจ็ดกิโลแล้วนะ หุ่นเป๊ะมาก”

เสียงสั้นเครือ ดูแหบแห้ง ราวกับว่าคนไม่มีเรี่ยวแรงหรือไม่ได้ทานข้าวมาเป็นอาทิตย์แล้วเข้ามาในหูฉัน แต่กระนั้นก็ยังจำได้ว่านี่คือเสียงแก้ม

“จริงหรือ อิจฉฉฉ แต่ฉันยังไม่ลองเลย ว่าแต่เธอเป็นอะไรมาทำไมนี่ ดูเหมือนไม่สบาย” เสียงอันตื้นตันของฉันไม่รีรอที่จะตอบกลับ

“เปล่าหรอก แค่ไม่ได้กินข้าวเลย มันทำให้ไม่ทิวข้าว กินแต่น้ำ แต่ฉันตื้นตันมาก มันลตเร็วมาก บอกเลย...ว่าแต่ถ้าเธอไม่กินตอนนี้จะทันมั๊ย”

“แก้มทั้งทวนคำถามที่ทำให้ฉันยิ่งกระวนกระวายก่อนวางไป ความกดดันได้โผล่เล่นบนหัวใจฉันอีกครั้งพร้อมกับความกลัวที่ว่า นี่ฉันต้องเป็นหมู

ตอนคนเดียวในงานหรืออย่างไร แก้มก็พอมลงมากแล้ว แต่ฉันก็พยายามแล้วนะ
หนึ่งสี่ปดาห์ที่ผ่านมา ทั้งออกกำลังกาย ทานอาหารที่มีประโยชน์ ไม่ทาน
ของหวาน แต่ทำไมมันยังไม่ลดลงเลย

เห็นผลทันใจ ปลอดภัยแน่นอน

อักษรนี้ปรากฏสู่สายตาฉันอีกครั้ง เมื่อพลิกกล่องของสิ่งนั้นดู เหมือน
มารที่มาเตือนยั่วชวนจิตใจ แต่คำแม่สอนยังติดตรึงในสมอง ของดี ของฟรี
ของถูกไม่มีในโลก เกิดคำถามมากมาย หรือว่าฉันยังอ่อนหัดที่เป็นลูกแห่ง
ชื่อคุณแม่ แม่หัวโบราณไปหรือเปล่า โลกใบนี้เกิดวิทยาการใหม่มากมาย
วิทยาการทางการแพทย์สมัยนี้อาจล้ำหน้ามากแล้วก็ได้

โ้ยยยยยยยยย! ฉันสับสนในตัวเอง

ระยะเวลาที่เดินไปอย่างรวดเร็วจนแทบตั้งตัวไม่ติด ผสมผสานกับเสียง
แก้มที่โทร.มารายงานน้ำหนักที่ลดวันลดคืนอย่างน่าเหลือเชื่อ กัดคันสวาน้อย
ผู้อ่อนไหวอย่างฉัน ไม่ใช่คนรอบข้าง ไม่ใช่คนรัก แต่คือตัวฉันเองที่กัดคันตัวเอง

สามวันที่แล้ว

ฉันอยากเห็นกับตาว่าแก้มเป็นอย่างไร จึงตัดสินใจไปดู ภาพของเธอ
ทำให้ฉันตะลึงงันพูดไม่ออก แก้มเพื่อนสนิทของฉันที่เคยหุ่้นคล้ายกัน มีเนื้อ
มีหนังคูนมีน้ำมีนวล แต่ตอนนี้กลับกลายเป็นแก้มที่หุ่้นตีมาก ผอมลงอย่างน่า
เหลือเชื่อ ส่วนโค้งส่วนเว้าดูเข้ารูป ทว่าสิ่งที่เปลี่ยนไปไม่ได้มีแค่หุ่้น สีผิวที่เคย
ขาวผุดผ่องมีน้ำมีนวลดูเหี่ยวแห้ง ริมฝีปากอันเอบอ้มสีชมพู กลับกลายเป็น
ซีดเผือดไร้เลือดหล่อเลี้ยง แดกกระด้าง ตาดูปูดโปน สภาพเหมือนคนติดยา
เสพติดกว่าได้

ไม่รู้ว่าฉันควรชมเธอดีหรือเปล่า หรือควรกล่าวกับเธอว่าอย่างไร
ยอมรับว่าตื่นเต้นกับรูปร่างทรงใหม่ของแก้ม แต่ผลข้างเคียงที่ปรากฏนะสิ มัน
กลับทำให้รู้สึกแสบ หรือฉันคิดถูกที่ไม่เลือกลองมัน แก้มเอ่ยกับฉันว่าเธอเหนื่อย
ไม่มีเรี่ยวแรงทำอะไร สมองดูสับสนคิดอะไรไม่ออก ดูกระวนกระวาย นอน
ไม่หลับ

“น้ำ นี่ถ้าผ่านงานราตรีนี้ไปแล้วฉันจะไม่กินมันแล้วนะ มันทรมาณมาก ฉันเหนื่อย” แก้มเอ่ยประโยคส่งท้าย หรืออาจเรียกประโยคส่งเสียเลยก็ได้

หลังกลับจากบ้านแก้ม ฉันสับสนมาก จึงนั่งทบทวนตัวเองอยู่ริมหน้าต่าง สายลมได้พัดพามรสุมครั้งใหญ่มาในชีวิต ฉันจะอย่างไรดีควรลองมันดีไหม เห็นแก้มบอกว่าสองวันลดลงสองกิโลเลยความคิดอันฉาบฉวยได้ผุดขึ้นในใจฉันว่า สองกิโลก็ยังมีดี รูปถ่ายผู้หญิงหุ่นเซ็กซี่หน้ากล้องยิ่งยั่วชวน ยิ่งนึกถึงวันงานที่ฉันผอม หุ่นดี ใส่ชุดราตรีขาวเดินเคียงข้างคนรัก และร่วมโต๊ะกับแก้มแล้ว ยิ่งสร้างความกระวนกระวายให้กับฉัน รูปถ่ายหน้ากล้องนั้นก็ยิ่งมระรีนให้ตีเหลือเกิน รวาทักว่าเชิญชวนให้ลอง แล้วหุ่นจะเหมือนหล่อน

ฉันเอื้อมมือไปหยิบกล้องนั้นมาแล้วค่อยบรรจุกระจกออก ในใจลุ้นระทึกและตื่นเต้น ว่าข้างในจะมีอะไรที่พิเศษถึงขนาดทำให้แก้มผอมลงได้ในสัปดาห์เดียวความคิดสองซีกสมองโลดแล่นในหัวใจฉัน ใจหนึ่งบอกลองสักหน่อย อีกใจยังคิดถึงคำแม่พร่ำสอน ยิ่งพิจารณาดู มันก็ยิ่งยั่วชวน ฉันเหมือนได้ยินสรวลเสียงสำเนียงแห่งความท้าทายให้ลอง ท้ายที่สุดแล้วฉันก็ต้องลอง

ภายในกล่องเล็กๆ สีเหลี่ยม บรรจุภัณฑ์ดูสวยหรูเหมาะกับผลิตภัณฑ์บรรจุยาแคปซูลปริมาณสิบแคปซูล ด้วยความเป็นคนขี้สงสัย ฉันจึงแกะแคปซูลออก ฝุ่นผงกระจายกลิ่นอบอวลราวกับรวมส่วนผสมเป็นร้อยเข้าด้วยกัน บนแคปซูลเขียนเป็นภาษาจีน ซึ่งฉันอ่านไม่ออกและแปลไม่ได้ มองดูรอบกล่องมีแค่สรรพคุณ ไม่มีบอกวันเดือนปีที่ผลิต สถานที่ผลิต หรือใครเป็นผู้ผลิต ยิ่งทำให้ฉันประหลาดใจหนักว่าแก้มกล้ากินได้อย่างไร เพราะแก้มกับฉันเรียนเกี่ยวกับการบริโภค ตามหลักการบริโภคที่เรียนมา ผลิตภัณฑ์ชิ้นนี้ไม่ถูกต้องเลย ฉันไม่เข้าใจแก้มเสียเลย

ว่าไปฉันเองก็ไม่ต่างจากแก้มหรอก แม้จะรู้หลัก แต่เพราะลุ่มหลงในรูปลักษณ์ภายนอก และคิดฉาบฉวยอยากผอมเร็ว จึงเป็นเหตุให้ตัดสินใจลองดู

วันแรกที่กินเข้าไป ไม่หิวอะไรเลย รู้สึกคอแห้ง กระจายน้ำทั้งวัน วันต่อมา หัวใจสั่นระรัว ตกดึกมาเหมือนหายใจไม่ออก บีบคั้นหัวใจอย่างแรง

นอนไม่หลับ จนกระทั่งรู้สึกเลยว่าไม่ไหวแล้ว ภาพหลอนต่างๆ ผุดขึ้นในมโนสำนึก

ฉันว่าตัวเองควรพอแล้ว มันอาจเป็นวิธีที่ง่าย เร็ว แต่คงไม่ฟรีแน่นอน ถ้าหากยังต้องฉันคิดว่าคงมีการสูญเสียเป็นแน่ หากต้องไปงานราตรีสภาพนั้น คงต้องยอมรับเพราะเป็นผลจากการที่ไม่ดูแลตัวเองให้ดี เมื่อรู้แล้วว่าทางลัดไม่ดีฉันก็จะยอมเดินทางตรงแม้ต้องใช้ระยะเวลาานแต่ปลอดภัยคงคุ้มกว่า

ฉันรู้แล้วว่าเขาร่ำลือกันว่าyalดความอ้วนมันเป็นอย่างไร สองเม็ดก็ซึ้งพอ ใครว่ามันไม่มีชีวิต ไม่มีตัวตนแต่ฉันว่ามันมีแรงดึงดูดเรายังกว่าสิ่งมีชีวิตเสียอีก สองเม็ดที่ถล่ำลือเข้าไปคงทันทีที่จะกลับตัว แต่แก้มเพื่อนรักของฉันสิ เธอไม่ได้รับโอกาสนั้นอีกแล้ว

คืนสุดท้าย: เพื่อนเอ๋ย

ขณะที่ฉันพำนักเพื่อพรรณนาอยู่กับตัวเอง สายลมแห่งมรสุมได้พัดพาผ่านหน้าต่างบ้านฉัน มันดูเย็นเยือกผิดแปลกไปจากทุกวัน ฉันนั่งจินตนาการกับตัวเองว่ามรสุมครั้งนี้ได้พัดผ่านบ้านฉันไป แต่จะไปตกที่บ้านใครกันนะ

“คำว่าเพื่อนนั้นมีความหมาย ไม่ยิ่งใหญ่ แต่จริงใจให้กัน”

เสียงเรียกเข้าโทรศัพท์ที่คุ้นเคยดังขึ้น พร้อมกับแสดงรูปภาพฉันกับแก้มกอดคอกัน

ฉันสะดุ้งขึ้นด้วยความแปลกใจว่าทำไมแก้มถึงโทร.มาติดดินเช่นนี้ สงสัยคงจะตื่นเต้นกับงานวันพรุ่งนี้กระมัง จะว่าไปฉันเองก็รู้สึกเช่นนั้นเหมือนกัน

“น่าอิจฉาแก้มจังเลยที่สามารถลดน้ำหนักได้รวดเร็ว ผม เปรี้ยวพรุ่งนี้เธอคงจะใส่ชุดราตรีออกมาสวยงามมากสินะ เราสิดคงจะเป็นหมูตอนอีกตามเดิม” ฉันเอ๋ยขึ้นด้วยน้ำเสียงตัดพ้อตัวเอง พร้อมกับยื่นมือไปรับโทรศัพท์

“น้ำไข้ใหม่ลูก แก้มไม่สบายหนักมาก ตอนนี้อยู่โรงพยาบาล”

เสียงนี้เอ๋ยขึ้นหลังจากที่ฉันกดรับโทรศัพท์ น้ำเสียงดูสิ้นเครื่องผสมผสานกับเสียงสะอึกสะอื้นราวกับว่ากำลังร้องไห้อยู่ แม้เสียงจะไม่ชัดเจนแต่ฉันก็พอจำได้ว่านี่คือเสียงของแม่แก้ม หัวใจฉันเต้นรัวเมื่อเสียงในโทรศัพท์ไม่ใช่

เสียงแแก้ว เพราะปกติแล้วเมื่อเบอร์โทรของเธอไขว้ขึ้นเสียงที่ตามมาต้องเป็นเสียงเธอคนเดียวเท่านั้น นี่มันเกิดอะไรกันขึ้น

ความกระวนกระวายทำให้ฉันนึกอะไรไม่ออก รู้เพียงแต่ว่าต้องรีบไปให้ถึงโรงพยาบาลเร็วที่สุด ขณะนั้นสายตาฉันเหลือบไปเห็นมอเตอร์ไซด์คันเก่าที่เคยขับอยู่บ่อยครั้ง แน่ใจว่ามันคือพาหนะที่จะทำให้ฉันได้ไปหาแแก้วเพื่อนรักของฉัน

ขณะที่ขับมอเตอร์ไซด์ความกระวนกระวายได้ครอบงำจิตใจฉันไปหมด ไม่รู้อะไรต่อใจให้คิดเช่นนั้น บรรยากาศทางไปโรงพยาบาลดูน่าสะพรึงกลัวมาก แม้จะมีแสงไฟตามไหล่ทาง แต่นี่ก็เป็นเวลาที่ตึกมากแล้ว บ้านเรือนทุกหลังคาปิดไฟนอนไร้อันตรายแห่งการสนทนา ช่วงสงัดเงียบเหลือเกิน ความสะพรึงกลัวที่เกิดขึ้นไม่ได้ทำให้ฉันรู้สึกอะไรเลย มันกลับถูกกลบเกลื่อนด้วยความห่วงใยเพื่อน ยิ่งนึกถึงหน้าแแก้ว ฉันยิ่งขับเร็วขึ้น มองดูเข็มไมล์ เห็นจะชี้ที่เลขหนึ่งร้อยได้

ทันทีที่มาถึงโรงพยาบาลฉันรีบวิ่งไปหน้าห้องฉุกเฉินเห็นแม่กำลังร้องไห้สะอึกสะอื้นคุยกับหมออยู่ ฉันยกมือขึ้นไหว้แม่ พร้อมทั้งกอดแม่ บรรยากาศที่โรงพยาบาลยิ่งน่าสะพรึงกลัวเข้าไปใหญ่ ในยามวิกาลเช่นนี้คนไข้ต่างหลับไหลกันหมดตามธรรมชาติของคนป่วยที่ควรจะพักผ่อน มีเพียงหญิงวัยกลางคนที่นั่งจำให้อยู่หน้าห้องฉุกเฉินด้วยความกระวนกระวายห่วงลูกสาว

“หมอได้เอกซเรย์ดูแล้วปอดของน้องถูกทำลายไปครึ่งหนึ่ง ทำให้ระบบหายใจไม่สามารถทำงานต่อได้ ตับก็เช่นกัน เพราะยาตัวนี้แรงมาก ตับทำงานอย่างหนัก ขอโทษนะครับถ้าหากหมอดคงต้องเรียนกับคุณแม่ว่าตอนนี้ระบบของร่างกายน้องไม่สามารถทำงานได้อีกแล้ว เราอาจสามารถยื้อชีวิตน้องได้เพียงคืนนี้เท่านั้น” ทันทีที่แม่ของแแก้วได้ยินเช่นนั้น ถึงขั้นทรุดลงไปกองลงบนพื้น พร้อมกับตัดพ้อว่า “ไม่น่าเลย ไม่น่าเลยแแก้ว”

ฉันเองก็ถึงกับกลืนน้ำตาไว้ไม่อยู่ เพราะคนที่หมอกำลังกล่าวถึงคือเพื่อนสนิทที่ฉันรักมาก และคือเพื่อนที่ฉันวาดฝันว่าจะไปร่วมงานราตรีสามพรานแดนดาวด้วยกันในวันพรุ่งนี้

ทันทีที่หมอนอนุญาตให้ญาติเข้าไปเยี่ยมได้ ฉันไม่รีรอที่จะเดินเข้าไปหาเพื่อนรักของฉัน ภาพที่ปรากฏต่อหน้ามันช่างหดหู่เหลือเกิน แก้มเพื่อนสาวที่นักรักของฉัน เธอเปลี่ยนไปจนแทบไม่เห็นเค้าเดิมเลยก็ว่าได้ ผิวดูแห้งกระด้าง สีดำไม่มีน้ำมีนวล ตาดูขุ่นโปน ร่างกายซูบผอมจนเห็นโครงกระดูกก็ว่าได้ เธอนอนนิ่งพร้อมสายต่างๆ โยงอยู่รอบตัว มีเครื่องช่วยหายใจครอบอยู่ที่จมูก ทันทีที่เห็นหน้าแกมน้ำตาของฉันก็ไหลพรากออกมา

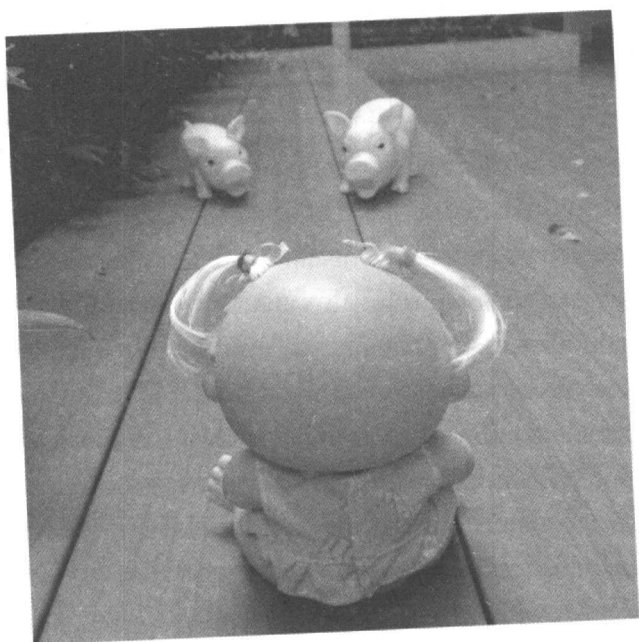
“แก้ม เธอเป็นอย่างไรบ้างฉันมาแล้วนะ เธอต้องหายนะ โหนเธอ สัญญาว่าเราจะไปงานพรุ่งนี้ด้วยกันไง” ฉันเอ่ยขึ้นพลางใช้มือเช็ดน้ำตา จิกยิ้มแสสร้งทำเป็นแข็งแรงให้แก้มเห็น แต่ไร้การตอบรับจากเธอ ฉันสังเกตดูเหมือนเธออยากเอื่อยอะไรกับฉันบางอย่างแต่ไม่สามารถพูดได้ ริมฝีปากอันเอบอ้มตอนนักลับแห้งแตก ซีดเผือด ถูกครอบคลุมไปด้วยสายออกซิเจน แม้กระนั้นมือเธอก็ยังจับฉันแน่น น้ำตาแก้มไหลพราก ยิ่งตึกเข้าความกลัวก็เริ่มครอบงำแม่และฉันจับมือแก้มคนละข้าง ในใจฉันเครียดอย่างบอกไม่ถูก แต่ต้องสร้งทำเป็นยิ้มเพื่อให้กำลังใจแก้ม จนกระทั่งเธอกระตุกทำให้ฉันและแม่ของเธอสะดุ้งโลกทั้งใบเหมือนหยุดหมุน จากความสงบเงียบที่เกิดจากความความตกใจตามมามากด้วยเสียงร้องไห้โวยวายประหนึ่งว่าแม่จะขาดใจ ฉันจับมือแก้มไว้แน่นในใจเฝ้าอธิษฐานขอให้เธอปลอดภัย ทุกคนที่อยู่ ณ ที่นั้นไม่สามารถประคองสติไว้ได้ เว้นแต่หมอที่ยืนอยู่ข้างๆ ที่บอกให้เราทุกคนถอยออกก่อน ในขณะที่หมอและพยาบาลกำลังเตรียมเครื่องมือแพทย์ สายตาคุณุ่่น้อยที่เปื้อนด้วยน้ำตาของฉันทลอบไปเห็นแก้มหายใจแรงสองครั้ง ฉันทล่าวว่าความเร็วของหมอจะรู้ความเร็วของยมทูตไม่ได้ กระนั้นฉันจึงรวบรวมสติสวดมนต์ตลอดเวลา แต่ไม่ทันเสียแล้ว... ยมทูตเร็วกว่าหมอ

ฉันเลื้อยไปเห็นกล่องยวมทูตนี้วางอยู่ข้างๆ เตียงแก้ม แม่นำมาด้วยมุ่งหวังว่าจะให้หมอตรวจสอบเพราะเห็นว่ายานี้ น่าจะเป็นสาเหตุที่ทำให้แก้มเป็นเช่นนี้ แต่ไม่ทันเสียแล้ว ฉันทวนนึกถึงประโยคที่เธอเคยบอกว่าหลังเสร็จสิ้นงานนี้แล้วแก้มจะไม่ยุ่งกับยานี้อีก ไม่น่าเชื่อว่ามันจะเป็นประโยคสุดท้ายที่ฉัน

ได้ยินจากปากแก้ม

เธอคงไม่ได้ไปงานราตรีสามพรานแดนดาวกับฉันพุงนี้แม่เธอจะผอม
ก็ตาม หากวันนั้นเธอยอมไปแบบอ้วนอยู่เราคงได้ไปด้วยกัน หลับให้สบายนะ
แก้ม.

จดหมายจากพระเจ้า

รุจีวี นาเอก

ผมมองกล่องจดหมายหน้าห้องพัก และนึกถึงวันที่ของเดือน มันเป็นช่วงกลางเดือน เป็นช่วงที่จดหมายรูดไถจากธนาคารยังส่งมาไม่ถึง แต่กลับมีจดหมายฉบับหนึ่งสอดอยู่ในตู้ฉบับเดียว ผมจึงหยิบออกมาดู พลิกดูซองสีขาวในมือ นอกจากชื่อของผมซึ่งถูกพิมพ์ไว้บนซองก็ไม่มีทั้งชื่อผู้ส่งหรือรายละเอียดอื่นๆ แต่อย่างใด ผมเปิดซองออก อ่านเนื้อหาของจดหมาย เมื่อสายตากวาดถึงประโยคหนึ่ง มือของผมก็สั่นระริก เลือดในกายสูบฉีดอย่างไม่เคยเป็นจนใจเต้นแทบระเบิดออกมา ผมเบิกตากว้าง มองกระดาษสีขาวด้วยความไม่เชื่อ ครั้งหนึ่งผมเคยคิดว่าจดหมายในมือเป็นเรื่องโกหกของพวกคลั่งศาสนา แต่มันกลับมาอยู่ในมือผม เลือกผม...

นี่คือจดหมายจากพระเจ้าถึงผม...

จดหมายบอกว่าผมคือหนึ่งในผู้ถูกเลือกได้รับสิทธิ์ไปสู่สรวงสวรรค์กับพระองค์ในปีนี้

'โชคดี โชคดีอะไรอย่างนี้' ผมคิด น้ำตาปรึ่ม เราทุกคนต่างแย่งชิงโอกาสนี้กันทุกคน ไม่ว่าจะเด็กจนถึงคนแก่ชรา ผมพับจดหมายฉบับนั้นเก็บเข้ากระเป๋าเสื้อ เปิดประตูห้อง หวนคิดถึงสาเหตุที่ทำให้ผมหลังน้ำตาออกมาหยดหนึ่งระหว่างก้าวข้ามประตู

นับตั้งแต่ผมจำความได้...ชีวิตของเราทุกคนในเมืองนี้ล้วนถวายให้กับ

พระเจ้า... ไม่มีใครรู้ว่าพระเจ้าเป็นใครหรืออะไร ไม่มีใครรู้ว่าหน้าตาและน้ำเสียงเป็นอย่างไร เป็นหญิงหรือชาย หรือไม่ใช่มนุษย์ แต่สิ่งหนึ่งที่เรารู้คือความศรัทธาที่มีต่อพระองค์นั้นบริสุทธิ์ใจยิ่ง เรารู้แค่พระองค์มองเราจากหอคอยสูงเสียดฟ้า ซึ่งตั้งตระหง่านอยู่ใจกลางเมือง พระองค์จะมองเราและปกป้องเราจากเภทภัยต่างๆ

แต่ว่า..ในวันหนึ่งผมก็ได้ยินข่าวลือ ข่าวลือถึงจดหมายฉบับหนึ่ง มันจำหน้าถึงใครสักคนในหมู่พวกเรา ไม่มีใครรู้ว่าใครส่งมา ไม่รู้ว่ามาจากไหน เราเรียกกันว่า 'จดหมายจากพระเจ้า' เรารู้แค่่าคนที่ได้รับเขาบอกว่าพระเจ้าเลือกเขาแล้ว เขาจะไปอยู่บนสวรรค์กับพระเจ้า คนอื่นก็ไม่เชื่อ พระเจ้าจะเลือกเขาได้อย่างไร เขามีอะไรวิเศษกว่าคนอื่น เขาจึงเอาจดหมายให้ดู ในนั้นมีตราของพระเจ้า ตราพระอาทิตย์ดวงกลมส่องแสงแผ่รัศมีแปดทิศ และลงนามกำกับด้วยชื่อของผู้นำศาสนาสูงสุดของเมือง ทุกคนจึงรู้ว่าจดหมายฉบับนี้ไม่ใช่ของปลอม และพากันอิจฉาริษยาใครที่ได้รับจดหมายฉบับนี้ไป

ข่าวลือเรื่องจดหมายแผ่กระจายไปทั่วทุกมุมเมือง ร้านกาแฟในตอนเช้ามีแต่คนคุยถึงจดหมาย บ้างก็ว่าเพื่อนของเขาได้จดหมายแล้วนำอิจฉาเสียดจริง ไม่ต้องทนทุกข์อยู่บนโลกมนุษย์น่าหมื่น บ้างก็ว่าคนที่ได้จดหมายต่างเป็นคนอ้วนทั้งสิ้น หรือพระเจ้าท่านจะโปรดแต่คนเจ้าเนื้อ ข่าวลือยิ่งทวีคูณขึ้นเรื่อยๆ จากคนได้รับจดหมายกลายเป็นคนอ้วนเท่านั้นที่จะได้จดหมายจากพระเจ้า คนในเมืองจึงเริ่มกินมากขึ้น ทั้งอาหารขยะและขนมหวาน การออกกำลังกายกลายเป็นเรื่องล้าสมัย พวกเขากลายเป็นก้อนไขมันไปจนเกือบหมด ข่าวลือกลายเป็นค่านิยมในเมืองไปแล้ว ไม่ว่าใครก็อ้วน ใครไม่อ้วนนั้นดูน่าเกลียดและอัปมงคล คนผอมถูกตราหน้าว่าเป็นพวกยากจนไม่มีอันจะกิน เป็นพวกติดยา พวกเขาจะไม่มีวันได้อยู่ในสวรรค์ของพระเจ้าเป็นอันขาด

แต่พวกเขาคิดผิด ผมเป็นคนรูปร่างผอม อีกทั้งตัวเล็กกว่าใครเพื่อน ยังได้รับเลือกไปหาพระองค์ ผมสุดลมหายใจด้วยความลำพองเมื่อนึกถึงสีหน้าคนที่ชอบล้อเลียนผม เขาจะต้องตื่นเร่าด้วยไฟริษยา 'คืนนี้ เราจะสวดขอบคุณพระองค์...' ผมคิดระหว่างทำกิจวัตรประจำวันและเผื่อรอให้พุงนี้มาถึงโดยไว

ผมตื่นตั้งแต่ฟ้าไม่สว่างดีและตรงไปยังหอคอยกลางเมือง มันดูสูงกว่า
ครั้งไหนๆ สูงทะลุหมู่เมฆจนดูเหมือนเป็นบันไดสู่สวรรค์ ผมเดินไปยังประตูหน้า
ยื่นจดหมายให้ยามดู ยามพาผมเข้าไปในหอคอยซึ่งมีแต่นักบวชชั้นสูงของเมือง
เท่านั้นที่จะมีสิทธิ์เข้าไป เขาพาผมมารอยังห้องโถงใหญ่ ภายในห้องโถงนั้นมีแต่
คนอ้วนเต็มไปหมด พวกเขาอมมาที่ผมซึ่งมาใหม่ด้วยสายตาดูแคลน บางคนก็ดู
ประหลาดใจและเริ่มจับผมเข้าสู่วงนินทา ผมเดินห่อไหล่หลบไปนั่งอยู่มุมห้อง
เพราะไม่ชอบตกเป็นเป้าสายตาใคร สักพักเมื่อมีคนเข้ามาใหม่ทุกคนก็เริ่มหัน
ไปสนใจจนในที่สุดก็ลืมว่ามีผมอยู่ในห้อง จนกระทั่งชายชราในชุดคลุมยาว
สีแดงสดก้าวเท้าเข้ามาในห้องโถง ณ วินาทีนั้นทุกคนลุกขึ้นยืนเคารพแก่
ผู้เฒ่าใหญ่...ผู้นำศาสนาประจำเมืองของเรา

“สวัสดิ์เหล่าผู้ได้รับเลือกจากพระองค์” ชายชราพูดด้วยน้ำเสียง
เป็นมิตร “เรายินดีมากที่พวกท่านจะได้พบกับพระเจ้า และเป็นตัวแทนของ
พวกเราทุกคน แต่ว่า...การไปอยู่บนสวรรค์นั้นจำเป็นต้องมีสิ่งแลกเปลี่ยน”
ท่านยิ้มและมองไปยังทุกคน “ท่านต้องสละทุกสิ่งในชีวิตทางโลกทั้งฐานะ
บทบาท ครอบครัว...รวมจนถึงชื่อ...” สิ้นประโยคทุกคนในห้องต่างฮือฮากัน
ยกใหญ่ ไม่มีใครคิดว่าการไปอยู่บนนั้นกับพระองค์จะต้องแลกกับทุกสิ่ง และ
ทุกเสียดก็เสียดลง เมื่อท่านผู้เฒ่าใหญ่เอ่ย “เราจะไม่มีการบังคับใคร หากใคร
ไม่สมัครใจ เรากจะไม่ห้ามให้ท่านเดินจากเราไป เดินไปจากความรักของพระองค์
ที่มีต่อท่านอย่างหาที่สุดมิได้”

หลังจากคำพูดของท่านผู้นำศาสนา ไม่มีใครค้านอะไรขึ้นมาอีกรวม
ถึงผม ไม่มีใครกล้าท้าทายต่อความรักครั้งนี้ ใครกันจะกล้าทิ้งโอกาสที่ทั้งชีวิต
ยังหาได้ยากกว่าการถูกสลากรางวัลที่ ๑ อีก... มีแต่คนโง่เท่านั้นที่ทำ ทุกคน
คงคิดเหมือนผม และไม่มีใครกล้าตั้งคำถามอะไรต่อจากนั้น แม้จะมีเจ้าหน้าที่
กลุ่มหนึ่งเข้ามาสั่งให้เราทำตามคำสั่ง ก็ไม่มีใครพูดอะไร ทุกคนทำตามคำสั่ง
ทั้งของติดตัว เงินทอง เครื่องประดับ ภาพถ่ายในกระเป๋าเงินลงในถังพลาสติก
ที่เขาถือ เปลี่ยนเสื้อผ้าเป็นชุดคลุมสีขาวมีแคโบว์ผูกยึดตรงอก ไม่มีคำถามใดๆ
กระทั่งผมเองก็เหมือนจะลืมนิดไปสิ้นถึงเหตุผล เจ้าหน้าที่คนหนึ่งตะโกนให้

พวกเรามารวมตัวกัน และพาเดินนำไปยังห้องเพนือนันโดซึ่งอยู่ไม่ไกลนัก

“ต่อไปนี้พวกคุณทุกคนจะถูกขานชื่อด้วยเลข” เจ้าหน้าที่คนหนึ่งบอกกับเรา “ขอทุกคนจำไว้ให้ขึ้นใจ มันเป็นโชคดีของคุณ จงฟังทุกอย่างไว้เบื้องหลัง เพราะข้างหน้าของคุณคือสวรรค์ที่ผมเองก็อยากขึ้นไป” ชายหนุ่มยิ้ม แต่ยิ้มนั้นดูมีเล่ห์กล เขาเป็นชายหนุ่มวัยกลางคน ใบหน้าคมสันไว้หนวด ยืนตัวตรงเหมือนทหาร สวมเครื่องแบบซึ่งบ่งบอกว่าเป็นตำแหน่งสูง ผมรู้สึกว่ามันแปลกๆ แต่ความคิดนั้นก็หายไป ผมไม่กล้าจะสงสัยในความรักของพระเจ้านานหรอก แม้ผมจะไม่ใช่นักศรัทธาที่ดีก็ตาม

เจ้าหน้าที่คนนั้นให้เราเดินแถวเรียงหนึ่งขึ้นบันไดไปที่ละคน โดยเจ้าหน้าที่ให้ติดป้ายบางอย่างที่ข้อมือ ผมพลิกป้ายดู ‘๒๐๐๕๖๘’ นั่นคงเป็นชื่อใหม่ของผม ในใจเกิดความเศร้าใจและสงสัย ผมจำเป็นด้วยหรือที่จะทิ้งตัวตนเอาไว้ ผมยังไม่ได้ลาคนที่ผมรัก หรือแม้กระทั่งเยาะเย้ยคนที่ผมเกลียดแล้วต่อจากนี้ไปผมจะเป็นใครกัน...

ผมคิดวนเวียนเช่นนี้อยู่ในหัวซ้ำไปซ้ำมา แม้ขาจะก้าวตามขึ้นบันไดไปที่ละขั้น บันไดวนหินอ่อนสีขาว มันวนขึ้นสูงสุดขนาดที่ว่าผมเมยงหน้ามองก็มองไม่เห็นสุดทางของบันได กลุ่มผู้ถูกเลือกจากพระเจ้าเดินเรียงแถวต่อกัน โดยมีเจ้าหน้าที่เดินคุมขนาบข้าง สายตาของพวกเขาเหมือนผู้คุมจ้องมองนักโทษสำหรับผม ดูเหมือนไม่มีใครกล้าขยับตัวออกนอกเส้นทาง ผมอาจจะกลัวไปเอง คนพวกนี้คงมาดูแลความปลอดภัยของเรา มาส่งเราแทนคนอื่น ๆ ที่มาได้ ผมพยายามคิดเช่นนั้น จนกระทั่งเท้าของผมหยุดลงหน้าบานประตูใหญ่

บานประตุนั้นสลักรูปพระอาทิตย์ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของศาสนาเราเอาไว้ มันทำมาจากเหล็กหนาและสะท้อนภาพพวกเราทุกคน “ต่อจากนี้ผมคงไม่สามารถเข้าไปได้แล้ว ขอให้ทุกคนโชคดี” เจ้าหน้าที่วัยกลางคนคนนั้นตะโกนไม่นานนักบานประตูก็เปิดออก ใจผมเต้นรัวเป็นกลอง อยากรู้ว่าสวรรค์จะเป็นอย่างไร จะมีนางฟ้าเทวดาเหมือนในภาพหรือไม่ ...เมื่อประตูเปิดออกจนสุด มันมีแต่ความมืดมิด ไม่มีเหล่านางฟ้าร้ายร้าออกมาต้อนรับหรือเสียงเพลงขับร้องเสนาะหู กระทั่งแสงสว่างก็ยังมี

“คุณแน่ใจแล้วหรือว่าพามาถูกที่” คนหนึ่งในผู้ถูกเลือกถาม “มันดูไม่เหมือนสวรรค์สักนิด พวกคุณต้องล้อผมเล่นแน่ๆ”

“ใช่ๆ แล้วให้พวกเราเดินขึ้นมาตั้งไกลทำไม เหนื่อยก็เหนื่อย ฉันทบแทบจะหายใจไม่ได้อยู่แล้วนะ”

“ผมเจ็บตัวไปหมด โอ๊ย เข้าผมจะรับน้ำหนักไม่ไหวแล้ว”

ทุกคนเริ่มส่งเสียงประท้วงกันแข็งแ่ นอกจากผมแล้วคนอื่นล้วนเป็นคนอ้วน ตัวของพวกเขาข่มเหงือเหมือนกับทิ้งตัวแช่น้ำมาอย่างไรอย่างนั้น น้ำเสียงก็แหบแห้งเพราะความเหนื่อยล้า มีหลายรายที่นอนเป็นลมอยู่กับพื้น ผมแทบจะกลั้นหายใจด้วยซ้ำไป กลิ่นเหงือของพวกเขาทั้งเหม็นและฉุน เมื่อไม่เห็นในสิ่งที่หวัง คนเหล่านั้นก็ยิ่งประท้วงเสียงดัง แต่กระนั้นเจ้าหน้าที่ก็ยังคงสงบนิ่งจนน่าประหลาดใจ

“มันก็ความมืด พวกคุณจะกลัวอะไรกัน” ชายวัยกลางคนมองพวกเราเหมือนมองเห็นคนบ้า “ผมถามสั้นๆ จะมีใครกลับลงไปกับผมไหม?”

คำถามของเจ้าหน้าที่ปราศจากคำตอบ ทุกคนเงียบเสียงลง “งั้นจะรออะไร ก็เข้าไปสิ” เขาเร่ง ผู้ถูกเลือกทุกคนมองหน้ากันไปมา จนกระทั่งมีคนหนึ่งลุกขึ้นเดินเข้าไปเป็นคนแรก คนอื่นๆ จึงทยอยเข้าไปรวมถึงผมด้วย

สวรรค์ของเรานั้นเป็นสีดำ เป็นความมืดที่ไม่มีสิ้นสุด เท้าของผมสัมผัสถึงความเย็นของแผ่นเหล็ก จมูกแตะเข้ากับกลิ่นเหม็นฉับ ยิ่งผสมกับกลิ่นเหงือเมื่อครู่ คราวนี้ผมหายใจแทบไม่ออกจริงๆ เราถูกต้อนให้เข้าไปยืนกลางห้อง เจ้าหน้าที่คนเดิมยืนอยู่ตรงประตูทางเข้า เขายิ้มอีกครั้งและผมก็ยิ่งคิดเสมอว่ารอยยิ้มของเขาดูน่ากลัว มันราวกับรอยยิ้มของปีศาจ... “ขอให้ทุกคนมีความสุขบนสวรรค์นะครับ” แล้วประตูบานใหญ่นั้นก็ปิดลง

ไม่มีใครพูดอะไรอยู่พักใหญ่ ผมพยายามเดินออกจากกลุ่ม มองหาที่เงียบสงบเล็กๆ ด้วยสายตา ผมเดินสะเปะสะปะ สองมือคลำหาทางจนเจอ กำแพง มันเย็นเยะเยือก ผมพิงและทิ้งตัวนั่งลง เผื่อถามถึงปัญหามากมายในหัว ผมทำถูกไหมที่ตอบรับจดหมายพระเจ้า แล้วที่นี่คือสวรรค์จริงๆ หรือเปล่า

ผมพยายามนึกหาคำตอบแต่ก็ไม่เป็นผล กระทั่งได้ยินเสียงแผ่นเหล็ก ดังโกล้งๆ มีใครคนหนึ่งเดินมาแถวนี้แน่นอน

“ขอเรานั่งด้วยคนได้ไหมคะ..” เสียงหวานเอื่อยงาม ผมตอบรับร่างนั้นคลำหาที่และนั่งลงข้างๆ ผม เราเียบกันครู่หนึ่ง ก่อนที่ผมจะถามเธอ “มันไม่เหมือนอย่างที่คิดไว้เลยใช่ไหมครับ”

“ใช่ค่ะ เรื่อก็คิดอย่างนั้นเหมือนกัน” เธอนิ่งไป “แต่เราคงไม่กล้าสงสัย มันอาจเป็นบททดสอบก็ได้”

“เธอชื่ออะไรเธอ อ๊ะ ไม่สิตอนนี้ไม่มีชื่อแล้ว” เธอถามผม เสียงหวานดูตกใจและเสียใจเล็กน้อยเมื่อรู้ว่าเราคงไม่มีวันเรียกชื่อใครได้อีก

“ผม ๒๐๐๕๖๘” ผมตอบ “ถึงไม่มีชื่อ แต่ก็มีตัวเลขนี้ครับ”

“นั่นนะสิคะ...เรา ๑๙๕๕๔๔ ค่ะ” เธอหัวเราะ “จะจำกันได้ไหมนี่ชื่อใหม่มันยาวจัง”

ผมหัวเราะตามเธอ รู้สึกว่าร่างเธออบอุ่นและสิ้นกระเพื่อม นำแปลกมันทำให้ผมมีความสุข อย่างน้อยผมก็ไม่โดดเดี่ยว ความมืดนั้นไข้จะเลวร้ายเสมอไป เรามองไม่เห็นกันและกัน ไม่มีใครตัดสินผมจากภายนอกเหมือนตอนสว่าง

อ้อด! เสียงออดดังขึ้นในห้องมืดนี้ ผมสงสัยว่ามันคืออะไร ไม่นานนักเสียงกุกกักเหมือนมีของหล่นก็ตามมา โกล้งขึ้น โกล้งขึ้น ใครสักคนที่ตาดิตะโกนว่าเห็นอะไรบางอย่างกำลังเข้ามา หลายคนหวาดผวาทอดยห่างเสียงนั้น จนหลังชนกำแพงเหล็กดังปังปัง ใครกล้าหาญก็ยังคงยืนดูอย่างใจจดใจจ่อ เมื่อเสียงหยุดลงคงมีใครสักคนเดินเข้าไปดูอะไรนั้น เขาเียบหายไปแล้วพักท่ามกลางเสียงลมหายใจของคนนับร้อยเฝ้ารอ

“อาหาร!” เสียงชายคนหนึ่งตะโกน “มีอาหารส่งมาให้พวกเรา ดูสิ” เขาร้องตะโกน คนอื่นๆ ค่อยๆ คลายกังวลเดินคลำทางตามออกไป ผมได้ยินเสียงเหมือนมีอะไรตกกระทบพื้น มันอาจเป็นผ้าครอบจานอาหาร เพราะหลังจากนั้น ผมก็ได้กลิ่นหอม เป็นกลิ่นหอมของอาหารรสโอชะ ผมกลืนน้ำลายดังเอือกเพราะตั้งแต่เข้าด้วยความตื่นเต้นผมเลยไม่ได้รับประทานอาหารมา

ผมค่อยๆ ลุกขึ้น สายตาเริ่มชินกับความมืดพอสมควรจึงมองเห็นกลุ่มคนที่มุงอยู่ด้านหน้าชัดเจน หญิงสาวที่นั่งข้างๆ ผมก็ลุกขึ้นตาม มีอันอวบอ้อมและนุ่มนิ่มจับแขนผมไว้แน่น เราสองคนพยายามเดินไปข้างหน้า ตามกลิ่นของอาหารไป

เราแทรกผ่านผู้คนเข้ามาถึงกองอาหาร ผมหยิบบางอย่างที่ดูคล้ายกับน่องไก่ขึ้นมา กัดและเคี้ยว รสไก่อุ่มละมุนลิ้นคลุกเคล้าไปด้วยเครื่องเทศรสจัดละลายอยู่ในปากของผม “อืม อร่อย” ผมหันไปบอกเธอ และยื่นน่องไก่ให้ แต่ปรากฏมีมือใหญ่มือหนึ่งคว้ามันไปจากมือของผม ผมมองมือนั้น ชายหนุ่มตัวสูงใหญ่เหมือนกำแพงยืนอยู่หน้าผม

“นี่ ผมเป็นคนหยิบมันนะ” ผมมองหน้าเขาเห็นกลางๆ “แล้วใครดีใครได้ลิ้ม” ร่างสูงใหญ่ผลึกผมล้มลงกับพื้นก่อนก้าวข้ามตัวผมไป “เกะกะ ขวางทางคนจะกิน” เขาเดินตรงไปยังกองอาหาร กินอย่างตะกละตะกลาม ภายในห้องเริ่มกลายเป็นสงครามย่อยๆ ทุกคนกำลังแย่งอาหาร ผมได้ยินเสียงทะเลาะวิวาทไม่ขาดสาย เสียงร้องโอดโอยร้องขออาหารดังระงมสลับกับเสียงฉีกและเคี้ยวกินอาหารอย่างบ้าคลั่ง ผมพยายามลุกขึ้นเพื่อเอาตัวรอด แต่ก็ไม่เป็นผล ร่างของผมถูกเตะและผลักไปมาตามพื้น หมายเลข ๑๙๕๕๔๔ พยายามช่วยผมแต่ไม่เป็นผล ในที่สุดผมถูกเตะกระเด็นใส่กองอาหารซึ่งบัดนี้กลายเป็นม้อขยะ กลิ่นซึ่งเคยหอมชวนลิ้มรสกลับเหม็นน่ารำลည် ผมพยายามจะลุกขึ้นแต่มีมือของใครคนหนึ่งกดผมจมลงในกองเศษอาหารนั้นเสียก่อน

“กินสิวะ ไอ้ไม้เสียบผี เสียของหมด” ไอ้คนที่แย่งไก่ไปจากผมนี่เอง มันหัวเราะเสียงดังลั่นพลางหยิบของจากกองขยะขึ้นมากินไม่หยุด เสียงเคี้ยวดังแจ๊ๆ ดังอยู่ไม่ขาด มือข้างที่กดหัวผมก็เริ่มกดหนักขึ้น ผมแทบหายใจไม่ออกได้แต่ตะเกียกตะกายให้หลุดพ้นจากการทำร้าย ไอ้ปีศาจหมูตอนยังเห็นเป็นเรื่องตลก มันหัวเราะดังลั่นห้องด้วยความขบขัน

“มือนี่โคตรอร่อยเลยอะ แกรมมีของเล่นให้เล่นอีกต่างหาก” มันเรอมือที่วางตบพุงดังๆ “อืม ไฉ้ย อืม!” มันหัวเราะรำด้วยความสุขพร้อมกดหัว

ผมจมขมขะ ขยี้ใบหน้าของผมกับสิ่งสกปรกอย่างสาแก่ใจ

“ใครอืมแล้ว” เสียงหนึ่งเอ่ยขัดจังหวะ ผมฟังไม่ออกว่าเป็นเสียงใคร รู้แค่มันมาจากอีกด้านหนึ่งของห้องมีดนี้ เจ้ายักษ์นั้นลุกขึ้น ปล่อยให้ผมให้เป็นอิสระทันทีที่เป็นอิสระผมได้ยินเสียงฝีเท้าหนักวิ่งตรงมาทางผม ... เป็นหมายเลข ๑๙๕๔๘ เธอประคองผมให้ลุกขึ้นนั่ง กระซิบข้างหูด้วยความเป็นห่วง ผมส่ายหน้าบ่อยๆ หวังว่าเธอจะมองเห็น และเสียงถอนหายใจจากเธอเป็นคำตอบที่ดีที่สุดสำหรับตอนนี้

“นั่นใครวะ” ไร่ร้างใหญ่ตะโกนถามไปอีกฝั่ง มันเดินเข้าไปใกล้ต้นตอของเสียง ตะโกนถามอย่างทำทนาย “ภูถามว่ามึงเป็นใคร”

“ใครพูดว่าอืมเธอ” ฟากนั้นตอบกลับมาคราวนี้ผมได้ยินเสียงชัดเจน... มันเป็นเสียงแหบแห้งฟังไม่ออกว่าเป็นชายหรือหญิง ฟังดูเหมือนคนชรา ผมรู้สึกได้ถึงความไม่ชอบมาพากลของเสียง มันไม่ได้ตะโกน เป็นเสียงระดับพูดกันปกติแต่กลับดังก้องไปทั่วห้องเหล็ก ผมเดาว่าคนที่อยู่อีกฝั่งนั้นต้องเป็นคนตัวใหญ่ และอาจใหญ่กว่าคนอ้วนทั้งหมดที่ผมเคยเห็น รวมถึงไอ้ยักษ์นี้ด้วย

“เฮ้ยใคร ออกมาเดี๋ยวนี้ละ” เจ้ายักษ์นั่งลงยังคงทำทนาย “อ้อ สงสัยจะอยากโดนเหมือนไอ้แห่งนี้สินะ มาเลย เอาให้รู้ว่าใครใหญ่กว่า” เจ้ายักษ์เดินสามขุมเข้าไปใกล้อีกฝั่งหนึ่ง ผมพยายามหรีตามอง แต่มันมีมิดมากกระทั่งตาที่ปรับจมองเห็นในที่มืดก็ยังไม่สามารถเห็นได้อย่างชัดเจน ผมมองเจ้ายักษ์เดินหายเข้าไปในความมืดจนลับตา

เสียงฝีเท้าหนักๆ ไม่กลัวใครนั้นดัง ตึง ตึง ตึง “โธ่เว้ย ตรงนี้มีลูกกรง” เสียงเคาะเหล็กดังบึงๆ ไม่หยุด ทันใดนั้นเองผมก็ได้ยินเสียงดังตึง! พื้นเหล็กสั่นเหมือนของใหญ่ล้ม “นะ นั่นอะไร ปะ ปล่อยกู!” ไอนั้นกรีดร้อง ผมพยายามเพ่งว่าเกิดอะไรขึ้น แต่สิ่งที่เห็นคือร่างนั้นถูกลากไปกับพื้นอย่างไม่ปราณี “ปล่อยกู ปล่อยกู!” ร่างสูงใหญ่ร้องโหยหวนไม่ได้ศัพท์ก่อนหายลับไป “ปล่อย บอกให้ปล่อยโง่เว้ย ไอ้ผีร้าย ปล่อยกู!” ดูเหมือนเขาจะพยายามต่อสู้กับสิ่งนั้น แต่ไม่เป็นผล ทุกอย่างตกอยู่ในความเงียบ เราอาจตกอยู่ในความเงียบเช่นนี้เป็นครั้งที่ร้อยล้าน แต่ผมรู้แก่ใจดี มันต่างออกไป เมื่อความเงียบ

ครั้งนี้มีแสง มันเป็นแสงแรกที่เรากุคนได้เห็นหลังจากเข้ามาในห้องนี้...

มันไม่ใช่แสงสว่าง แต่เป็นแสงจากดวงตาสีแดงกำกวมโลหิต

“อ้อ อยู่นี่เอง” เจ้าของดวงตาเอ๋ย แสงสองดวงทำให้ผมเห็นได้ถนัดตาว่าสิ่งที่ไอ้ยักษ์เผชิญหน้ามันไม่ใช่คน ผมไม่สามารถอธิบายว่าสิ่งที่ผมเห็นคืออะไร แต่มันใหญ่ ใหญ่จับแทบค้ำห้องลูกกรง มันแยกเขี้ยวยิงฟันแหลมใส่เหยื่อในมือ จับจ้องยังอาหารตรงหน้า ก่อนอ้าปากกว้างโดยไม่ฟังเสียงร้องขอชีวิตจากใคร และกัดกระชากร่างขาดเป็นสองท่อน ฉีกเนื้อที่เหลืออยู่ท่ามกลางสายตานับร้อยคู่ ฟันของมันย้อมไปด้วยเลือด สะท้อนวาววาวไม่ต่างกับดวงตา

“อ่อย” สิ่งนั้นเอ่ยออกมาอย่างแผ่วเบา “เลือดมันหวานดี ชอบ” ดวงตาสีแดงหันมาจ้องมองคนที่เหลือ แสยะยิ้มน่ารักล้ามาให้ “เอาอีกนะ...ไว้จะมาให้ใหม่”

ดวงตาสีแดงค่อยๆ หายไป ทิ้งไว้แต่ความโกลาหล คนมากมายวิ่งไปทางประตู ผมบอกให้หมายเลข ๑๙๕๕๔๔ วิ่ง เธอประคองผมให้ลุกขึ้น เราและคนอื่นพยายามวิ่งหาทางออก หลายคนวิ่งไปถึงประตู พวกเขาทุบประตูหลายครั้ง ทุบเหมือนตีกลองสงคราม

“ปล่อยฉันออกไป ปล่อยฉัน ปล่อย” หญิงคนหนึ่งร้อง สองมือทุบประตูเหล็ก “ใครก็ได้ ใครก็ได้ ปล่อยฉันไป ฉันยังไม่อยากตายได้โปรด” เธอทุบและทุบ กระทั่งช่องประตูเล็กๆ เห็นหัวเปิดออก

“มีอะไรหรือครับ?” เจ้าหน้าที่ถามอย่างสุภาพ “พวกคุณมีปัญหาอะไรหรือเปล่า ผมว่าผมส่งอาหารไปให้แล้วนะครับ” เขาถามเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น “อาหารที่จัดไปไม่อร่อยหรือเปล่า? เดี่ยวผมจะเปลี่ยนพ่อครัวให้ นะครับ”

“ปีศาจ ปีศาจ พวกคุณเอาฉันมาเป็นอาหารของปีศาจ” หญิงผู้โกรธเกรี้ยวหวาด “พวกคุณไม่ได้ยินหรือไง หรือคุณไม่เห็นฉันเหรอว่ามีคนโดนฆ่า” ใบหน้าของเธออาบไปด้วยน้ำตา ใครหลายคนยังตะโกนแข่งกับเธอ คนนั้น ความกลัวและความโกรธแค้นเข้าครอบงำจิตใจทุกคนในห้องนั้น

“นั่นปีศาจที่หนักันครับ นั่นนะ...พระเจ้าของพวกเราไงครับ” ชาย

ไว้หนวดตอบ เขายืมให้ราวกับมันเป็นเรื่องตลก “ผมอิจฉาพวกคุณจังครับ ที่ได้กลายเป็นส่วนหนึ่งของพระองค์” ริมฝีปากบนใบหน้าคมสันยิ้มกว้างจนเกือบถึงใบหู ผมยืนรวบไปถึงสันหลัง ใบหน้าเขาเหมือนถูกตบด้วยยิ้มเดียว จากชายในเครื่องแบบ

“ขอให้มีความสุขบนสรวงสวรรค์แห่งนี้ครับ”

เขาทิ้งท้ายไว้แค่นั้น พร้อมกับแสงสุดท้ายของวันที่หายจากช่องประตู และมันฉีกทิ้งความศรัทธาของผมไปจนหมดสิ้น

หลังจากวันนั้น ในใจของผมไม่มี ‘พระเจ้า’ อีกต่อไป

มีแต่ความตายที่รอผมอยู่หลังลูกกรง

เมื่อได้คำตอบจากเจ้าหน้าที่คนนั้น จากความยินดีก็แปรเปลี่ยนเป็น ผันร้าย หลายคนยังคงร่ำร้องกับประตูต่อไป ร้องไห้กลางสวดอ่อนวอนต่อพระเจ้า ผมดูแล้วก็นึกขำและเสียใจ เพราะผมไม่เหลือศรัทธาเพียงพอจะสวดมนต์ให้กับ ปิตาภที่จ้องจะกินผมได้อีก ผมมองไปยังอีกฝั่ง ถึงตาจะพอมองเห็น แต่สิ่งที่ผมเห็นคือความสิ้นหวัง

“เราต้องรวมพลังกัน” ชายคนหนึ่งซึ่งดูเข้มแข็งกว่าใครพูด เขาเสนอให้พวกเรารวมกลุ่มกันเข้าไว้และหาทางเอาตัวรอด ถึงแม้ในใจทุกคนจะตระหนักว่าไม่มีทางรอดแล้ว กระนั้นก็ยังตกลงกัน แต่บางคนไม่คิดเช่นนั้น พวกเขาเสียใจต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นมากเกินไป มันพรากความหวังในชีวิตไปจนหมดสิ้น สิ่งหนึ่งที่จะช่วยปล้ำล้างความกลัวทั้งหมดทิ้งมวลม็อยู่แค่สิ่งเดียว

นั่นก็คือ อาหาร

ทุก ๆ วันอาหารเลิศรสกว่าที่ใครจะเคยลิ้มลองจะถูกส่งผ่านท่อมาวันละ ๓ มื้อ มันมีมากสำหรับทุกคนเว้นแต่คนที่เสียชีวิต พวกนั้นต่อสู้เพื่อแย่งชิงอาหาร ไม่สนใจกฎที่ว่าต้องแบ่งปัน คนเหล่านั้นกินอาหารมากเท่าที่จะกินได้ กินแล้วกินอีก กินจนอาเจียนออกมาก็ยังกินต่อไปไม่หยุด ผมคิดว่าคงเป็นการบำบัดความเศร้าของพวกเขา รสชาติของอาหารแสนอร่อยเหล่านั้นทำให้พวกเขาลืมนรกหลังลูกกรง

พวกเขาเสียดสีแบบนั้นมีจำนวนอยู่ไม่กี่สิบคน เวลาที่ผมจะไปรับประทานอาหาร คนพวกนั้นมักจะเกาะกลุ่มกันแน่นเป็นกำแพงหลายชั้นจนผมไม่สามารถเข้าไปเอาอาหารได้ แม้จะใช้แรงผลักหรือดันก็ไม่เป็นผล บางครั้งก็โดนฝ่ามือหนาๆ ตบกระเด็นเสียดด้วยซ้ำไป แล้วยิ่งขนาดตัวผมที่เป็นคนผอมและดูเล็กกว่าพวกเขาหลายขุมก็ยิ่งโดนหัวเราะเยาะใส่ มันจึงเป็นสาเหตุที่คนอื่น ๆ ในกลุ่มไม่ชอบผม เขาชี้หน้าตาว่าผมมันพวกขี้ยาไร้ประโยชน์ด้วยซ้ำ ผมเข้าใจถึงความโกรธนี้ดี หลายครั้งที่พวกเขาไม่ให้อาหารแก่ผม คนในกลุ่มเฝ้ามองให้ผมตายเสียไวๆ เพราะผมไม่มีค่าอะไรแก่พวกเขา

ยกเว้นแต่หมายเลข ๑๙๕๕๕๔

เธอเป็นคนเดียวที่ผมเรียกว่า เพื่อน ในรอกสีดำนี

ถึงแม้ร่างกายของหญิงสาวคนนี้จะอวบอ้วนเหมือนกับคนอื่น ๆ แต่เธอมีน้ำใจกับผมมากเหลือเกิน เธอมักลักลอบเอาอาหารส่วนของเธอมาให้ผมคอยช่วยเหลือผมอยู่เสมอ สายตาของเธอยังไม่เปลี่ยนไปนับตั้งแต่วันแรกที่พบกัน ยังคงมองชายตัวเล็กคนนี้เป็นเพื่อนอยู่เสมอ และเชื่อมั่นว่าในที่แห่งนี้ยังมีความหวัง ความคิดของหมายเลข ๑๙๕๕๕๔ ทำให้ชีวิตสดใสนับมาบ้างอย่างน้อยมันก็เยียวยาหัวใจผมซึ่งศรัทธาที่เคยมีไม่ช่วยอะไรอีกต่อไป

“ใครอ้อมแล้ว”

เมื่อประโยคนี้ดังขึ้น คนในท้องก็จะวิ่งมาหลบยังอีกด้านหนึ่ง ตัวของพวกเขาสิ้นเต็มเมื่อเห็นตาสีแดงจ้องมองไม่กะพริบเลยสักวินาที มันยิ่งแยกเขี้ยวยิ่งพินแหลมให้บรรดาของกิน

แกร็ก...ประตูบานที่คั่นกลางเปิดออก มือข้างหนึ่งจะเข้าควานหาของกิน โชคร้ายใครที่วิ่งหนีไม่ทันหรือมัวแต่กินอยู่นั้นก็จะถูกคว่ำตัว ถูกกดฉีกร่างเป็นส่วน ๆ กลืนควมเลือดคละคลุ้งไปทั่วห้องปะปนกับกลิ่นอาหารหอมหวาน จนผมแยกไม่ออกว่ากลิ่นที่สัมผัสได้คือกลิ่นอะไร ระหว่างความเป็นหรือความตาย

หลายครั้งเข้าคนอื่น ๆ ก็เริ่มวิ่งหนีทัน ปีศาจเริ่มหัวเสีย มันคำรามอาละวาดทุบกรงขังจนหงิกงอเมื่อไม่ได้อาหารอย่างที่ต้องการ มันแผดเสียงลั่น

สะอีกสะอันตำทอพวกเรา

“ไอ้พวกหมู ไอ้พวกหมู!” มันร้อง “เอามันมาให้เรากิน เอามันมาให้เรา ทิวแล้ว”

ทันใดนั้นเอง ช่องประตูที่เปิดตายไปหลายวันก็เปิดออก พนักงานคนเดิมส่งยิ้มให้กับตัวประหลาดที่ร้องโหยหวน “ได้ครับ ถ้าพระองค์ประสงค์เช่นนั้น” และมันก็ปิดลงอีกครั้ง อดีตพระเจ้า จึงเงยไปพร้อมกับการเริ่มต้นของฝันร้ายอย่างแท้จริง

หลายวันต่อมาเกิดเรื่องน่าเศร้าขึ้น หนึ่งในพวกเสียดิตตายโดยไม่รู้สาเหตุ มีคนร้องให้ให้กับศพหลายคน ส่วนมากเป็นพวกเสียดิตด้วย ยิ่งโศกเศร้า เช่นนี้พวกเขาถึงกินและกินทั้งๆ ที่เต็มไปด้วยน้ำตาและเสียงร้องด้วยความอาลัย แต่ไม่นานเราทุกคนก็รู้ความจริงของเรื่องที่เกิด เมื่อประโยคเดิมถูกเอ่ยใคร่อิมแล้ว... อีกครั้ง และมียาวๆ นั่นคว่าเอาศพหายลับไปเหมือนเช่นเดิม

ผมกลืนน้ำลายอย่างฝืดคอ มองอาหารในมือ พนักงานในนั้นใส่สารอะไรบางอย่างลงไป มันเร่งให้พวกเราตาย เมื่อผมหันไปมองพวกเสียดิตที่ยังกินอยู่ก็ต้องตกตะลึง เวลาผ่านไปไม่กี่สัปดาห์พวกเขาเหล่านั้นดูอ้วนมากกว่าเดิมหลายเท่าตัว ผมไม่ทันสังเกตว่าบางคนเริ่มเดินไม่ได้และต้องนอนอยู่ตลอดเวลา มันเป็นสัญญาณที่ไม่ดี มันเป็นสาเหตุที่อายุของคนในเมืองไม่ถึงวัยชรา ทุกคนจากไปเมื่อยังเป็นหนุ่มสาวเพราะโรคร้าย โรคร้ายที่กัดกินผ่านเส้นเลือดสู่หัวใจ มันหวานนัก หวานจนคนอื่น ๆ ไม่รู้ถึงพิษร้ายของมัน

อาหารกำลังฆ่าพวกเราทุกคน

ความอ้วนที่เคยว่าดี กำลังร้องเรียกหาความตาย

ผมรีบตะโกนเตือนทุกคนถึงสิ่งที่ผมคิด ผมบอกว่ามันยังมีทางแก้ ผมชูผักสีเขียวให้พวกเขา ดูผลไม้ที่ผิวขำเพราะไม่มีใครต้องการจะกินมัน ผมบอกนี่เป็นหนทางที่ทุกคนจะรอด สิ่งที่ผมถืออยู่คือยารักษา ถึงแม้ในปัจจุบันสิ่งที่ผมถือจะดูเหมือนวัชพืชก็ตาม แต่มันช่วยชะลอความตายได้ ผมตะโกนบอกทุกสิ่งจนคอรัวระบม แต่สิ่งที่พวกเขาตอบกลับมาทำให้ผมใจสลาย

“ทำไมเราต้องฟังคนขี้ยาแบบนายด้วย เอาตัวเองให้รอดก่อนเถอะ

อีกอย่างอาหารพวกนี้อร่อยจะตาย ต่อให้ตายก็ไม่ใช่ไร ถือว่าเกิดมาไม่เสียเปล่าแล้ว”

คำตอบของพวกเขาทำให้ผมอยากร้องไห้ออกมาดังๆ อาจจะเป็นเพราะเสียใจที่ไม่มีใครเชื่อผม และโกรธเหลือเกินที่ผมยังคงเป็นคนนอกกลุ่มสำหรับเขาเพราะร่างกายเราต่างกัน... เพราะเหตุการณ์นี้ผมจึงไม่สนใจใครยกเว้นเพื่อนคนเดียวของผม หมายเลข ๑๙๕๕๔๔

“ได้โปรดเชื่อผมเถอะ...” ผมหันไปพูดเธอเสียงแผ่ว “ผมไม่ได้บ้า ผมอยากให้คุณคนรอด”

“จะ ฉันเข้าใจ ฉันเชื่อเธอ” เธอยิ้มให้กับผม เป็นยิ้มชนิดๆ ที่ผมคุ้นเคย จากเธอดีตลอดหลายวันที่ผ่านมา แต่ครั้งนี้กลับทรงพลังมากกว่าที่คิด ผมยิ้มตอบโดยไม่ทันได้รู้ตัว เรานอนข้างๆ กันตรงมุมที่เราเจอกันครั้งแรก ในนี้ไม่มีกลางวันหรือกลางคืน เมื่อเหนื่อยเราก็นอน ตื่นมาก็คือวันใหม่ ชีวิตเราก็มีแค่นั้น

“ผมอยากรู้จักเธอ” ผมถามขึ้นในความมืด

“เรารู้จักกันแล้วนี่?”

“ผมอยากรู้จักชื่อของเธอ” ผมเงิบไปสักพัก

“ไว้พรุ่งนี้เราจะบอกเธอ...” เธอตอบเสียงใส ผมมั่นใจเธอคงจะยิ้มเหมือนกับทุกครั้ง “เราสัญญา”

เมื่อผมตื่นขึ้นมา

เรนอนตายอยู่ข้างผม

ผมเขย่าตัวเธอเข้าไปข้างมา เรียกชื่อเธอเป็นตัวเลขหกหลักที่มาแทนชื่อที่แท้จริง ร่างของเธอแข็งทื่อและเย็นยิ่งกว่ากำแพงเหล็ก ผมเชื่อว่าหัวใจของเธอหยุดเต้นเพราะอาหารพวกนั้น ผมร้องไห้ใจแทบขาด กอดร่างของเธอเท่าที่ สองแขนจะโอบไหว ร้องไห้ให้กับเพื่อนคนเดียวของผม เสียงตะโกนเรียกหาเธอปลุกให้ทุกคนตื่น ทุกคนเข้ามามุงดูผม สนทนาว่าจะทำอย่างไรกับเธอ ไม่มีแม้แต่คำอาลัย

“ดีใจซะมืด มีคนตายวะ” กลุ่มคนมุงอยู่เหตุการณ์เอื่อย “รอดตายไปอีกวันแล้วเว้ย”

“อย่าพูดแบบนั้นนะ ไอ้สารเลว” ผมตวาดใส่มัน

“อย่าทำกับเพื่อนของผมแบบนี้”

“แล้วจะให้ทำยังไง ปล่อยให้เหมือนขึ้นอดีตหรือไง เอาให้ไปพระเจ้ายังดีเสียกว่า... อย่างน้อยก็ได้กลายเป็นหนึ่งเดียวกับพระเจ้าจริงๆ”

ผมวางร่างของเธอลง ก่อนลุกขึ้นฟุ้งห่มดใส่หน้าคนที่พูดแบบนี้ ผมขีดมันไม่ยั้งทั้งหมัดซ้ายและขวา ต่อยสุดแรงด้วยความโกรธในใจมีแต่คำมรสุวาทสาปแช่งให้คนปากเประนั้นต้องตายตกไป มันต้องชดใช้ความผิด ขอให้มันโดนพระเจ้ากิน โดนกินอย่างทุกข์ทรมานยิ่งกว่าคำที่พูดทำร้ายจิตใจผม

ทุกอย่างดูซุลมุนไปหมด จนผมไม่รู้ว่ามีคนลากศพของเธอออกไปกว่าจะเห็นร่างนั้นก็ถูกลากไปไกลลู่กกรง และเจ้านั้นก็ลืมหูลืมตาและเสยะยิ้มเหมือนเช่นเคย เหมือนมันพิมพ์ว่าดีแล้ว ...ดีแล้ว ผมปล่อยคู่วิวาทวิ่งไปหาเธอ แต่ไม่ทันเสียแล้ว ร่างของเธอถูกดึงหายเข้าไปในรอก ปีศาจร้ายกัดกินหญิงสาวอย่างมีความสุข เมื่อผมเห็นภาพเหล่านั้นขาของผมหมดแรง ก่อนทรุดลงนั่งกับพื้น มองมันไม่วางตา...

“พาผมไปด้วย” ผมกระซิบ นำตานองหน้า “พาผมไปกับเธอ”

เหมือนตลกร้าย พระเจ้าหันมาหาผม มันวางเศษซากอาหารไว้กับพื้น เดินเข้ามาเกาะลูกกรง ผมเห็นใบหน้าของมันชัดขึ้น มันไม่ใช่มนุษย์ ตาสีแดงนั้นทำให้ผมเห็นเส้นผมยาวหยาบสีดำ มันปิดลงมาไม่เห็นส่วนอื่นๆ นอกจากปากและมือ มือของมันดูเหมือนยายแก่ ทั้งเหี่ยว ทั้งอัปลักษณ์ เล็บยาวเพื่อยแะมีคราบสกปรก มันส่งยิ้มให้ผม ดูเหมือนดีใจที่ไม่ต้องล่ากมีอาหารมาหาถึงที่ มันเอ้อมมือผ่านประตูจับตัวผม ลูบคลำด้วยความอยากรู้ แต่เมื่อลูบไป รอยยิ้มนั้นก็หายไปกลายเป็นรอยบุดบั้งแทน

“ไม่อยากกิน ไม่ใช่หมูของโปรด” มันคำรามใส่ “หมูผมไปเราชอบกินหมูอ้วนๆ จะเป็นหรือตายก็ชอบกว่ากระดูก เราจะรอ รอให้อ้วนกว่านี้” มือที่พันธนาการผมค่อยๆ คลายออกและหดกลับไปยังที่เดิม และสนใจแต่ร่างของหมายเลข ๑๙๕๕๔๔

ทำไม ทำไม...คำถามเหล่านั้นวนเวียนอยู่ในหัวไม่จบสิ้น ผมได้แต่มีนง

มันไม่กินผม ผมไม่เข้าใจในทีแรก แต่เมื่อเวลาผ่านไปอีกนานแสนนาน ผมถึงได้เข้าใจถึงทุกสิ่ง

แต่เมื่อผมหันกลับไป ผมรู้แล้วว่าสิ่งที่ผมเผชิญหน้ากับมันนั้น

มันยังน่ากลัวน้อยกว่าสายตาของพวกเขาหมุ่สกรปรกในความสลัวรางที่จ้องมาเสียอีก

“เราใช้ประโยชน์จากมันได้คนในนั้นพูดขึ้น มองผมเหมือนประเมินสินค้า “เราใช้มันเป็นเหยื่อล่อได้”

และผมก็ถูกใช้เป็นเหยื่อล่อจริงๆ...

เมื่อไม่มีคนตาย ผมก็จะถูกส่งไปอยู่หน้าลูกกรงนั้น ถูกทิ้งให้เผชิญหน้ากับพระเจ้า และเมื่อมีมันสัมผัสกับร่างกายของผม พระเจ้าก็จะสบดคำทอและปล่อยผมไป...และนับแต่วันนั้นมาก็ไม่มีใครตายเลยสักคนเดียว

“นายควรจะมีใจนะ อย่างน้อยคนผมอย่างนายก็ได้ช่วยคนอื่นรอด” เขาหัวเราะ “ดีกว่าทนกินไอ้ผักเขียวๆ นั้นตั้งเยอะ”

ผมได้ยินประโยคแบบนี้จนขาขึ้น ตั้งแต่คนอื่นค้นพบว่าผมเป็นกันชนชั้นดี จากคำสบประมาทก็กลายเป็นคำชื่นชม ผมไม่จำเป็นต้องเข้าเวรแย่งอาหาร เพราะผมไม่ได้รับอนุญาตให้กินอีกต่อไป พวกนั้นกลัวอาหารจะทำผมอ้วน จึงคอยผลัดกันเฝ้าไม่ให้ผมเดินออกไปไหน นานๆ ครั้งถึงจะเอาอาหารมาให้ร่างกายของผมฝ่ายผมมลงทุกๆ วัน จนตอนนี้ผมสัมผัสได้ถึงรอยปวดของกระดูกสันหลังและซี่โครงของผมเอง วันๆ ผ่านไป ถ้าไม่ถูกส่งไปเป็นตัวแทนผมก็ต้องทนมองคนเหล่านั้นกินอาหารแสนอร่อยต่อไป บ่อยครั้งที่ผมเป็นลม แต่ก็ถูกลูกโดยทันที บางคนก็แก้งเอาของกินเข้ามาให้ผมดม กลิ่นของมันหอมจนผมกลืนน้ำลายลงคออย่างยากเย็น เมื่อปากของผมเริ่มจะเอ่ยขออาหารคนพวกนั้นก็จะกินมันต่อหน้าและแสดงให้ผมเห็นว่ามันอร่อยแค่ไหน เสียงเคี้ยวดังกรวมๆ ทำเอาผมประสาทเสีย ยิ่งกว่านั้นคนพวกนั้นยังทิ้งเศษอาหารเอาไว้เหมือนจะเยาะเย้ยว่าผมไม่ต่างอะไรกับสุนัขจรของเหลือจากคน

จนมาวันหนึ่ง ผมรู้ว่าไม่มีใครตายมานานแล้วคนที่อยู่ส่วนใหญ่ก็คือคนที่กลายเป็นก้อนไขมัน ผมเปรียบไม่ผิดหรอก ก้อนไขมันที่กระจุกอยู่ตามผนัง

ได้แต่นอนกินอาหารไปวันๆ จะปล่อยทุกข์หนักเบาทีปล่อยตงนั้น สภาพตอนนี้ มันเลวร้าย ทั้งกลิ่นมีสภาวะ อุจจาระ และเศษอาหารปนกันจนผมแทบจะเป็นลม คนพวกนั้นได้แต่นอน พวกเขาลุกขึ้นเดินก็ไม่ได้ จะนั่งก็ยังไม่ได้ บางคนก็ร้องโอดโอยเพราะโรคต่างๆ เริ่มสำแดงฤทธิ์ มีไม่กี่คนที่ยังเดินไปและยังเลี้ยงพวกก้อนไขมันไว้รอวันตายและให้พระเจ้าลากไปกิน

ผมยืนประจันหน้ากับพระเจ้าอีกครั้ง ผมเลิกนับไปแล้วว่ามันเป็นครั้งที่เท่าไรที่ผมมายืนอยู่ตรงนี้ มันยืนมือผ่านประตูที่เปิดเอาไว้... คำว่าตัวผมเหมือนเคย แต่ครั้งนี้นั้นแตกต่างออก มันไม่คำราม ไม่ยิ้ม ไม่มีท่าทางอะไร นอกจากดวงตาสีแดงคูโตจ้องมองมายังผม

“อีกแล้ว ไม่มีหมูให้กิน มีแต่นี้” เสียงยานคางนั้นฟังดูเศร้าสร้อย “แต่ไม่เป็นไร หิวแล้วกระดุกก็ดี”

มันส่ายยิ้มกว้างดูพอใจที่ได้เห็นและจับร่างของผมไว้แน่น ก่อนดึงร่างของผมผ่านประตูไป มันเร็วจนผมตั้งตัวไม่ทัน รู้ตัวอีกทีดวงตาคู่นั้นก็จ้องมองผมอย่างสนใจ ยิ่งพินแหลมอวดผมเหมือนเพชรฆาตอวดมีดประหาร เหนือในกายผมแตกพลั๊กเมื่อรู้ว่าหมดทางรอด

“ใครอ้อมแล้ว” มันถามผม “แต่เรายังไม่อ้อมเลย...พวกนั้นก็ยังไม่อ้อม และจะไม่วันอ้อม”

มันมองไปยังนอกรกรง ผมหันตามคนที่ให้ผมเป็นตัวแทนกำลังกินอยู่ อย่างอ้อมหน้าสำราญ พวกเขาไม่มองผมเลยด้วยซ้ำ ทำยังกับว่าผมไม่มีตัวตน ตั้งแต่เห็นหน้ากันครั้งแรกจนถึงตอนนี้ ตอนที่ผมกำลังจะตาย การเห็นคนตายเกือบทุกวันทำให้คนอาชญากรแต่ไม่ใช่แบบนี้ พวกเขาไม่ควรชินที่เห็นผมที่ทำประโยชน์ให้เขาตาย ควรมีใครสักคนห้ามแต่มันไม่มี ทุกคนเอาแต่กินกิน และกินจนอ้วนพี เหมือนหมูในเล้าที่คนคอยขุนรอวันฆ่าและกิน

ผมทนไม่ได้ ผมทนที่จะเป็นหรือตายไปทั้งๆ แบบนี้ จึงตัดสินใจกัดลงที่มือนั้นเต็มแรง พระเจ้าร้องโหยทวน สะบัดมือปล่อยผมกระแทกเข้ากับกำแพง ผมนอนคุดคู้พยายามมองหาทางหนี กระทั่งสายตาดูต้องกับแสงเล็ก ๆ มันเป็นแสงที่ลอดเข้ามาจากภายนอก ผมวิ่งไปยังแสงนั้น ไข่มือคลำและก็พบสลักเปิด...

มันคือประตู ผมไม่รีรอรีบดึงสลักและเปิดมันออก

“กลับมา กลับมา เรายังไม่อิ่มเลย”

“พระเจ้าร้องไห้หลัง แต่ผมไม่ฟัง ผมวิ่งและวิ่ง วิ่งสุดกำลังขาเท่าที่ร่างกายจะพาไป ผมวิ่งลงบันไดนับร้อยขั้น วิ่งออกจากหอคอย วิ่งจนไม่รู้ตัวตัวเองอยู่ที่ไหน แต่สิ่งหนึ่งที่อยู่ในใจผม มันยังคงดังก้อง..

ความอ้วน...อาหาร พระเจ้า มันดีแล้วจริงหรือ...

สิ่งที่ผมเจอ มันดีแล้วหรือ สิ่งที่ใครๆ ใฝ่ฝันมันดีแล้วจริงหรือ ค่านิยมที่ผู้เฒ่าผู้แก่สอนมามันจริงหรือ คนอ้วนจะนำพาแต่ความสุขความร่ำรวยมางั้นหรือ หรือว่าความอ้วนพาความตายมาสู่เรา ทั้งโรคภัย ทั้งพระเจ้า

ผมถามตัวเองเช่นนั้น และไม่มีคำตอบใดกลับมา เหมือนกับเท้าของผมที่ยังวิ่งไม่มีวันหยุด

ยิ่งอ้วนยิ่งรวย

รุจิภาณุจัน รุจิวนารมย์

“ยิ่งลูกคนโตอ้วน เจ้าจะยิ่งรวย”

นั่นคือสิ่งที่หมอดูทนายทวดยาวพูดกับคุณนายชื่อชินเมื่อสี่สิบปีที่แล้ว หลังจากรับมือหนึ่งหุ้มกระดูกอันหยาบกร้านจากการทำงานหนักของหล่อนมาดู คุณนายชื่อชินตอนนี่ หรือนางสาวชื่อชินในตอนนั้นเชื่อคำพูดของหมอดูจนหมดใจ บ้านหลาย ๆ หลังที่ลูกอ้วนถ้วนสมบูรณ์ บ้านเหล่านั้นช่างร่ำรวยและชีวิตสุขสบาย อย่างนั้นเองคงเป็นเพราะเด็กเหล่านั้นนำโชคลาภมาให้สินะ หล่อนนี่ก็ย้อนถึงชีวิตอันยากลำบากต้องหาเช้าหาค่ำ ความรู้สึกหิวโหยยามที่ไม่อาจหาอะไรมาประทังชีวิต ความร้อนและกลิ่นเหม็นอับของโรงงานในยามที่ต้องทำงานอย่างหนักเพื่อเงินค่าจ้างเพียงหยิบมือ กับความใฝ่ฝันที่จะหลุดพ้นจากชีวิตครอบครัวจิบกับแสนลำบาก แล้วสัมผัสกับชีวิตหรูหราบนกองเงินกองทอง ด้วยเหตุนี้กระมัง หล่อนจึงภูมิใจเสียเหลือเกินที่ตนสามารถเลี้ยงดูลูกชายคนโตจนอ้วนดู

.....

วันนี้เป็นอีกวันที่เด็กหญิงมองข้ามข้าวต้มน้ำใสกับเศษไข่โปะในมือ ก่อนจะเบนสายตาไปเห็นขนมข้าวโม่โตของพี่ชาย ทั้งกับข้าวพิเศษที่แม่ทำให้พี่ โดยเฉพาะ หมูสามชั้นทอดราดซอส บะหมี่ผัดสีเหลืองอร่าม ยังมีปลาทอด

รายน่าจึมนั่นอีก เด็กหญิงได้แต่มองด้วยความอิจฉาที่มีแค่พี่ชายเท่านั้นได้รับแต่สิ่งดีๆ

ทุกๆ มื้อพี่ชายจะกินอาหารแสนอร่อยจำนวนมากจนแทบเดินไม่ไหว แต่ไม่เป็นไรหรอก ไม่เป็นไร เพราะพี่นะไม่จำเป็นต้องทำงานบ้านหรือทำอะไรทั้งนั้น พี่ไม่ต้องถูพื้น ไม่ต้องทำความสะอาดห้อง ไม่ต้องล้างจาน แม่ไม่เคยปล่อยให้ลูกคนโตสุดที่รักลุกขึ้นมาทำอะไรทั้งสิ้นอยู่แล้ว ถ้าพี่อยากได้อะไร อยากกินอะไร แม่ก็จะรีบหามาให้ ต่อให้อาหารนั้นราคาแพงสักเท่าใดก็ตาม ทุกๆ อย่างที่พี่ทำถูกต้องและยอดเยี่ยมเสมอ แต่เด็กหญิงรู้ว่าพี่ชายของตนนั้น ทั้งหัวขำโง่งงว้า แล้วก็ประหลาดด้วย

“แน่นอนจัง” พี่ชายพูดพลางเอามือลูบพุงกลมๆ ของตัวเอง

“แหงล่ะ ก็กินเข้าไปซะขนาดนั้น คนที่ได้กินของดีๆ อย่างพี่ไม่ควรจะบ่นนะ” เด็กหญิงก้มหน้าไม่สบตาพี่ชาย ในใจยังร้อนจัดด้วยความโมโหและอิจฉา แต่พี่ชายไม่ได้แสดงท่าทีโกรธอะไรเมื่อได้ยินคำพูดของเธอ

“ไม่ดีหรอก อึดอัดมากเลย” พี่ชายพูด “มันเหมือนมีอะไรค่อยๆ พองออกมาจากข้างใน ระเบิดเวลานับถอยหลังไปเรื่อยๆ แล้วยิ่งใกล้เวลาก็ยิ่งร้อนเหมือนกับมีไฟสุ่มอยู่ในอก”

เด็กหญิงถอนหายใจ เอาอีกแล้ว พี่ชายของเธอเชื่อว่าตัวเองมีระเบิดเวลาฝังอยู่ แต่ถึงแม้ว่าพี่จะพูดเรื่องประหลาดอย่างนี้เรื่อยๆ แม่ก็จะทำเป็นไม่ได้ยินและยังคงชื่นชมพี่เหมือนเดิม เธอไม่เข้าใจเลยว่าทำไมหนอแม่ถึงได้รัก อุ้มชูชูขาเจ้าหนูตอนคนนี้ราวกับจักรพรรดิ

เด็กหญิงได้แต่นั่งมองพี่ชายกิน กิน กิน แล้วก็กินทั้งที่เธอต้องกินข้าวต้มไร้รสชาติ พี่ชายที่อยู่เบื้องหลังแล้วกินทั้งวัน ต่างกับเธอต้องลุกขึ้นมาทำงานทำโน่นทำนี่ทั้งวันเหมือนเธอเกิดมาเพื่อทำงานหนัก ทำไมพี่ไม่ทำอะไรเลยแต่กลับได้รับคำชม ดูแม่สียิ้มแฉ่งปรีดีวงตาเป็นประกายเวลาที่มองพี่ชาย ใครๆ ต่างก็ชื่นชมพี่เป็นเสียงเดียวกัน ใครๆ ก็ว่าพี่เกิดมาเพื่อทำให้ครอบครัวของเราร่ำรวย พ่อทำอะไรก็ประสบความสำเร็จไปหมด แม่ทำอะไรก็ล้วนแล้วแต่โชคดี

อย่างไม่น่าเชื่อ แล้วเธอล่ะเธอเกิดมาเพื่อทำให้ครอบครัวร่ำรวยหรือเปล่าเน? ร่ำรวยสิเธอกินอยู่อย่างประหยัด กินอยู่อย่างประหยัดมาตลอด เธอตั้งคำถามกับตัวเองว่าจะมีโอกาสได้ลิ้มลองอาหารรสเลิศนั้นบ้างไหมหนอ แม่จะยืมให้เราบ้างไหมหนอคนอื่นจะชมเราบ้างไหมหนอ

แม่บอกว่าเพราะพี่เป็นพี่ พี่ถึงได้แต่ของดีๆ เพราะพี่เป็นพี่ พี่ถึงไม่ต้องทำอะไรทั้งนั้น นั่นทำให้เด็กหญิงได้รู้ว่าพี่เพราะว่าพี่เป็นพี่ พี่ถึงได้รับความรักจากแม่มากมายขนาดนี้

บางทีนะ บางทีถ้าพี่ตายละแม่คงมองมาที่เธอบ้าง

แม่คงยืมให้เธอบ้าง

ทุกคนคงจะชื่นชมเธอบ้าง

ก็เธอจะฉลาดและเก่งกว่าพี่เป็นร้อยๆ เท่า เธออยากให้พี่ชายตายๆ ไปซะจริงๆ

เธออยู่ในห้องนั้นด้วยตอนที่พี่ชายนอนบนเตียงหลังใหญ่ที่แม่ซื้อมาให้เป็นพิเศษ พี่เริ่มบอกว่าอึดอัด เจ็บหน้าอกและหายใจไม่ออกเหมือนอย่างพี่ที่เป็นเป็นประจำ เธอไม่ได้สนใจอะไร เธอไม่มีเหตุผลต้องไปสนใจอะไรอยู่แล้วเพราะพี่มีคนให้ความสนใจมากมาย ช่างสิ จะเจ็บปวดอะไรก็ช่าง เธอต่างหากที่ต้องเจ็บปวดมากกว่าพี่ เธอนั่งอ่านหนังสือบนพื้นอย่างปกติ จนกระทั่งพี่ชายเริ่มดิ้นไปมา ส่งเสียงร้องดังจนเธอตกใจ นั่นล่ะเธอจึงรู้สึกเป็นห่วงพี่ขึ้นมา ไม่ใช่ความผิดของพี่ที่ได้รับการดูแลดี เธอรู้บางครั้งพี่ก็แอบเอาอาหารเหล่านั้นมาให้เธอ เอาขนมหวานลูกกวาดสีไสมาให้ เธอชิมเรื่องราวเหล่านี้ได้อย่างไรนะ เธอทำตัวแบบนี้กับพี่ได้อย่างไรนะ ไม่นานนักแม่ก็เข้ามาและมองเธอด้วยแววตาดำทมิฬ เธอไม่เคยเห็นแววตาแบบนี้ของแม่มาก่อนเลย

เด็กหญิงมองขามข้าวโบริดที่เป็นของพี่ชาย ตอนนั้นมันอยู่ในมือของเธอกับข้าวกองโตที่เคยไผ่ผืนวางอยู่ตรงหน้า แต่เธอรู้ว่าอาหารเหล่านั้นไม่ใช่ของเธอ ทุกครั้งที่มอง เธอจะนึกถึงใบหน้าอันฉุนเฉียวและรอยยิ้มซื่อๆของพี่ชาย เธอคิดถึง

พี่ชายขึ้นมามีอย่างจับใจ เธอเองก็รักพี่ชาย รักมากเช่นเดียวกับคนอื่น ๆ แม่ไม่บอกอีกแล้วว่าให้เธอฉุน ทำความสะอาด หรือล้างจาน ตอนนั้นเธอกลายเป็นลูกคนโต เธอจะได้กินอาหารดีๆ และใช้ชีวิตราวกับจักรพรรดิ เด็กหญิงกวาดตามอง ขาหมูพะโล้ขามยักษ์ ไก่ทอดกรอบสีทอง เนื้ออบชุ่มฉ่ำ เริ่มเข้าใจเหตุผลที่พี่ชายร้องว่าอึดอัดขึ้นมาทีละนิด เธอสงสัยเหลือเกินว่าทำไมเธอถึงเคยอิจฉาพี่ที่ได้กินอาหารกองโต ทำไมเธอถึงได้เคยภาวนาให้พี่ชายตายไปซะ ทำไมเธอถึงไม่ทำอะไรเลย ตอนที่พี่ชายเริ่มบ่นว่าเจ็บหน้าอก เด็กหญิงรู้ดีว่าพี่ชายตายเพราะเธอ วันแรกที่ได้มีโอกาสลิ้มลองอาหารเลิศรส เธอกินไม่ลงเลยแม้แต่คำเดียว

“ตอนนี้ลูกเป็นลูกคนโตแล้ว ลูกต้องกิน แล้วเราจะสบายกันทั้งบ้าน”
แม่บอกกับเธอหลังจากนั้น

เด็กหญิงกิน กิน กิน แล้วก็กิน เธอมองแขนที่ใหญ่ขึ้นเรื่อยๆ ขาที่ใหญ่ขึ้นเรื่อยๆ ความรู้สึกอึดอัดมากขึ้นเรื่อยๆ เด็กหญิงรู้ว่าตนกำลังจะกลายเป็นแบบพี่ ผู้คนที่เห็นต่างชมว่าหน้าตาของเธอจำม่าน่ารัก เธอไม่เคยภูมิใจกับมันเลย แม้แต่ครั้งเดียว ทุกครั้งที่เงยหน้าเธอจะเห็นรอยยิ้มของแม่ที่เคยโหยหา แต่เด็กหญิงไม่นึกอยากเห็นรอยยิ้มนั้นเสียแล้ว

เด็กหญิงกิน กิน กิน แล้วก็กิน จนเธอกินไม่ไหวอีกต่อไป เธอไม่สามารถวิ่งอย่างสนุกสนานได้อย่างที่เคยแล้ว เธอรู้แต่เพียงว่าขณะที่เธอกินอาหารกองพะเนินเหล่านี้เธอจะอึดอัดขึ้นเรื่อยๆ ขณะที่เธออยู่นิ่งๆ แบบนี้ เธอจะเหนื่อยขึ้นเรื่อยๆ เด็กหญิงถามแม่ ทำไมถึงต้องทำแบบนี้ ทำไมถึงทำให้เธอรู้สึกเช่นนี้ หรือแม่โกรธเธอที่เธอฆ่าพี่ชายหรือ แม่ตอบเพียงว่า *ยิ่งอ้วนเธอจะยิ่งสบาย บ้านเราจะยิ่งสบาย*

เด็กหญิงสงสัยเหลือเกินว่าแม่มองเห็นอะไรผ่านร่างกายอ้วนฉุนี้
หลังจากเสียลูกชายคนโตที่รักยิ่งไป แม่ก็หันมาเอาใจใส่เธอมากขึ้น
แม่บอกกับเธอว่าจะไม่ยอมให้ตัวเองและครอบครัวต้องกลับไปสัมผัสกับความ

ทรมานจากความยากจนนั้นอีก แม่รู้ดีในความยากจนนั้นไม่มีอะไรดีสักอย่างเดียว
 อย่าเป็นแบบแม่ อย่าเป็นแบบแม่เด็ดขาด เธอไม่เคยเข้าใจและเชื่อว่าตัวเธอ
 จะไม่เป็นแบบแม่ ดังนั้นแม่จึงให้เธอกินและกิน เมื่อแก้มของเด็กหญิงย้วย ตัวดู
 ป้อมน่ารัก แม้มี่ยมแล้วมีย้ออีก ป้อนแล้วป้อนอีก เพิ่มอาหารมากขึ้นอีก เพราะ
 ไม่ใช่แค่ร่างกายของเด็กหญิงที่อ้วนขึ้น แต่ฐานะของบ้านเองก็จะเติบโตใหญ่ขึ้น
 อย่างไม่น่าเชื่อ

เด็กหญิงไม่เห็นว่าคุณชีวิตของเธอจะสุขสบายขึ้นตรงไหน

เธอมองขามข้าวใบใหญ่กับรอยยิ้มของแม่ ความรู้สึกอึดอัดในตัว
 มากขึ้นหลังจากกินอาหารกองโตจนหมด แต่ตอนนี้อาหารกองโตเหล่านั้น
 ไม่ใช่สิ่งเลิครสอึกแล้วเธอรู้ว่ามันคือระเบิดเวลา ตอนนั้นมันเข้ามาอยู่ในตัวเธอ
 ตอนนั้นมันอาจจะทำให้เธอรู้สึกอึดอัด แต่สักวันมันจะระเบิด เหมือนกับที่มัน
 ระเบิดพี่ชาย

เด็กหญิงยื่นมองรูปภาพของพี่ชาย แล้วถามผู้เป็นพี่ในใจ ว่าพี่รู้สึก
 ไข่มุ่ตอนทีกินนั้น มีระเบิดเวลาอยู่ ตอนที่กินระเบิดเข้าไป ตอนที่พี่ตัว
 ขยายใหญ่ขึ้น ตอนที่ทรมานขึ้นเรื่อยๆ ตอนที่ร่างกายพังโตด้วยระเบิดเวลานั้น
 ตอนที่แม่ป้อนระเบิดให้กับพี่ ตอนที่ทุกคนต่างสิ้นขมระเบิดเวลานั้น พี่คิดเหมือน
 กับหนูตอนนรีเปลาคะ พี่รู้สึกเหมือนกับหนูตอนนรีเปลาคะ แล้วตอนที่ระเบิดนั้น
 นับถอยหลังจนถึงเลขศูนย์ พี่รู้สึกยังไงคะ?

พี่รู้สึกยังไงคะ!

“ถ้าลูกคนโตอ้วน บ้านเราจะรวย” แม้ว่า

พี่รู้สึกยังไงคะ!

เรื่องตลกร้าย

วิภู ขลานุกเคราะห์

ไม่รู้ว่ตั้งแต่เมื่อไหร่ที่ผมมานอนอยู่ตรงนี้ บนพื้นที่เย็นเฉียบ นอนแหงนมองคูท่องฟ้าที่คร้มไปด้วยเมฆฝนที่พร้อมจะกล่นตัวลงมาเป็นหยดน้ำทุกเมื่อ และเพียงไม่กี่อึดใจหยาดฝนหยดแรกก็ตกลงมากกระทบใบหน้า ตามมาด้วยฝนท่าใหญ่ที่เย็นเฉียบเสียดยิ่งกว่าพื้นหินที่นอนทับอยู่ ถ้าหากท้องฟ้ามีตา ความรู้สึกที่หมดล้นท่นทางและความหวังคงจะสะท้อนอยู่ในนั้นเป็นแน่ ผมไม่รู้ว่ตัวเองควรทำอย่างไรดีกับบางสิ่งบางอย่างที่กำลังเคลื่อนที่ไปทั่วร่างกายของผม มันทำให้รู้สึกสะอิดสะเอียนจนทนไม่ไหว อยากจะเอามันออกไป แต่ตอนนี้แม้แต่จะขยับเขยื้อนร่างกายของตัวเองยังไม่ได้เลย มันทั้งหนักและไร้เรี่ยวแรงตามข้อต่อก็ปวดระบม มีหน้าซ้ายังรู้สึกเหมือนมีอะไรบางอย่างมาทับอยู่บนอกทั้งๆ ที่ตรงนั้นไม่มีอะไรเลย มันทำให้รู้สึกอึดอัดและหายใจลำบาก ผมมาอยู่ตรงนี้ได้ยังไงกัน ตัวผมก็จำไม่ค่อยจะได้ แต่ถ้าจะให้บอกว่าเกิดอะไรขึ้นกับผมละก็ ผมรู้ดีเลย มันอาจจะเป็นอะไรที่ฟังดูแปลกประหลาดและเหลือเชื่อแต่ได้โปรดเชื่อเถอะ สิ่งที่ผมกำลังจะบอกต่อไปนี้เป็นความจริง เนื้อความทั้งหมดของมันมีแค่นั้นจริงๆ ผมสาบาน ผมจะบอก ไม่รู้ว่ใครที่กำลังฟังอยู่แต่ได้โปรดเชื่อผมเถอะว่

“พวกมันอยู่ข้างในนั้น”

.....

1. ก่อตัว

“วิน!!! ตื่นได้แล้ว!!!” ผมถูกเสียงของแม่ปลุกขึ้นมาจากความฝันที่กำลังเข้าสู่ตอนโคลแม็กซ์ และก็ต้องพบกับความจริงที่ว่าการลืมาตื่นในตอนเช้ามักทรมาณเสมอซึ่งก็ไม่วันนี้แต่วันนี้ ความหงุดหงิดและความสะลึมสะลือ เจ้าสองอย่างนี้เองกลั่นตัวรวมกันเป็นคำพูดที่คาดไม่ถึง

“วันนี้วันหยุดครับ!!!” ผมตะโกนออกไปโดยไม่ยั้งคิดรู้สึกตัวอีกทีก็สายไปเสียแล้ว การที่ผมตะโกนกลับไปเป็นการกดสติชั่วอะไรบางอย่างในตัวมารดาบังเกิดเกล้าขึ้นมาและนั่นไม่ดีกับผมเอาเสียเลย เธอตะโกนกลับมาด้วยน้ำเสียงที่ทรงพลังราวกับราชสีห์ที่คำรามเพื่อเป็นการเตือนเหยื่อของมันให้รู้จักประมาณตนเองเสียบ้าง “เพื่อนลูกมาหาตื่นเดี๋ยวนี้ละ!!!”

รังสีอำมหิตพุ่งมาตามเสียงของพญาราชสีห์ผู้กุมอำนาจใหญ่สุดในบ้านหลังน้อยๆ นี้ และเพียงได้ยินน้ำเสียงที่ตั้งขึ้นไม่กี่คำแม้จะยังรับสารไม่ทันจะครบร่างกายมันก็ตั้งขึ้นมาราวกับแมวที่โดนน้ำร้อนลวก แยกสะลิดันแผลอตัวไปซะได้ผมกุมปากตัวเอง เมื่อสำนึกได้ถึงฐานะที่ตกเป็นรองผมจึงไม่รอช้าที่จะตะเกียกตะกายลุกขึ้นมาจากเตียงนอนในทันที แม้จะไม่ค่อยเต็มใจนักโดยที่ปากตัวตันเหตุกลับอดไม่ได้ที่จะบ่นอุบิบไปด้วยความน้อยใจที่เกิดขึ้น ว่าแต่ว่า... ..ความสนใจเริ่มเบนเป้าหมายไปทางอื่นและผู้รับเคราะห์ก็คือไอคนที่มันขยันทมาเคาะบ้านคนอื่นตอนเจ็ดโมงเช้านั่นแหละ ในสมองของผมไม่สามารถประมวลผลใบหน้าของคนๆ นั้นออกมาได้เลย ไม่แน่ว่าบางทีผมอาจจะไม่รู้จักรูเขาคนนั้นก็ไม่ได้ หรือก็ไม่ก็เป็นเพราะว่าหัวผมยังไม่ตื่นดินนั้นก็ไมทราบ เพียงแต่ไม่ว่าเขาคนนั้นจะเป็นใครก็ตามมันทำให้เข้านี้ของผมต้องปั่นป่วนไปหมดอย่างน้อยก็ขอเห็นหน้าเป็นบุญตาหน่อยเถอะ ว่าแล้วความขุ่นเคืองก็พุ่งตรงไปยังบุรุษนิรนามคนนั้นเหมือนภูเขาไฟที่ปะทุออกมา แต่ก่อนที่ผมจะเดินออกไปจากห้องนั้น

‘นายนัดเพื่อนไว้เธอ’ เสียงเล็กๆ ก็ตั้งขึ้นมุ่มท้องซึ่งก็ไม่ได้ทำให้ผมแปลกใจอะไร “ไม่ได้นัด และถึงจะนัดก็ไม่เข้าขนาดนี้” ผมตอบกลับไปแบบส่งๆ ให้กับเจ้าตัวสีดำซึ่งก็ดูท่าทางจะชอบใจกับคำตอบที่ได้รับ แล้วผมก็เดิน

ออกมา

เมื่อเดินตามบันไดไม้ป่าแก้งมาชั้นล่างสิ่งที่เห็นเป็นอย่างแรกก็คือ พญาราชสีห์... ไม่ใช่สิ แม่ที่กำลังวุ่นตัวเป็นเกลียวอยู่ในห้องครัว ขาทั้งสองข้าง ตบเท้าเข้าไปหาโดยอัตโนมัติ ทันใดนั้นแม่ก็ขึ้นไปที่ประตูบ้านโดยที่ไม่ได้หันมามองผมเลยแม้แต่น้อย รวาก็รู้ว่าผมจะต้องเดินเข้าไปถามและจะถามว่าอะไร นั่นทำให้ผมนึกถึงสิ่งที่ผมคิดมาตลอดตั้งแต่สมัยเด็กจนถึงบัดนี้ก็คือคนเป็นแม่จะต้องมีพลังพิเศษอย่างแน่นอนไม่งั้นเธอจะรู้ไปหมดเสียทุกอย่างได้อย่างไร และเข้านี้แม่ของผมก็ได้พิสูจน์แล้วว่าพลังของคนเป็นแม่นั้นทรงพลังภาพแค่ไหน ข่างน่ากลัวจริงๆ เมื่อไปตามทิศที่แม่ชี้ก็เจอกับประตูบ้าน ผมเอื้อมมือไปจับ ลูกบิดประตูแล้วหมุนในทิศตามเข็มนาฬิกา ก่อนจะออกแรงเล็กน้อยและส่ง ประตูบ้านออกไปสุดแขน สิ่งแรกที่พุ่งเข้ามาในเรตินาคือแสงแดดอ่อนๆ ของยามเช้าที่ทำให้ต้องหิยตา ถัดจากนั้นก็คือชายนิรนามคนหนึ่งที่ตอนนี้ไม่นิรนามแล้ว แต่เห็นหน้าก็บอกออกมิต่างๆ ทำให้ความประหลาดใจตั้งขึ้นมาในหัว อีกด้วยแต่ไม่ใช่เพราะรู้จักคนๆ นี้เป็นอย่างดีหรอกนะแต่เป็นเพราะว่าเราแทบ จะไม่รู้จักกันเลยต่างหาก สิ่งที่ผมรู้เกี่ยวกับชายคนนี้มีแต่สิ่งที่ได้ยินต่อๆ กันมา สิ่งที่เพื่อนเล่าให้ฟังและสิ่งที่เพื่อนของเพื่อนเล่าให้ฟังอีกทีหนึ่ง ชายคนนี้มีชื่อว่า 'กันต์' ใช่ กันต์ ที่มีความหมายว่า 'น่าพึงพอใจ' นับเป็นชื่อที่ดีทีเดียวแต่มัน ก็ดันไปคล้ายกับคำว่า 'กันต์ผม' ที่หมายถึงการโดนจุกจนทำให้เจ้าตัวโดนเรียกว่า 'ไอ้จุก' อยู่ระยะหนึ่ง แต่ด้วยความที่มันเป็นคนอัยยาคัยดีมาจนกระทั่งมากที่สุด ไม่ว่าใครจะล้อมันยังงักพานเข้าไปกับเขาด้วยทุกมุก ทำให้ปัจจุบันกันต์กลายเป็น คนที่มีเพื่อนเยอะแยะมากมายประกอบกับความที่เจ้าตัวเก่งกีฬาด้วย จึงทำให้อยิ่งสนิทกับผู้ชายในห้องเข้าไปอีก

"เย็นนี้ไปเตะบอลกันมั๊ย" คือสิ่งที่ฝ่ายนั้นพูดเมื่อเราเจอหน้ากัน แล้วผมจะทำอย่างไรได้นอกจากยืนอ้าอึ้งเหมือนคนใบ้ ระยะห่างระหว่างเรา สองเมตรกลายเป็นภาวะสูญญากาศ ไม่มีเสียงเดินทางผ่านเลยแม้แต่แอะเดียว บางทีเราอาจจะฟังผิดไปก็ได้ ผมจึงขอทวนคำถามและคำตอบที่ได้รับกลับมา ก็คือ

“ไปเตะบอลกันเย็นนี้ มีเพื่อนเราไปกันเยอะเลย กูก็เลยมาชวนมึงด้วย สนใจมั๊ย” มันไข่ประเด็นที่ไหนกันเล่าผมคิด จะว่าไงดีละคือ ไม่คิดจะทักทายกันก่อนหรือหรือน้อยให้เจ้าบ้านเขาถามธุระก่อนสิ

เราทั้งสองยืนนิ่งไม่พูดอะไร บางทีมันเป็นเรื่องทีกะทันหันไปหน่อย สำหรับคนที่เพิ่งแหกขี้ตาตื่นมาแต่เช้าอย่างผมก็เป็นได้ แววดตาของกันตัวยังมองมาด้วยความคาดหวังประกอกับรอยยิ้มที่ประดับบนใบหน้าอันเป็นเอกลักษณ์ประจำตัว ดูท่าทีก็รู้เลยว่ากำลังรอคำตอบอยู่ ที่จริงมันก็ไม่ได้ขัดข้องอะไรหรอก แต่ถ้าเอาตามความรู้สึกจริงๆ ก็อยากอยู่บ้านมากกว่า

“คงไม่ละ กูไม่ค่อยชอบเล่นกีฬาสักเท่าไรนะ” คำตอบที่เลือกใช้เป็นแบบสุภาพและตรงไปตรงมาที่สุดเท่าที่จะนึกได้ ความหวังที่จะให้อีกฝ่ายเข้าใจกระจายอยู่ที่อาณาบริเวณ แต่เข่าว่ากันว่าถ้าหากหวังสิ่งใดความจริงจะไม่เป็นอย่างนั้น

“ทำไม่ละ” แล้วก็เป็นจริงตามเขาว่า “ไปด้วยกันสิ เตะกันเยอะจะได้มันส์ๆ” ก็งูขี้เหี้ยจไปไง อยากจะบอกออกไปใจจะขาดแต่ตัวเลือกที่จะอูบเงิบไว้ก็ดูจะเข้าท่ากว่า เรายังไม่สนิทกันขนาดนั้น

“เออ ไม่ต้องสนใจกูหรอก พวกมึงไปกันเหอะ” ผมแสดงความรู้สึกรำคาญออกไปโดยไม่รู้ตัว “เอาเป็นว่ากูไม่ไปละกัน ไปละ เจอกัน” มือข้างหนึ่งจับลูกบิดประตูแล้วออกแรงดึงเข้าหาตัวเองพยายามทำให้ดูนุ่มนวลที่สุดจะได้ดูไม่เหมือนการขับไล่ไล่ส่ง ซึ่งทุกอย่างดูเหมือนจะราบรื่นดีจนกระทั่งมือเริบบางอย่างเคลื่อนที่อย่างรวดเร็วมาจับประตูไว้อย่างกะทันหัน มือข้างที่ดึงลูกบิดหยุดออกแรงในทันทีเพราะกลัวบานประตูจะไปหนีบสิ่งที่ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าคืออะไร พอแหงนหน้าขึ้นมองจึงรู้ว่าสิ่งนั้นก็คือมือเช่นเดียวกันเพียงแต่เจ้าของนั้นกลับเป็นคนที่อยู่อีกฝั่งของประตู มือข้างนั้นจับขอบประตูไว้แน่นจนเห็นเป็นสีขาวตามข้อของนิ้ว ผมจ้องไปที่ใบหน้าเจ้าของมือข้างนั้นด้วยความตื่นตระหนก รู้มัยว่าถ้าเมื่อกี้เข้าไปอีกเพียงนิดเดียวเล็บได้เปิดแน่ ในขณะที่กำลังจะพูดเช่นนั้นก็สังเกตเห็นใบหน้าทีเมื่อตะกั้ดูมีชีวิตชีวากลับกลายเป็นใบหน้าทีเรียบเฉยความรู้สึกที่สัมผัสได้ลงๆ เป็นความหวุดหวิดและสับสนพร้อมกับสายตาที่จับจ้องมา

ข้างหน้านั้นก็แปลกเช่นกัน ผมว่ามันอาจเป็นเพียงการคิดไปเองของตัวเองก็เป็นได้ แต่สาบานว่าผมรู้สึกเหมือนกับตัวเองไม่ได้กำลังโดนมองอยู่เลยแม้แต่น้อย คล้ายกับว่าสายตาที่เครื่องขมิมนั้นจ้องผ่านผมไปโดยไม่รู้สาเหตุ แต่อะไรกันที่สายตาคู่นั้นกำลังจ้องอยู่ ตัวผมได้แต่คาดเดาไปต่างๆ นานา

“กูอยากให้มีลงไปในนะ ลักครั้งก็ยังมี” ประโยคที่อีกฝ่ายพูดขึ้นมาอีกครั้งหลังจากความเงียบ ข้างข้างกับบรรยากาศเสียเหลือเกิน และในขณะที่เดียวกันก็ทำผู้รับสารอย่างผมยิ่งรู้สึกหงุดหงิดเข้าไปอีก ไม่เข้าใจว่าทำไมจะต้องคะยั้นคะยอกันถึงขนาดนี้ ทั้งๆ ที่ผมก็ออกตัวอย่างชัดเจนแล้วว่าไม่อยากไป ถ้าจะบังคับกันกับออกมาตั้งแต่แรกสิจะได้ไม่ต้องมาเสียเวลากันขนาดนี้ ว่าแล้วคำตอบอย่างลวกๆ จึงถูกประมวลผลออกมาอย่างรวดเร็วและก็ออกจากปากไปในทันทีเพื่อให้เรื่องนี้มันจะได้จบไป

“เออๆๆ กูไปก็ได้วะ มีงจะได้เลิกต้อกูสักที” มันคือการประจบอย่างไม่ต้องสงสัยแต่ดูที่ว่าฝ่ายตามต้อก็ดูจะไม่ได้เข้าใจความหมายของมันเลย แม้แต่น้อย คำประจบประชันที่ออกสุดสำคัญเค้นเสียงออกไปจึงให้ผลตรงกันข้าม สิ่งเกิดจากการที่รอยยิ้มของกันต้อกลับมาอีกครั้ง มันยิ่งทำให้ผมหงุดหงิดจนขี้เกียจจะหงุดหงิดเลยทีเดียว เทื่อ ข้างเป็นคนที่ย่านอารมณ์ของคนอื่นไม่เป็นเลยจริงๆ บางทีก็เริ่มไม่แน่ใจแล้วว่าอีกฝ่ายเป็นคนที่ตรงไปตรงมาหรือว่าเป็นเด็กไม่รู้จักโตกันแน่

“ต้องอย่างงี้สิวะ นี่แล้ววันนี้ะพวกผู้หญิงบอกว่าจะแวะไปหาด้วย” ไ้กันต้อพูด

“แล้วไงวะ” ที่ถามกลับไปไม่ใช่ว่าจะหาเรื่องแต่อย่างใด แต่เป็นเพราะไม่เข้าใจเหตุผลที่จะต้องมียุคนั้นในบทสนทนาเลยสักนิด

“ก็พลอยไง พลอยบอกว่าจะไปด้วยไง” กันต้อยิ้มเจ้าเล่ห์ก่อนจะยกคิ้วแล้วเคาะที่เอวผมเบาๆ ทันทีที่ชื่อ ‘พลอย’ ถูกเอ่ยออกมารอยยิ้มก็ผุดขึ้นมาที่มุมปากอย่างเสียไม่ได้ แต่ขอออกตัวไว้ก่อนว่ามันก็แค่ขำลือเท่านั้นไม่ได้มีมูลความจริงแม้แต่น้อย...ก็อาจจะมึนหน่อยแต่ก็แค่นิดหน่อยจริงๆ นะ “อะไร มันก็แค่ขำลือ มีงเชื่อพวกมันหรือ” เสียงที่เปล่งออกไปฟังดูเหมือนจะหัวเราะ

ตลอดเวลา จนคิดว่าถึงจะยึนกรานหนักแน่นแค่ไหนอีกฝ่ายก็คงไม่เชื่อแน่ๆ และก็ใช่ เจ้าตัวยิ่งยืมเข้าไปอีก ทำให้ผมต้องจำใจยอมรับสภาพ เอาละนานๆ ที่ไปเตะบอลยัดเส้นยัดสายบ้างก็ได้ จะอูดอู้อยู่แต่ในบ้านมันก็คงจะไม่ดีสักเท่าไร ผมคิดเช่นนั้นแต่ก็แอบเหนื่อยใจอยู่ลึกๆ

แต่ทันใดนั้นเอง ‘ไม่ได้นะ’ ก็มีเสียงที่ก้องกังวานดังขึ้นในหัวและมันชวนให้ลุ่มหลงดูจนต๊ะตอก ไม่ต่างจากน้ำที่ค่อยๆ ซึมลงไปบนดิน เสียงนี้ก็เช่นกัน มันค่อยๆ แผ่ซ่านเริ่มจากในหัวลุกลามไปทั่วทั้งร่างกายของผม

‘นายไปไม่ได้หรอก วันนี้นายมีธุระนายจำไม่ได้หรอก’ เสียงนั้นดังขึ้นอีกครั้งและสติก็ค่อยๆ ล่องลอยไปที่ๆ โกลแสงโกลเทรอ มีธุระเทรอ ‘ใช่ เป็นเรื่องที่สำคัญมาก นี่นายจำไม่ได้หรอก’ มันคือธุระอะไรกัน แม้จะพยายามนึกเท่าไรก็นึกไม่ออก แต่ที่นำแปลกก็คือความรู้สึกที่อยู่ดีๆ ก็ติดใจอะไรบางอย่างขึ้นมา

‘เพราะฉะนั้นวันนี้ไปไม่ได้หรอก ปฏิเสธไปซะสิ’ เจ้าเสียงนั้นกำชับหนักแน่น และเหมือนกับค้อนที่มาทุบหัวในตอนท้าย ทุกอย่างกำลังจมลงสู่ความมืดมน ไม่ได้ยินอะไร ไม่รู้ว่าพูดอะไรออกไปอีกเลย

ดวงตาค่อยๆ ลืมขึ้นและสิ่งที่เห็นก็คือเพดานสีขาวที่คุ้นเคย ที่นั่นที่โนเรามาอยู่ที่นั่นได้อย่างไร สิ่งสุดท้ายจำได้คือ ตัวเรากำลังคุยกับกันต่ออยู่ที่ประตูบ้าน แต่เนื้อหาต่างๆ กลับว่างเปล่า ความรู้สึกมวนๆ เหมือนกับว่าหัวไปถูกกระแทกของแข็งลอยเด่นขึ้นมา ทำให้ไม่ถึงรู้สึกปวดหัวอย่างนั้นๆ ลองพยายามคิดขณะที่ยกร่างกายของตัวเองขึ้นนั่งแต่ไม่ว่าจะพยายามแค่ไหนก็คิดไม่ออก พอมองสำรวจไปรอบตัวก็พบว่าที่นี่ก็คือห้องนอนของเรา แล้วเรามาอยู่ห้องนอนตั้งแต่เมื่อไหร่กันความงุนงงสลับไปมากับความปวดที่หัวจนไม่อยากจะคิดอะไรต่อแล้ว แต่ถึงกระนั้นคำตอบก็วิ่งเข้ามาหาเองโดยไม่ต้องเอ่ยปากถาม

“เพื่อนกลับไปแล้วนะ” ผมหันไปหาต้นเสียงและสิ่งที่เห็นก็คือเจ้าตัวเล็กสีดำที่มุ่มห่อง “นายบอกเพื่อนว่ามีธุระ แล้วเขาก็กลับไปนะ” มันเล่าว่าหลังจากที่ผมปฏิเสธกันดีไปผมก็เดินขึ้นมาบนห้องนอนแล้วก็กลับไปพักหนึ่งซึ่งก็นำแปลกที่จำอะไรไม่ได้เลยแต่ที่สำคัญกว่านั้น “แถมตามฉันลงไปเทรอ”

ผมถามทั้งทีในใจก็พอจะรู้คำตอบอยู่แล้ว เจ้าตัวเล็กสีดำนิ่งไปครู่หนึ่งก่อนจะเอ่ยปากรับผิด “ใช่ ฉันตามลงไปดูนะ แต่ไม่ต้องห่วง อย่างที่ฉันเคยบอกไม่มีใครเห็นฉันนอกจากนายหรือ” มันพยายามแก้ตัว แต่ปัญหามันไม่ได้อยู่ตรงนั้นสักหน่อย ทั้งที่เตือนไปหลายทีแล้วแต่มันไม่เคยฟังกันเลยสักครั้ง มันนำนัก “ฉันบอกหลายทีแล้วไง ว่าฉันรู้สึกไม่สบายใจเวลาเกมมาเดินบ้านเบี้ยนในบ้านทีหลังแกห้ามออกไปเด็ดขาดเข้าใจมั๊ย” ก็มันเล่นไม่ฟังกันเลยจะไม่ให้โกรธก็แปลกแล้ว “โอเคๆ ฉันผิดเองแหละ” เจ้าตัวเล็กเว้นจังหวะก่อนจะพูดด้วยน้ำเสียงเหนื่อยหน่าย ถึงแม้ว่าน้ำเสียงจะไม่ค่อยน่าพอใจนักแต่ผมก็ปล่อยผ่านไป บางครั้งการรู้จักภัยให้ผู้อื่นเป็นสิ่งที่ดีเช่นกันโดยเฉพาะอย่างยิ่งในเวลาที่ต้องกำลังว่างอย่างนี้ ในสมองไม่คิดอย่างอื่นเลยนอกจากให้ไปหาอะไรใส่ท้องเสียเดี๋ยวนี้ “แล้วขึ้นมาเล่นเกมต่อจากเมื่อคืนนะ ฉันหาทางไปต่อได้แล้ว” เจ้าตัวเล็กสีดาเอ่ยขึ้นก่อนที่จะหันได้เดินออกไป “ได้สิ” แล้ววันนั้นเวลาทั้งหมดก็ถูกใช้ไปกับเกมตะลุยกดานอันโปรดและสิ่งที่สำคัญที่สุดไปเสียสนิทจนกระทั่งก่อนเข้านอน

“เรามีธุระอะไรกันนะ”

.....

2. แพร์

พอรู้สึกตัวอีกทีที่เจ้าตัวเล็กมันก็อยู่ข้างๆ สักพักหนึ่งแล้วแต่ก็จำไม่ได้หรอกว่าตั้งแต่เมื่อไหร่และเช่นเดียวกันผมก็ไมรู้ด้วยว่ามันคือตัวอะไร แต่ที่รู้คืออยู่กับมันแล้วรู้สึกสนุกดี ที่มาที่ไปจึงไม่ได้เป็นสาระสำคัญแต่อย่างใด ความสามารถพิเศษของเจ้าตัวเล็กที่ผมรู้คือความสามารถในการวิเคราะห์ที่ที่หลักแหลมโดยมันมักจะพาผมไปเก็บอาวุธในตำนานอยู่เป็นประจำ ใช่ เรื่องเกมนะแต่เรื่องอื่นผมไม่รู้

กรีง เสียงของฮอดโรงเรียนช่างนักร้าคาญเสียจริง ข้อดีเพียงข้อเดียวของมันคือเป็นสัญญาณบอกว่าชั่วโมงการเรียนการสอนได้สิ้นสุดลงแล้วและต่อ

จากนี้ไปจะเป็นเวลาพักกลางวัน ผมเก็บหนังสือเรียนใส่กระเป๋าอย่างเชื่องช้า หลังจากทีหลังในคาบภาษาอังกฤษจนหน้าใจ ซึ่งก็แน่นอนว่าหนังสือเล่มเมื่อครูเป็นเพราะกำลังขี้เล็ด

“เห้ ไอ้หนู” เสียงแหลมๆ ของเจ้าตัวเล็กดังอยู่ที่ข้างหู อันที่จริงผมก็ไม่ได้รู้ด้วยเหมือนกันว่ามันอายุเท่าไรแต่การถูกเรียกว่า ‘เจ้าหนู’ สิ่งมีชีวิตที่ตัวเล็กกว่าก็ออกจะเป็นอะไรที่รู้สึกทะแม่งๆ อยู่ไม่น้อย เมื่อผมหันไปหาเจ้าตัวเล็กสีดำก็ต้องตกใจกับภาพที่เห็น ข้างๆ เจ้าตัวเล็กสีดำที่ผมรู้จักมีเจ้าตัวเล็กอยู่อีกตัว เอ๊ะ มีอีกนี่ สักสิบตัวเห็นจะได้ พวกมันยืนจับกลุ่มคุยกันอยู่บนขอบหน้าต่างห้อง

“นายจำที่ฉันเคยบอกได้มั๊ย” เจ้าตัวเล็กสีดำพูดขึ้น ซึ่งแน่นอนว่าผมจะต้องจำไม่ได้ หัวของผมส่ายไปมา “ก็นั่นไงที่ฉันเคยบอกเรื่องที่คุณจะพาเพื่อนมาอยู่ด้วยไง” ผมแทบจะตกจากเก้าอี้

“หา!!! นี่แกมีเพื่อนด้วยหรอเนี่ย” และลืมเสียสนิทเลยว่าเรายังอยู่ในห้องเรียนอยู่จึงเผลอตะเบ็งเสียงไปตามอารมณ์ชั่ววูบจนคนทั้งห้องหันมามองเป็นตาเดียว การตกเป็นเป้าสายตาเนี่ยมันไม่ดีเอาเสียเลยโดยเฉพาะเวลาที่เรากำลังทำอะไรๆ ให้อื่นเขาเอาไปซุบซิบนินทากัน ช่วงโม่งนี้ผมจึงทำได้แต่ยิ้มแก้เก้อไปด้วยความอับอายขายขี้หน้า

“นายนี่ชื่ออะไรจริงๆ เลยนะ” เจ้าตัวเล็กสีดำล้อเลียน

“ก็ฉันไม่คิดว่าตัวอย่างแกมันจะมีเพื่อนด้วยนี่หว่า” ผมกระซิบ สายตาดูยังคงสอดส่องรอบข้างอยู่ตลอดเวลา ไอ้ พลอยหัวเราะด้วย

“ใจร้ายจังนะ เห็นอย่างนี้ฉันก็มีเพื่อนเยอะนะเจ้าหนู” เจ้าหนูอีกแล้วนั่นแหละผมจึงมันเขม็งก่อนจะหันไปมองที่ ‘เพื่อน’ ของเจ้าตัวเล็กสีดำแล้วสังเกตว่าแต่ละตัวมีสีขนที่แตกต่างกันแถมรูปร่างยังต่างกันอีกด้วย มีตัวหนึ่งที่มีสีเหลืองอ่อนๆ ท่าทางนุ่มนวลแปลกๆ กับอีกตัวที่มีสีขาวยาวเป็นก้อน มีแต่พวกหน้าตาประหลาดๆ ทั้งนั้น

“ไม่ต้องเป็นห่วง พวกเขาก็เหมือนฉันนั่นแหละแค่มาอาศัยที่อยู่เฉยๆ” เจ้าตัวเล็กสีดำพูดเกริ่น แต่ถึงจะพูดอย่างนั้นก็เถอะคนที่จะต้องมองเห็นพวกแก

มันคือใครกันล่ะ

“ใช่ เจ้าหนูพวกฉันแค่มาขออาศัยเฉยๆ นะ ให้พวกฉันอยู่เฉยๆ นะ ตัวฉันก็โดนเขาไล่ออกมาไม่มีที่ไปแล้ว เจ้าตัวอื่นๆ ก็เหมือนกัน” เจ้าตัวเหลืองเล่าเรื่องราวแสนรันทดเสียจนน้ำตาแทบไหล เห็น ผมถอนหายใจออกมา ที่จริงเจ้าพวกนี้ไม่จำเป็นจะต้องมาสร้างบรรยากาศชวนเศร้าให้เสียเวลาเลยแม้แต่บ่อยขอแค่ไม่สร้างปัญหาจะอยู่ไปก็ไม่มีใครว่าหรอก ผมเปิดไฟเขียวให้กับพวกมันให้ตายสิเกลียดความใจบุญสุนทานของตัวเองจริงๆ และในตอนนั้นเองที่กัณฑ์เปิดประตูเดินเข้ามาในห้อง “หลบเร็ว” เจ้าตัวเล็กสีด้าบอกกับเพื่อนของมันหลบ? ต้องหลบด้วยเหรอ พอดคิดว่าจะถามเท่านั้นแต่กัณฑ์ก็เดินเข้ามาหาผมอย่างรวดเร็ว

“วิน วันเสาร์ ห้องเราจะนัดกันไปโยนโบว์กันมึงจะไปด้วยมั๊ย” และก็เป็นอีกครั้งที่มันชวนผมโดยที่ผมยังไม่ทันตั้งตัว

“เสาร์ที่จะถึงเนี่ยเธอ” ผมถามกลับ

“ใช่ ที่บอกว่าจะไปแน่ๆ ก็เกินครึ่งห้องแล้ว มึงสนใจจะไปด้วยมั๊ย” ระหว่างที่เรากำลังคุยกันอยู่นี้ความรู้สึกเหมือนกับเมื่อครั้งก่อนที่วนเวียนกลับมาอีกครั้งหนึ่ง เพียงแค่ว่าตอนนั้นผมยังสังเกตไม่เห็นแต่คราวนั้นมีมันชัดเจนนมาก สายตาของไอกัณฑ์ล่องแล่ออย่างเห็นได้ชัดคล้ายกับว่ามันกำลังมองหาอะไรบางอย่างและมันยังทำให้ผมรู้สึกรำคาญใจไม่น้อย

“มันก็ได้ละนะ” เพียงแค่ตอบแบบกำกวมยังไม่ทันจะตกลงไอกัณฑ์ก็ทำสีหน้าดีใจเหมือนคราวก่อนไม่มีผิด น่าสงสัยว่าทำไมมันถึงดีใจขนาดนั้น

“มันเดี่ยวสแกนที่นัดพบ กูจะส่งไปให้นะ นีเบอร์กู” ผมรับเศษกระดาษแผ่นเล็กๆ ที่กัณฑ์ยื่นให้ ในเศษกระดาษนั้นมีตัวเลขเขียนอยู่สิบตัว ซึ่งดูจากลักษณะแล้ว นี่มันเบอร์ประจำมุขชัดๆ

“ฮ่าๆๆ คิดดูสิลานโบว์ครั้งหนึ่งจะมีแต่พวกเรา แต่นี้ก็มันส์แล้ว” กัณฑ์ดีใจจนออกนอกหน้า ส่วนผมก็หัวเราะแห้งๆ ตามมันไป จะว่าไงดีละ มันก็ไม่ได้ตกลงอะไรเลยสักนิด แต่ถ้าจะปล่อยให้มันขำอยู่คนเดียวผมก็รู้สึกแปลกๆ จะให้อธิบายก็พูดไม่ถูกเหมือนกันคงจะคล้ายกับว่าเป็นคนที่มีอิทธิพลต่อการ

กระทำของคนอื่นละมั้ง ไข่ประมาณนั้นแหละ กว่ากันต์จะหยุดหัวเราะก็หลังจากที่ผมหยุดไปแล้วพักหนึ่ง แต่พอเราหยุดหัวเราะเท่านั้นแหละ ไอ้กันต์ที่ยังคงยิ้มอยู่ ก็จับมาที่ไหล่แล้วถามคำถามที่คลุมเครือสุดๆ ออกมา

“วิน ช่วงนี้มึงรู้สึกว่ามีอะไรแปลกๆ หรือเปล่า” ความสบายๆ เมื่อตะกี้ราวกับเป็นภาพลวงตาพร้อมกับระดับความกดดันที่พุ่งขึ้นอย่างไม่รู้สาเหตุ “มึงหมายถึงอะไรวะที่แปลก” ผมถามกลับอย่างระมัดระวัง “ก็อย่างเช่น หายใจลำบากขึ้นหรือปวดๆ ตามตัวนะ” เป็นคำถามที่แปลกจริงๆ “ก็ไม่นะ รู้สึกปกติดี” ถึงคำพูดจะฟังดูปกติแต่ประสาทหารระวังตัวกลับตื่นตัวถึงขีดสุด มันเป็นเรื่องของมันอีกเนี่ยผมก็เคยเจอคนมามากมายหลายแบบมีทั้งที่ปกติบ้าง หรือแบบแ่ๆ ก็เคยเจอมาไม่น้อย แต่กลับมองชายคนนี้ไม่ออกเลย มันจะถามทำไมและเพื่ออะไรผมไม่เข้าใจ

“งั้นก็ดีแล้วละ” กันต์พูด เป็นคนที่น่าสงสัยจริงๆ นั่นแหละ

หลังจากนั้นเราก็ไม่ได้คุยอะไรกันต่อก็แค่แยกย้ายกันไป แล้วผมก็ไปไต่ถามอีกทีว่าไอ้กันต์เนี่ยแหละเป็นตัวตั้งตัวตีในการไปโยนโบว์ลิ่งครั้งนี้ โดยมันเป็นคนไปจองลานให้ทุกคนอีกทั้งยังคอยนัดกับสถานที่กับข้อมูลแทบจะทุกอย่าง และไม่ใช่แค่นั้นก่อนหน้านั้นก็มีตั้งหลายครั้งที่มันคอยจะชักชวนคนอื่นไปนู่นที่นู่นนี้อยู่เสมอ พอไต่ถามอย่างนั้นแล้วผมก็เริ่มคิดแล้วว่ามันเป็นไฮเปอร์หรือเปล่า หรือไม่แน่ว่าที่ที่บ้านของมันอาจจะขาดความอบอุ่นจากครอบครัวก็เป็นได้ ทำไมมันถึงอยู่ไม่สุขขนาดนี้ เรื่องของกันต์ช่างน่าสงสัย และยิ่งพอมานึกดูแล้วครั้งนี้ก็เป็นครั้งที่สองแล้วสินะที่เราคุยกันและก็เป็นสองครั้งที่มันทำตัวแปลกๆ ใส่ผม ยิ่งทำให้มันดูลึกซึ้งเข้าไปอีก ผมคิดขณะกำลังเล่นอยู่ในด้านที่ผมติดอยู่นานมาก

“ก็นายเล่นบุกเข้าไปอย่างเดียวเลยนี่ เห็นตรงนั้นมั้ยกล่องสมบัตินะ ไม่ลองไปเปิดดูละ” เจ้าตัวเล็กสีดำพูดขึ้น ในที่สุดผู้เชี่ยวชาญก็ออกมา ผมไม่รอช้าที่จะลองทำตามที่มีมันบอก ผลปรากฏว่าทันทีที่ผมเปิดกล่องสมบัติเจ้าสัตว์ประหลาดตัวใหญ่อันมหึมาหดเหลือเพียงไม่ถึงหนึ่งในสิบของเดิม ที่แท้เคล็ดลับมันอยู่ตรงนี่นี่เอง

“และไม่ใช่แค่นั้นนะ เตียวฉินทำอะไรดี ๆ ให้ดู” เจ้าตัวน้อยพูดแล้วก็คว้าคอนโทรลเลอร์จากมือของผมไปสร้างความมีนิงงให้ผมเป็นอย่างมาก

“เหี้ย ทำไมแกจับได้ล่ะ” ผมอึ้งเพราะไม่เคยเห็นมันจับต้องสิ่งของมาก่อนจนนึกไปว่ามันคงจะจับไม่ได้ เจ้าตัวเล็กสีด้ากำลังกดปุ่มบนคอนโทรลเลอร์ด้วยความเร็วสูงและยังทำให้ตัวละครในเกมใช้ท่าที่ผมยังไม่เคยเห็นมาก่อน แต่สิ่งที่น่าตกใจกว่านั้นก็คือ “นี่แกตัวใหญ่ขึ้นหรือเปล่าเนี่ย” โดยปกติแล้วเจ้าตัวเล็กจะมีขนาดเท่าโทรศัพท์มือถือที่มีขนาดกลาง ๆ ไม่ใหญ่มาก แต่พอมามองดูมันตอนนี้มันใหญ่ขึ้นอย่างเห็นได้ชัดบางที่อาจจะเท่าพ็อคเก็ตบุ๊กเลยทีเดียว

“ไม่ต้องตกใจไปหรอกเจ้าหนู เริ่มชินกับสภาพแวดล้อมแล้วกั้งแหละ” เจ้าตัวดำที่ตอนนั้นตัวไม่เล็กแล้วพูด “พวกแกปรับตัวได้ด้วยั้นเธอ” ความสงสัยกลั่นกรองออกมาเป็นคำถาม ส่วนมันก็ตอบสั้น ๆ แค่ว่า “ประมาณนั้น” แล้วเวลาก็ล่วงเลยไป เจ้าตัวดำยังคงเล่นเกมไปเรื่อย ๆ โดยมีผมนั่งดู คงจะเป็นภาพที่ดูตลกไม่น้อย

แต่จู่ ๆ เจ้าตัวดำพูดขึ้น “เจ้าหนูได้ยินว่าจะไปเที่ยวกับเพื่อนเธอ” ผมพยักหน้าทั้งที่ตาก็ยังจ้องไปที่หน้าจอโทรทัศน์

“นายคงจะไปไม่ได้แล้วล่ะ” เสียงของเจ้าตัวดำดังสะท้อนไปทั่วทั้งหัวราวกับเสียงตะโกลนในอุโมงค์ใหญ่ ทำให้รู้สึกมึนและคลื่นไส้อย่างบอกไม่ถูก และพลันในหัวก็เหมือนลอยอยู่ในอากาศที่เคว้งคว้างพร้อมกับความคิดที่สะเปะสะปะไปหมด เกิดอะไรขึ้น “เฮ้ยยังงี้ดีล่ะ” เสียงของพวกมันดังมาจากทุกสารทิศแต่ทำไมถึงสั้นอย่างนี้เหมือนกำลังฟังเสียงจากลำโพงที่แตกอยู่

“ถ้าให้บอกตอนนี้มันต้องรู้ตัวแน่ มันเอาไว้มากันแล้วล่ะ”

“ทั้งที่ถือนิดเดียวแท้ดั้นเข้ามาอยู่ชะได้”

“ไม่ว่ายังไงก็ให้เจ้าหนูไปไม่ได้ แต่จะให้บอกว่ะอะไร”

“โชคตินะที่เจ้านั้นมันยังไม่รู้มันเลยต้องใช้วิธีอ้อมค้อมแบบนั้น”

“นี่ก็ออกแล้ว!!! ให้อ้วยเป็นไง ให้อ้วยว่าอ้วย ทำให้ดูเหมือนเป็นเรื่องบังเอิญ”

“บังเอิญเธอก็อาจจะถูกสงสัยได้ แต่เราไม่มีทางเลือกแล้ว เราจะเร่งให้เร้าขึ้นเขาเป็นวันเสาร์นี้เลยก็ได้”

“แล้วก็ทกวสอ.....ยทก๋อ๋ยพ้า.....นก่อน”

“งั้นกด่ท่น.....ยด.....พเนพ”

เสียงพูดคุยของพวกมันดังแข็งแซ่ไปทั่วห้องแต่ถึงอย่างนั้นผมก็ไม่สามารถจับความได้เลยแม้แต่บ่อยคล้ายกับว่าสมองของผมหยุดคิดไปแล้ว เร็วแรงที่น่าจะมีกลับหายไปไม่เหลือ สภาพตอนนี้แม้แต่จะออกแรงพูดยังยาก เหมือนกับหุ่นกระบอกที่ถูกตัดสายป่าน และทันใดนั้น “เจ้าหนู ฟังนะ” เสียงแหบพร่าดังขึ้น “วันเสาร์นี้นายจะป่วย” มันพูดเรื่องอะไร ไม่เห็นจะเข้าใจเลย “จนไปเที่ยวกับเพื่อนไม่ได้ นายจะโทรไปบอกกันตัวว่านายไปไม่ได้ เข้าใจมั๊ย” แกพูดเรื่องอะไรฉันไม่เห็นเข้าใจเลย แล้วแก...ทำอะไร...ไร... ภาพรอบตัวค่อยๆ ค่อยดำดิ่งลงสู่ความมืด แล้วผมจำเรื่องหลังจากนั้นไม่ได้เลยจนกระทั่งเช้าวันเสาร์ “ฮัลโหลๆ กูวินนะ เออคือกูรู้สึกไม่ค่อยสบายวะ วันนี้นคงไปไม่ได้แล้ว”

3. ยืดครอง

ผมได้แต่นิ่ง พูดอะไรไม่ถูก ทำไม่ถึงไปไม่ได้ละ เกิดอะไรขึ้น เป็นไปไม่ได้ สิ่งเหล่านี้วนเวียนอยู่ในหัวของผมราวกับถูกนำมาปั่นรวมกัน และที่สำคัญคือทำผมไม่ถึงพูดตามที่เจ้าพวกนั้นบอกกัน แม้จะคิดจนหัวแทบจะระเบิดคำตอบของคำถามก็ไม่ได้ปรากฏออกมา ผมควรจะทำยังไงดี เร็วแรงก็ไม่มีและร่างกายก็ปวดไปหมดตั้งแต่นั้นนั้น พอแม่ไปโรงพยาบาลหาหมอก็มไม่สามารถบอกเหตุผลได้ ทำได้เพียงให้ลาหยุดมาพักผ่อนเท่านั้น และตลอดเวลาที่นอนชมอยู่บนเตียงเจ้าพวกนั้นก็ยัดขนมใส่ปากผมทุกวันโดยที่ผมไม่สามารถขัดขืนได้ เหมือนกับว่ามันต้องให้ผมกินไปเรื่อยๆ แต่เพื่ออะไร

‘พร้อมแล้วนะ’

“เร็วเข้าเถอะ ยิ่งเสร็จเร็วเท่าไรก็ยิ่งดี” เป็นอีกครั้งที่พวกมันคุยกัน

ในเรื่องที่ผมไม่เข้าใจเหมือนกับหลายวันที่ผ่านมา ดูเหมือนพวกมันวางแผนจะทำอะไรบางอย่างกับผม ตอนนี้พวกมันกำลังยืนอยู่ข้างๆผม

“เฮลละเจ้าหนู นิ่งขึ้นสิ” แม้จะพยายามขยับขึ้นแต่ร่างกายกลับไม่ฟังคำสั่งและค่อยลุกขึ้นจนนั่งในที่สุด “เราก็อธิษฐานมานานนะ ฉันทยอมรับว่าอยู่กับนายก็สนุกดีแต่ต่อจากนี้ไปเราคงไม่ได้เจอกันแล้วละ” เจ้าตัวดำพูด

“แกจะทำอะไร” ผมพยายามเดินเสียงออกมาจากลำคออย่างยากลำบากเพราะไม่มีแรง

“เรากำลังจะเข้าไปในบ้านเจ้าหนู แต่ไม่ต้องห่วงหรอก ถึงเราจะไม่ได้เจอกันแต่เราจะอยู่ด้วยกันตลอดไป” เสียงของเจ้าตัวดำที่แหบแห้งตอนนี้กลับทุ้มใหญ่ขึ้น และไม่ใช่แค่นั้น ขนาดของมันที่ผมคิดว่าใหญ่อยู่แล้ว ตอนนี้กลับใหญ่ขึ้นไปอีก ใหญ่ขึ้นเรื่อยๆ และบิดเบี้ยวจนเหมือนกับสัตว์ประหลาดพร้อมกับรอยยิ้มขนาดมหึมาที่ไม่รู้ว่าโผล่มาจากไหน ขณะที่เจ้าพวกตัวอื่นก็ตัวใหญ่ขึ้นตามๆ กันไป

“อ้าปากสิ เจ้าหนู นี่จะเป็นของกินมื้อสุดท้ายแล้ว” คำพูดที่เรื่องช้าของมันก้องเข้ามาในหัวผมอีกครั้งและก็เป็นอีกครั้งที่ผมไม่สามารถปฏิเสธได้ ปากของผมอ้าจนแทบจะฉีก ความรู้สึกเจ็บแปล่นไปที่สมองทำให้ผมกลัวเป็นอย่างมาก แล้วมันก็ทำในสิ่งที่ผมไม่คิดว่ามันจะทำ มันพุ่งเข้ามา เข้ามาในปากของผม ความรู้สึกขยะแขยงทะลักออกมาจากส่วนลึกในใจ ทุกจังหวะที่มันพยายามจะเบียดเสียดเข้ามาทำให้ผมแทบจะคลั่งตาย ผมอยากจะทำเจียนและพยายามจะจับตัวของมันให้ได้แต่ไม่เป็นผล ผมสู้แรงมันไม่ได้เลย สิ่งที่ผมทำได้มีแต่การเดินพรวดพราดไปมาบนเตียงนอนของตัวเอง “อย่าเพิ่งรีบอ้ากนะ เจ้าหนู ยังมีให้กินอีกเยอะ” เจ้าตัวเหลืองพูดขึ้นพร้อมกับเสียงหัวเราะของพวกมันสิบๆ ตัว ไม่ไหว ผมจะต้องตายแน่ๆ คือสิ่งที่ผมคิดในหัวแห่งความสิ้นหวัง แต่ในขณะที่ผมกำลังจะถอดใจ ณ ตอนนั้น

“วินเป็นยังไงบ้างลูก” แม่เปิดประตูเข้ามาอย่างกะทันหันจนพวกมันสะดุ้งโหยง เจ้าตัวดำรีบถอยกรูดออกมาอย่างรีบร้อน แต่ก็ไม่ทันแม่ได้เห็นสภาพตอนที่ผมกำลังทรนทรายไปเรียบร้อยแล้ว “วินเป็นอะไรลูก!!!” แม่รีบวิ่งเข้ามา

ข้างๆ ผม สีหน้าของแม่เป็นผมท่วงเป็นอย่างมาก ผมไม่อยากทำให้แม่ไม่สบายใจอย่างนี้เลย แต่ภาพที่ผมเห็นตอนนี้กลับน่ากลัวยิ่งกว่าอะไรทั้งนั้น ภาพของแม่ที่ไม่สบายใจ โดยที่มีพวกมันยืนอยู่ข้างหลังรอคอยอย่างใจจดใจจ่อ ผมกลัวเหลือเกิน “เดี๋ยวแม่ไปเปลี่ยนชุดก่อนแล้วเราไปหาหมอกันดีกว่า” คำพูดของแม่ทำให้ใจของผมตกไปอยู่ที่ตาตุ่ม ผมรีบคว้าแขนแม่ไว้ ได้โปรดเถอะอย่าไปเลย แม่หันมามองผมอย่างงงๆ ก่อนจะเข้ามาแล้วพูด “แม่ว่าแล้ว น่าจะให้ลูกนอนที่โรงพยาบาลจริงๆ นั้นแหละ บีบเดี๋ยวนะเดี๋ยวแม่ไปเปลี่ยนชุดแล้วเรารีบไปกันนะ”

แม่ค่อยแกะมือผมออกอย่างอ่อนโยนแต่สำหรับผมมันกลับทำให้ผมปวดใจเหลือเกิน แต่จะให้อธิบายไปแม่อีกคงไม่เข้าใจผมอยู่ดี แล้วผมจะทำอย่างไรดี

“เมื่อก็มีคนเข้าขัดจังหวะนิดหน่อยแต่คราวนี้ฉันจะไม่พลาดแล้วละ” เสียงของพวกมันคุ้ยกันดังแว่วมา ความกลัวที่มากอยู่แล้วตอนนี้ที่พุ่งถึงขีดสุดและมันก็ทำให้การตัดสินใจตกลงเพียงแต่ในตอนนั้นมันอาจจะเป็นทางเลือกที่ดีที่สุดก็เป็นได้

ขณะที่มือของแม่กำลังจับลูกบิดประตูดึงออกอย่างช้าๆ ผมก็เล็งลู่ออกอย่างรวดเร็วแล้วใช้ความเร็วที่เหลือทั้งหมดผลักดันตัวเองให้ลุกแล้ววิ่งออกไปไต่แล้วละถ้าไม่เหลือทางเลือกมันก็ต้องหนีเนี่ยแหละ

“เห้ย!!! ไ้หนุมันหนีไปแล้ว รีบไปจับมันมาเร็ว” เสียงพวกมันตะโกนแว่วมาจากข้างหลังแต่ผมไม่คิดจะหันหลังไปเลยแม้แต่บ่อยกลับยิ่งซวยจังหวะเท่าไรเร็วขึ้นไปอีกและออกจากบ้านไป

เสียงหอบเคล้ากับเสียงฝีเท้าไปตามท้องถนน แม้จะอ่อนล้าแค่ไหนแต่สองขาที่ยังก้าวต่อไปไม่มีหยุดยั้ง เบื้องหลังเสียงของเหล่าสัตว์ประหลาดที่ไล่ตามมาทำให้ใจรู้สึกหั่นไหว แต่ก็ไม่อาจทำอะไรได้นอกจากวิ่งต่อไปไม่ลดละ เราจะต้องรอดนั่นคือสิ่งที่ปรารถนา แต่ในขณะที่ความจริงกลับสวนทางอย่างโหดร้าย ยิ่งวิ่งมากเท่าไรจังหวะหายใจก็ยิ่งสั้น ยิ่งวิ่งมากเท่าไรความรู้สึกที่ปลายเท้าก็ยิ่งด้านชา ยิ่งวิ่งมากเท่าไรความเร็วที่เคยมีมากก็ยิ่งลดลงไปเรื่อยๆ

ไม่อยากตายเลย นั่นคือสิ่งที่ผมคิดขณะที่กำลังเลี้ยวเข้าไปในสวนสาธารณะที่เจียบสวดไว้ผู้คน มีเพียงต้นไม้ใหญ่ที่พลั่วไหวไปตามแรงลมที่โหมกระหน่ำเท่านั้นที่อยู่ในการรับรู้ นอกเหนือจากนั้นก็เห็นจะมีแต่พวกมันที่ยังคงตามมา ตอนนี้สติของผมเคลิดจนทำให้เผลอคิดไปว่าจะวิ่งหนีอย่างนี้ไปตลอดกาล ขอเพียงอย่างเดียวขอให้พวกมันไม่มีวันจับได้แม้ในใจจะรู้ว่าไม่มีทางเป็นจริง มันก็แค่ความปรารถนาที่เกิดขึ้นในวินาทีเสี่ยงเป็นเสี่ยงตายและไม่นานเกินรอความจริงก็ทำหน้าที่ของมัน ไขแล้วล่ะการสวนทางที่น่าตื่นตาและบีบคั้นหัวใจ ร่างกายที่วิ่งมานั้นนานในที่สุดก็รับไม่ไหว ก้าวสุดท้ายที่รู้สึกเหมือนไปสัมผัสอะไรบางอย่าง ทั้งที่เป็นเพียงความรู้สึกที่เบาบางแต่ก็มากพอจะทำให้ร่างกายเสียมสมดุล ช่วงเวลาที่ลอยอยู่ในอากาศ ข้างในหัวช่างว่างเปล่าความคิดทุกอย่างดับวูบไป ไม่มีทั้งความหวังและความฝันหลงเหลืออยู่เลย แล้วผมก็ล้มลง

เหมือนกับภาพยนตร์ที่ไม่ปะติดปะต่อ ความรู้สึกตอนที่ร่างกายสัมผัสกับพื้น ไม่หลงเหลืออยู่เลยแม้แต่น้อย พร้อมกันนั้นปฏิกิริยาของร่างกายก็ตอบสนองโดยการดันตัวเองขึ้นจากพื้นในทันที ทุกอย่างเกิดขึ้นเร็วมาจากจนไม่ทันจะรู้ตัว ร่างกายที่เมื่อก่อนนานกับพื้นโลกกลับมาตั้งตระหง่านอย่างยิ่งใหญ่อีกครั้ง ตอนนั้นแค่คิดเล่นนะ แค่เล่นๆ เท่านั้น หรือว่าปรารถนาจะเป็นจริง “การวิ่งไปตลอดกาล” รู้สึกเหมือนอะไรบางอย่างใกล้จะหลุดออกมาจากปากจุกแน่นอยู่ที่ลำคอและมันคือเสียงหัวเราะ นี่มันตลกร้ายชัดๆ จะให้วิ่งไปตลอดกาลจริงๆ นั่นหรือ จะต้องหนีตลอดไปจริงๆ นั่นหรือ รู้สึกวิตกอย่างมาก แต่อีกใจหนึ่งก็คิดว่ามันอาจจะคุ้มค่าก็ได้ ไม่สนใจหรอกหากจะให้วิ่งต่อไปไม่สิ้นสุดจะไม่กลัวและไม่เสียใจด้วยเพราะยังงั้นชีวิตสำคัญกว่าจริงมั๊ย ผมผินกล้ำกลืนความอ้างว้างลงไป เหาละไปกันเถอะไม่ว่าจะไปที่ใดก็จะไป จะหนีอย่างนี้ไปตลอดกาล ในขณะที่สติของผมกำลังเคลิดอยู่นั้น สิ่งที่ผมเพิ่งนึกได้ในพริบตาต่อมาก็คือ ผมทำพลาดมหันต์ และดันเป็นข้อผิดพลาดที่ไม่น่าให้อภัย ผมดันปรารถนาไปเสียแล้วและความจริงก็ทำหน้าที่ของมันอีกครา

ผมล้มลงอีกครั้ง คราวนี้สัมผัสตอนกระทบพื้นกลับชัดเจน มันทั้งเจ็บและแสบเกินจะรับไหวจนผมร้องออกมา อะไรกันอะไรที่ทำให้ร้ายเพียงนี้ ผม

หันหลังกลับไปและมองที่ข้อเท้าข้างซ้ายจุดที่ไม่สามารถยกขึ้นจากพื้นได้เมื่อครู และความสิ้นหวังก็กลับมาเล่นงานอีกครั้ง สิ่งที่ผมเห็นทำให้ผมเจ็บใจ อีกนิดเดียวแท้ ๆ เพียงนิดเดียวก็จะรอดแล้ว ผมถูกเกาะไว้โดยยางค้ำที่นำขยะแขยงของเจ้าตัวเลื่อง ทำไม ๆ กัน ผมเฝ้าคิดหาคำตอบของคำถามที่ไม่มีวันรู้ ไม่มีที่จริงมันยังเป็นคำถามไม่ได้ด้วยซ้ำ มันค่อยลากผมกลับไปในวงล้อมของพวกมัน ตอนนี้ผมกลับมาเผชิญหน้ากับพวกมันอีกครั้ง แต่แตกต่างจากครั้งก่อน ตามตัวของพวกมันมีรอยไหม้เป็นจุด ๆ และควันที่สิ่งกลิ่นเหม็นก็ลอยขึ้นมา อะไรทำให้พวกมันบาดเจ็บกัน นี่ก็ไม่ออกเลยจริงๆ

“ดันวิ่งซะเยอะเลยนะ” มันพูด “คราวนี้จะไม่ปล่อยให้หนีอีกแล้ว” มันคำราม และแล้วพวกมันทุกตัวก็ถาโถมเข้ามาพร้อม ๆ กันราวกับคลื่นยักษ์ ทับริ่งกายของผม ผมทรมาณเหมือนจมอยู่ในน้ำที่แม้จะพยายามกระเสือกกระสนสักเพียงใดก็ไม่สามารถหลุดออกไปได้ แต่ที่แย่กว่าเป็นล้านเท่าก็คือพวกมันกำลังเข้ามา เข้ามาข้างในจากทุกอณูของรูผมขน หนไม่ไหวกลัวและเจ็บ เป็นสิ่งที่ประดังเข้ามาไม่หยุดหย่อน จนกระทั่งไม่รู้ว่าจะผ่านไปนานเท่าไร กว่าพวกมันจะหายไปจนหมด ไม่สิไม่ใช่หายไป พวกมันอยู่ข้างใน และแพร่กระจาย ผมสัมผัสถึงพวกมันได้ มันนำขนลุกมากเสียจนไม่อาจจะบรรยายเป็นคำพูด ไม่ว่าจะท้องหรือแขน แม้แต่ตามข้อพวกมันก็ไป สร้างความเจ็บปวดให้ร่างกายนี้อย่างมหาศาล ทำให้หายใจไม่ออก ทำให้เจ็บที่หัวใจและข้อ และตอนนั้นเองที่สายฝนกระหน่ำลงมาราวกับจะซ้ำเติมผมที่หมดหนทางและยังทำให้ผมหนาวไปถึงขั้วปอด ทั้งที่คิดว่ามันเป็นเพื่อนแท้ ๆ ผมตอกย้ำความผิดหวังลงไปในหัวใจเหมือนลิ้ม และยิ่งกว่านั้นทั้ง ๆ ที่ผมกำลังจะมีเพื่อนใหม่แท้ ๆ แต่กลับทั้งโอกาสนั้นไปเลือกที่จะอยู่กับเกมเลือกที่จะอยู่กับขนม เลือกที่จะนอนเกลือกกลิ้งแทนที่จะไปเล่นกับเด็กคนอื่น ๆ และที่ทำให้ผมอยากจะร้องไห้ที่สุดก็คือ ที่ผมคิดว่าสนุกที่อยู่กับพวกมัน มันทำให้ผมเสียใจมาก ในตอนนี้ได้โปรดใครก็ได้ ได้โปรดช่วยเอาพวกมันออกไปที ได้โปรด ผมเปลอดตั้งความหวังไปอีกแล้วไม่น่าเลยแต่กระนั้นผมก็ไม่สามารถหยุดได้ แม้จะรู้ว่าความจริงจะไม่ยอมให้มันเป็นเช่นนั้นแต่ผมไม่รู้ว่าจะทำอย่างไรต่อไปเพราะจะนั้นอย่างน้อย

ได้โปรดเถอะ ให้ผมได้หวังเถอะให้ผมอยู่กับความหวังลมๆ แล้งๆ เถอะ ขอร้อง
ให้ผมอยู่กับมันไปจนวินาทีสุดท้าย

ความจริงที่มักจะสวนทางความจริงที่ทำให้เจ็บปวดอยู่เสมอ สงสัยว่า
มันครั้งนี้จะยอมให้โอกาสผมแล้วแล้ว จู่ๆ ก็มีสัมผัสอันหนักแน่นเกิดขึ้นที่มือ
ข้างหนึ่ง ตัวผมที่กำลังจะหลับตาลงก็พลันตื่นขึ้นมาอีกครั้ง ใครหรืออะไรกัน
ที่สัมผัสกับมือนี้ เมื่อมองไปหาก็ค้นพบกับคนที่ไม่น่าเชื่อว่ามาอยู่ตรงนี้ได้เขาคือ
กัณฑ์คนที่ตอนนี้น่าจะอยู่ที่ลานโบว์ลิ่งไม่ใช่หรือ ร่างกายของเขาเปียกปอนเพราะ
ฝน และที่ใบหน้าของเขา ความโกรธแค้นและความเหนื่อยล้ากำลังผสมผสานกัน
อย่างลงตัวราวกับค็อกเทลชั้นเลิศ เขาดึงผมขึ้นมาไม่ใช่ด้วยมือเดียวแต่ด้วย
ทั้งสองมืออย่างยากลำบาก ตัวผมที่เมื่อกี้ถอดใจไปแล้วก็เริ่มจะมีความหวัง
ขึ้นมาอีกครั้งหนึ่ง แต่พอมาคิดดูอีกทีเขาจะทำอะไรได้ละ ตัวเขาไม่รู้หรอกว่า
ผมกำลังเผชิญอยู่กับอะไรจะไปทำอะไรได้ พอผมลุกขึ้นจนสุดตัวเขาก็ตะโกน
แข่งกับเสียงฝน “ตั้งสติไว้นะ” แม้อยากจะบอกว่าผมยังมีสติอยู่แต่ผมก็เลือก
ที่จะเงียบไว้ แต่ไม่ใช่เพราะจะฟังหรือก่นแต่เป็นเพราะผมหายใจไม่ออก

“ว๊ิง” เขาพูดคำๆ หนึ่งซึ่งผมไม่เข้าใจความหมาย “ว๊ิงไปเรื่อยๆ
อย่าหยุด” เขาพูดอย่างนั้นแต่ตัวผมกลับไม่ได้ทำอะไรอาจจะเป็นเพราะว่า
ผมในตอนนั้นไม่เข้าใจถึงความหมายของคำว่า “ว๊ิง” ในสถานการณ์นั้นก็เป็นที่
ผมยืนจ้องหน้าเขาและเราก็จ้องหน้ากันแต่เพียงไม่กี่วินาที ไร้ เว่ย เขาสบัด
แล้วเริ่มออกตัวว๊ิงทั้งที่มีมือหนึ่งกำลังจับมือผมไว้แน่น และผมก็เพิ่งเข้าใจว่าเขา
ต้องการให้ผมว๊ิงนี่เอง และก้าวแรกของการว๊ิงของผม ก้าวแรกที่ทำให้ใจผมเต้น
ไม่เป็นจังหวะ มันเกิดขึ้นเมื่อผมมองขาตัวเองมันช่างใหญ่มหึมาราวกับขา
ของฮิปโป มันทำให้ผมไม่กล้าที่จะนึกถึงสภาพโดยรวมทั้งหมดของตัวเอง

ก้าวที่สอง สาม และถัดจากนั้นเรื่อยๆ ทุกก้าวเต็มไปด้วยความยาก
ลำบากผมรู้สึกเหมือนมีกระสอบข้าวเกาะอยู่ที่ข้อเท้ามันทั้งหนักและยิ่งหนักขึ้น
ไปอีกในทุกๆ ก้าว รวมกับการหายใจที่ถี่ยับแต่กลับได้ปริมาณเพียงน้อยนิด
ทำให้มันยากเข้าไปอีก แม้จะได้กัณฑ์ที่น่าหน้าผมคอยออกแรงดึงแต่มันก็แทบ
ไม่ช่วยเลย ชั่วร้ายยังเกือบทำให้ผมล้มหน้าคะมำเสียอีก “ปล่อยกูไปเถอะ” ผม

พูด “กูคงไม่ไหวแล้วละ” ผมท้อแท้และไม่คิดว่าการวิ่งด้วยความเร็วเท่ากั๊ด ล้อกลางสายฝนนี้จะช่วยอะไรผมได้ ผมไม่อยากจะเขามาเสียเวลากับผมอีกแล้ว แต่สิ่งที่ผมได้รับกลับตรงกันข้าม แรงดิ่งที่เบาบางกลับทบเท่าทวีคูณกระชาก ร่างกายอันหนักอึ้งของผมไปข้างหน้า

“อย่าเพิ่งถอดใจสิวะ” กั๊ดตะโกน “เดี๋ยวก็เห็นผลแล้วทนหน่อย” เห็นผลหรือ ผลอะไร “ลองดูที่มีอสิ” มือผมค่อยก้มลงมองที่มือตัวเองซ้ำๆ ความรู้สึกที่ติดไขมันช่วงคอมันเป็นอย่างนั้นเอง กว่าที่จะก้มลงมองได้ก็วิ่งไปหลายก้าวและสิ่งที่ผมเห็นก็ทำให้ผมตกใจ สีหลากหลายสีกำลังค่อยๆ ชี้ออกมาจากผิวหนังของผมทีละน้อย

“พวกมันกำลังอยู่ไม่ได้” กั๊ดพูดขึ้นด้วยสีหน้ามั่นใจ ทำให้ผมตกใจ ยิ่งกว่า “มึงรู้หรือ” คือการที่มันรู้เรื่องพวกตัวเล็ก “เออกูรู้เพราะกูก็เคยเป็น ตอนนั้นกูได้พี่ข้างบ้านช่วยไว้ กูก็เพิ่งรู้เหมือนกันว่ามึงก็เห็นไม่มันกูปอกมึงไปแล้ว” ผมอึ้งไม่คิดมาก่อนเลยว่าจะมีคนให้เห็นเหมือนอย่างที่ผมเห็น นั่นยิ่งทำให้ผมอยากจะวิ่งขึ้นมาในที่ และผมก็นึกถึงรอยไหม้บนตัวพวกมันกับคำพูดที่ว่า “ตันวิ่งซะเยอะเลยนะ” อย่างนี้เองพวกมันจะอยู่ไม่ได้ เมื่อคิดได้ผมก็เค้น เร็วแรงที่เหลืออยู่น้อยนิดของผมออกมา แรงของกั๊ดเริ่มจะไม่มีประโยชน์ ร่างกายของผมกำลังก้าวไปข้างหน้าด้วยตัวมันเอง สักพักหนึ่งกั๊ดก็ปล่อยมือผม

“กูเหนื่อยแล้วมึงอยากไปเร็วแค่ไหนก็ไปเลย” กั๊ดยิ้มให้ผม ผมวิ่งสุดกำลังจากที่ตามหลังตอนนี้ก็กลับมาข้างหน้า สงสัยว่าการดิ่งผมจะทำให้กั๊ดเหนื่อยมาจากจริงๆ ผมได้ยินเสียงร้องอย่างเจ็บปวดของพวกมันแต่แทนที่จะเห็นใจมัน กลับทำให้ขาทั้งสองข้างของผมยิ่งก้าวไปข้างหน้าอย่างบ้าคลั่งความรู้สึกอึดอัดที่ปอดค่อยๆ จางหายไปมันกำลังค่อยๆ หายไป ผมรู้สึกเหมือนได้เกิดใหม่และสีที่ออกมาตามตัวก็พรั่งพรูกันออกมาล้อมไปทั่วร่างกายของผม และค่อยๆ ปล่อยให้ตามสายลมที่พัดผ่านร่างกาย และไม่รู้ว่าจะตั้งแต่เมื่อไหร่ที่ผมหัวเราะออกมา วิ่งไปหัวเราะไปราวกับคนบ้าไม่มีผิด แต่ถ้าจะให้หักความปิติยินดีนี้ผมขอบ้าดีกว่า ยิ่งวิ่งยิ่งเร็ว ยิ่งวิ่งยิ่งเร็วขึ้น สีที่แต่เดิมเริ่มชี้ออกมาตอนนี้อาบท่วมไปทั้งตัว ผมในตอนนี้แหวกว่ายผ่านสายลมเหมือนโลมาว่ายน้ำ

ผ่านสายน้ำและแน่นอนไม่ลืมที่จะหัวเราะไปด้วย จนในที่สุด

ผมหยุดวิ่งหันหลังมาหากันต์ที่หอบแฮก สองมือของมันเป็นกุมหัวเอาไว้ พร้อมหัวที่ก้มลง เม็ดเหงื่อของมันค่อยๆ หยดลงบนแอ่งน้ำเล็กที่พื้น ทำให้เกิดเป็นวงคลื่นแผ่ตัวออกมาจากจุดศูนย์กลางและก็เพิ่งสังเกตว่าผมฝนได้ผ่านพ้นไปแล้ว

“มึง... วิ่ง... เร็วไปนะ” ประโยคที่ไม่ค่อยจะปะติดปะต่อหลุดออกมาจากปากกันต์ จนผมเชื่อเลยว่ามันเหนื่อยจริงๆ แต่เหนือสิ่งอื่นใด “กูดูเป็นไง มึงวะ” ผมถามออกไป หลังจากที่เห็นขาตัวเองใหญ่เท่าท่อนซุงในตอนนั้น ผมก็หัวใจมาตลอด กลั้วว่าจะไม่กลับไปเป็นเหมือนเดิมอีกแล้ว ผมจึงต้องถามให้แน่ใจเพราะถ้าเป็นตอนนี้สี่ทั้งหมดได้หลุดลอยไปหมดแล้ว “อือ ก็นะ... เหมือนเดิมแล้ว... ไม่สิ” ผมเกือบจะดีใจอยู่แล้วแต่กลับถูกขัดไว้ เกิดอะไรขึ้น ยังมีส่วนไหนที่ยังไม่หายนั้นหรือ ผมเผ้ารอคำตอบของประโยคเหมือนกับเด็กน้อยที่เผ้ารอคอยตอนต่อไปของการ์ตูนเรื่องโปรด ต่างกันแค่ของผมมันเป็นเรื่องคอขาดบาดตาย

“มึงดูดีกว่าเดิมอีกนะ” กันต์พูดด้วยสีหน้าสะใจดูท่ามันจะรู้ว่าผมเป็นกังวลเกี่ยวกับเรื่องนี้อยู่ ซึ่งก็ใช่ ผมเพิ่งกลายเป็นก้อนไขมันเดินได้ไปเมื่อไม่กี่ชั่วโมงก่อนจะไม่ให้ผมกังวลก็คงจะไม่ได้หรอก แม้จะแอบรู้สึกจุกเล็กน้อย แต่ถึงยังไงชายคนนี้ก็คือคนที่มาช่วยผมไว้ ผมเป็นหนี้ชีวิตเขาไม่ว่าจะมองจากมุมไหน ถ้าไม่ได้เขาช่วยไว้ผมคงตายท่ามกลางสายฝนที่หนาวเหน็บไปแล้ว ผมจะตอบแทนเขา ผมจะตอบแทนอย่างแน่นอนอย่างน้อยตอนนี้ก็ขอเป็นเพื่อนก่อนแล้วกัน มันคงจะน่าสนุกไม่น้อย ผมเดินเข้าไปเพื่อที่จะเอื้อมไปถึงไหล่ของกันต์

ที่ว่าเงาสีดำที่ปรากฏอยู่ด้านหลังกลับพุ่งเข้าไปเสยกันต์ให้ลอยขึ้นไปในอากาศ และเมื่อตกลงถึงพื้นสิ่งที่ปรากฏบนร่างกายของชายหนุ่มก็คือมีดขนาดใหญ่ที่ปลายแหลมปักเข้าไปในตัวของเขา กันต์แน่นิ่งไม่ไหวติงและแอ่งน้ำที่พื้นตอนนี้กลับมีของเหลวสีแดงไหลลงไปปะปน ผมทำอะไรไม่ถูก ภาพเบื้องหน้าของผมคือคนที่เพิ่งช่วยชีวิตของผมไว้เมื่อสักครู่นี้เองแล้วตอนนี้

กลายเป็นเขาที่ต้องมานอนกองอยู่ที่พื้น มันเป็นความผิดของผมนะถ้าผมไม่ต้องให้เขามาช่วยละก็... ยิ่งกว่าฝันร้ายผมโทษกับตัวเองในทุกๆ อย่างที่ผมเป็นที่ทำให้เพื่อนต้องมาตาย และที่อ่อนแอจนโดนพวกมันเล่นงาน และในหัวของผมก็ขาวโพลน พอนึกขึ้นได้ว่าเจ้าสัตว์ประหลาดมันยังอยู่ข้างหลังผม ผมค่อยๆ หันไปอย่างไม่เชื่อในสายตาของตัวเอง แม้จะไหม้จนและไปหมดทั้งตัวแต่ความใหญ่ยักษ์ของมันกลับไม่ได้ลดลงเลย เจ้าตัวสีด้ายยืนอยู่ตรงนั้น สูงเสียดฟ้า และจ้องมองลงมาราวกับกุมทุกอย่างตรงหน้าไว้

“เสียใจด้วยนะ” เจ้าสัตว์ร้ายเอ่ย “แต่เดี๋ยวนะ ไม่ทำให้ฉันหายไปหรอก” ผมไม่เข้าใจทำไมมันถึงไม่หายไปมันคือตัวอะไรกันแน่ ผมถามออกไป

“ฉันเหรอ ฉันคืออะไรนายก็น่าจะรู้ดีอยู่แล้ว เจ้าหนู ฉันก็คือความขี้เกียจยังงี้ละแก่นแท้ของความอ้วนและโรคภัยทั้งปวง” ผมสับสนแต่ก็พอจะนึกออกแล้วเจ้านี้มันอยู่กับผมมานานมาก นานกว่าตัวไหนๆ ไข่แล้วก่อนที่เราจะอ้วนหรือเจ็บป่วย เพราะอ้วนเราก็ต้องขี้เกียจเสียก่อน เราลืมไปได้ยังงั้น น้ำตาของผมไหลออกมา มันแสดงออกถึงความเสียใจและเจ็บใจในเวลาเดียวกัน ผมก้มหน้ารับสภาพ

“เฮลละเจ้าหนู เตรียมตัว” พูดไม่ทันขาดคำเจ้าตัวดำก็พุ่งเข้ามาอีกครั้ง แม้จะพยายามยื้อแต่ผมไม่สามารถยื้อไหว และทุกอย่างก็หายไป

.....

โลกหมุนตัวเป็นวงกลมพร้อมกับเสียงที่ตั้งสนั่นราวกับฟ้าถล่มความเจ็บปวดแล่นไปทั่วหัว พลันมือทั้งสองข้างก็กุมไปตรงจุดที่เจ็บ อยู่ เสียงร้องครวญครางดังออกมาโดยไม่ต้องสั่ง ดวงตายังคงหยีด้วยสาเหตุอะไรก็ไม่ทราบได้ แต่เมื่อพลันลิมตาร่างกายก็สะดุ้งโหยงลุกขึ้นมา ต้องกับแสงแดดแรงจ้าอย่างไม่ทันตั้งตัวจนต้องหยีตาใหม่อีกครั้ง พอเริ่มปรับตัวได้สิ่งแรกที่เห็นคือ ผ้า ที่มีสีฟ้าคล้ายผ้าห่มที่บ้านเลย ไม่สิ ผืนนี้นี่แหละคือผ้าห่มที่บ้านสังเกตได้จากลวดลาย และมุมๆ หนึ่งที่ขาดเป็นรูปตัววี แต่นั่นก็ยังไม่เพียงพอที่จะอธิบายสถานการณ์ทั้งหมดที่เกิดขึ้น ผมจึงหันไปสำรวจรอบตัวเหมือนตัวตุ่นที่เพิ่งขึ้นมา

จากโพรงและสิ่งที่เห็นข้างของเครื่องใช้ทุกอย่างมันคือของในห้องนอนของผมนี้ และ ณ ตอนนั้นผมก็เพิ่งรู้ว่าผมนั่งกันจ้ำเข้าอยู่กับพื้น เกิดอะไรขึ้นกันเนี่ย หรือว่าทั้งหมดจะเป็น... ลักพักหนึ่งเสียงฝีเท้าวิ่งขึ้นบันไดก็ดังขึ้นเรื่อยๆ และ ประตูห้องที่เปิดอยู่ก็มีคนเปิดพรวดออกมา

“เกิดอะไรขึ้นลูก” แม่คือคนๆ นั้น และกำลังมีสีหน้าเป็นห่วงเป็นใยผม ขวนให้รู้สึกถึงตอนที่ผมป่วย แม่ยังคงยืนนิ่งดูเหมือนว่ากำลังวิเคราะห์สถานการณ์อยู่ เติงที่ไรคน เสียงที่ดังจากชั้นสอง และผมที่นั่งกอดอยู่กับพื้น โดยเอามือลูบหัวเบาๆ แม่เป็นคนเก่งการประมวลของเธोजึงแม่นยำมาก

“ตกเตียงไข่ม้อย” แม่พูดพร้อมกับถอนหายใจ ส่วนผมก็ได้แต่พยักหน้า หึ๊งๆ ทั้งที่ตัวเองก็ยังไม่แน่ใจ แม่เอามือแปะหน้าผากทำหน้าโล่งอก แล้วเดินออกไปโดยทิ้งท้ายไว้ว่า “อย่าตื่นสายมากล่ะ ถึงจะปิดเทอมก็เถอะ”

ปิดเทอม!!! คำๆ นี้เซอร์ไพรส์ผมเป็นอย่างมากพลางหันไปดูนาฬิกาที่หัวเตียง ตัวเลขดิจิทัลนอกจากจะบอกเวลาแล้วยังบอกวันที่กำกับไว้เล็ก ๆ อีกด้วย และมันก็ไม่ทำให้ผมผิดหวัง นี่มันวันแรกของปิดเทอมนี้ ไม่รู้ว่ามันคืออะไรแต่ความรู้สึกบางอย่างกำลังพองโตอยู่ในอกและมันทำให้รู้สึกดีมากๆ จังทุกอย่างก็เป็นแค่ความผันผวนนะ ผมโล่งใจ ที่ผมยังไม่อ้วนและไอ้กันตัยังไม่ตาย ไม่มีอะไรที่จะทำให้รู้สึกสดชื่นเท่านี้อีกแล้ว ก็อย่างว่าแหละสัตว์ประหลาดอย่างนั้นจะไปมีอยู่ได้ยังไงล่ะ ผมรอดแล้วความรู้สึกที่อยากจะทำกริธร้องออกมาดังๆ เดินผ่านไปทั่วลำคอแต่ผมก็พยายามสะกดมันเอาไว้ ไม่งั้นแม่คงจะขึ้นมาอีกครั้งแต่เพื่อขึ้นมาขัดผมแทน

แต่ในระหว่างที่ผมกำลังจัดการกับความรู้สึกทั้งหลายอยู่นั้นเองเสียงของแม็กก็ดังขึ้นมาอีกครั้ง “วิน!!! มีเพื่อนมาหาแนะ” เป็นประโยคที่ผมรู้สึกคุ้นอย่างน่าประหลาด และทำให้ความขุ่นมัวเริ่มกลับเข้ามาในหัวผมอีกครั้งหนึ่ง คงไม่ใช่หรอกหน้า ผมพยายามมองโลกในแง่ดี “ครับ!!!” ผมยืนขึ้นหลังจากที่อยู่ในอิริยาบถนั่งอยู่นาน และก้าวไปที่ประตู “นัดเพื่อนไว้เธอ” เสียงเล็กๆ ดังขึ้นที่มุมห้องทำให้สติของผมกระเจิดกระเจิงแต่ผมก็พยายามนิ่งไว้ เป็นไปไม่ได้ ผมคิดก่อนจะค่อยๆ หันไปที่มุมห้องโดยขอให้อย่ามีตัวอะไรอยู่ตรงนั้น ขอให้

ผมทู่แว่วไปเองทีเถอะ และความจริงก็ไม่ลืมที่จะทำหน้าที่ของมันเลย ที่มุมห้องมีเจ้าตัวเล็กสีดำยืนอยู่ แค่นี้ถึงรอยยิ้มของมันผมก็ขลุ่ยแล้ว แต่ในวินาทีที่ทุกอย่างกำลังจะหมุนวนเข้าสู่วงจรของโศกนาฏกรรมนั้น ในหัวของผมก็ตัดสินใจอะไรบางอย่างได้ ผมรีบย้ายร่างของตัวเองลงไปยังชั้นล่างและเดินไปที่ประตู โดยที่แม่ไม่ต้องชี้เลยแม้แต่บ่อยและยื่นประจันหน้ากับมัน ผมไม่ยอมให้เรื่องนี้กลับไปวนแบบเดิมเลยผมคิดแต่คราวนี้ผมไม่ลืมที่จะอ่อนวอนขอความจริงได้โปรดเมตตาและช่วยบันดาลให้สิ่งที่ผมต้องการเพียงหนึ่งเดียวในช่วงเวลาขอขาดบาดตายเช่นนี้ สิ่งที่ผมต้องการก็คือ..... ผมกลืนใจเปิดประตูออกมาด้วยความหวังและมันก็เป็นจริง

“ไปเตะบอลกันมั๊ย” “ไป” ผมตอบกลับไปทันทีทันใด ใจมันดีทำหน้าตกใจคงไม่คิดละสิว่าผมจะตอบกลับไปเร็วขนาดนี้

“เออ จักรวันนี้ไปที่ ‘โซน’ นะเขานัดเจอกันที่นั่น” ใจมันดีพูดต่อด้วยสายตาสงสัย เท่านั้นผมก็ทำสำเร็จแล้ว “นายมีธุระไม่ใช่เหรอ” ผมไม่สะทกสะท้านตอนนั้นมันก็ไม่สามารถทำอะไรผมได้แล้วแต่สงสัยว่าผมจะยิ้มออกหน้าออกตามากไปหน่อย ใจมันดีจึงถาม “ยิ้มอะไรวะ” ผมมองหน้ามันและพูดด้วยน้ำเสียงที่มันใจที่สุดเท่าที่จะทำได้

“อะไรที่มึงเห็นกูก็เห็น” ซึ่งเป็นอะไรที่เสียงต่อกรหน้าแตกเป็นอย่างมาก แต่ข้างมันเถอะชั่วโม่งนี้ผมขอเท่ก่อน แล้วก็เดินไปตามคาด “มึงก็เห็นเหรอ ถ้ามจริง” ใจมันดีตั้งเป็นไก่ตาแตก ส่วนผมก็พยักหน้าเบาๆ ก่อนจะหันไปข้างหลังเจ้าตัวเล็กสีดำยืนนิ่งไม่ไหวติงดูท่าว่าจะซื่อคลินะ ผมหันมาหากันต่ออีกครั้งแล้วบอกมันว่าผมมีอะไรจะเล่าให้มันฟังด้วย ใจมันดีต้องประหลาดใจอย่างแน่นอน แต่ผมก็ไม่ลืมทิ้งท้ายไว้เพื่อเป็นการเรียกน้ำย่อย

“แต่มันก็แค่เรื่องตลกร้ายละนะ”

อย่าคิดว่ารูปร่างอ้วนจ้ำม่ำจะน่ารักน่าซิงเสมอ !
แต่แฝงเส้นไปด้วยภัยเงียบจากเรื่องราวเล่าผ่าน
ผลงานเรื่องสั้นนิทานเขียนมืออาชีพและเยาวชน

“อย่าปล่อยให้เด็กอ้วน”

ISBN 616779061-9

9 786167 790619

ปีงส์

